

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Asprin_Robert-Mytus_13-Neuveritelne_pribehy.pdb

PDB Name: Asprin Robert-13-Neuveritelne p
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.7.2007
Modification Date: 25.7.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Asprin
Neuvěřitelné příběhy aneb Mýtus je tu zas

Obsah

Jak se stalo, že jsem s Robertem Asprinem začala psát nová mýtická dobrodružství 7

Zatažená opona 11

Miss sympatie aneb sympatický mýtus 14

Velký plán aneb i Perfekt se někdy přepočítá 41

Mýtus hledá superstar 75

Věnováno památce našich milovaných koček Cassandre, Lile, Cameovi a Sootovi. Jelikož už je nemůžeme rozmazlovat osobně, nechť najdou lepší místo, kde budou mít vždycky dost konzerv tuňáka, čistou bedýnku s pískem, teplý pelíšek, spoustu ptáčků na koukání a „sluhy“, jejichž ruce slouží k mazlení a ne ke kontrolování rukopisů!

Jak se stalo, že jsem s Robertem Asprinem začala psát nová mýtická dobrodružství

Měli byste psát společně, dal nám dobrou radu náš přítel. Oba jste vtipní. Byli byste dobří. Pamatuji si, jak jsme se na sebe oba podívali stejně podezřavým pohledem, asi jako dvě kočky, které jejich pánové postavili vedle sebe, aby si spolu pěkně hrály. „Tak, Drsnáku, buď na Micinku hodnej! Vidíš? Už se kamarádí,“ komentoval by jeden z pánů rozzuřené vrčení obou koček. Micinka už vytahuje a zatahuje dráčky ostré jako jehly. Drsnák cení zuby. Má ukousnutý kus ucha. Ocasem šlehá ze strany na stranu. Micinka si toho všimne a náhle se nahrbí. Drsnák přimhouří oči a sklopí uši.

Opona se zatahuje.

Když se za chvíli znovu podíváme na scénu, kočky si navzájem olizují uši. Obě předou. Neviděli jste, co proběhlo mezitím, ale říkejme tomu „vymezování teritoria“. Páníčkové už nevypadají tak klidní a spokojení jako předtím, ale kočky se skamarádily – po svém.

Vždycky jsem byla Bobovou fanynkou. Copak jde nemilovat někoho, jehož nejznámější kniha parafrázuje jedno z nejlepších komediálních hesel všech dob? A citáty na začátku každé kapitoly nikdy nenechaly mou bránicí v klidu. Samotný příběh se rovnal barvitým románům Cervantese. V tu chvíli – roky před naším osobním setkáním – jsem si uvědomila, že oba jedeme na stejné komické vlně. Miluji jeho vtipné načasování. Zbožňuji jeho hrdiny. Kdybyste mi po prvním přečtení knihy Další prima mýtus tehdy řekli, že s ním budu pracovat, že budu dokonce psát s dalšími úžasnými spisovateli, rozesmála bych se hořkou nedůvěrou a vrátila bych se ke své náramně otravné každodenní práci.

O Bobovi jsem věděla ještě díky dalšímu společnému zájmu, a sice přes Společnost kreativního anachronismu. Ani jeden z nás už v ní aktivně nefunguje, ale on z této oblasti vystoupil ještě předtím, než jsem já nastoupila. Dlouhá a spleť byla legenda o zakladateli Temné hordy. „S veškerým pohrdáním Vaší Ctihodnosti,“ byla věta, kterou prý často používal u soudu, kde královská rodina a šlechta brala vše příliš vážně, aby si pak svlékla hedvábné hávy a vrátila se ke svým všedním záležitostem. Bob ztělesňoval špendlík, který popichoval jejich důležitost.

Na science fiction shromážděních představoval legendu, která svým zpěvem a hraním na kytaru oživovala všechny večírky, popíjela irskou whisky a nacházela se na nejvyhledávanějším místě na baru. Se ženami to také uměl moc dobře. Možná nevíte (možná ano – Bob se za ta léta občas prorekl), že umí líbat ruce jako nikdo na světě. Téměř každý známý člověk zažil s Bobem nějakou historku. Některé znám z první ruky, ale většina jsou prostě legendy. (Mám důvodně podezření, že pouze některé jsou jen legendami.) Spolu s několika podobně založenými přáteli založil Dorsajské nepravdělníky a Jednotku klingonských diplomatů, čili dvě organizace, jejichž členství znamená velkou poctu.

Takto po uši namočená fanyнка jsem se úplně trásla, když jsem se s ním poprvé setkala v jeho domě v Ann Arbor. Můj tehdejší snoubenec (nynější manžel) Bili se s ním a jeho bývalou ženou Lynn Abbey dobře znal. Asprinovi udělali vše pro to, abych se u nich cítila jako doma a uvolnila se. Oba jsou moc milí a pohostinní lidé. Bob a Lynn mě vtáhli do hovoru, jak nejlépe uměli. Nestačila jsem valit oči, když se bavili o dalších svých blízkých přátelích, jako by to byli jen obyčejní lidé. Pro mě, tehdejšího nováčka, to byly legendy typu: Gordon R. Dickson, „kmotr“ Dorsajských nepravdělníků, Wendi a Richard Piniovi z Elfích kronik, skvělý Poul Anderson, C. J. Cherryhová, George Takei a mnoho dalších. V té době ještě pracovali na skvělé sérii Světa zlodějů, která se stala vzorem pro všechny následující antologie různých světů. Prostě byli všude, kam jsem se také toužila dostat. Já byla literární novickou, ale oni se mnou jednali jako se sobě rovným. Obdivovala jsem je za to. Věřte mi, že ne každý, kdo něco dokázal, je tak bezstarostný a

štědrý.

Bob a já máme pár věcí společných. Oba v partnerském životě představujeme ty „citlivé“ polovičky. Jsme blázni do koček. Milujeme skvělé scény z filmů bratří Marxových či Laurela a Hardyho a dobré filmy vůbec. Obdivujeme Damona Runyona, jehož příběhy se staly námětem muzikálu „Guys and Dolls“. Oběma se nám líbí Disneyho „Šípková Růženka“, i když jeho oblíbenou postavou je zloduch a já mám ráda siraičky. Oba děláme ruční práce (a věřte mi, je v nich opravdu dobrý). A... no... také oba píšeme humor.

Když se naskytl ten osudový návrh, že bychom měli přemýšlet a udělat něco společně, neváhala jsem. Jedna z věcí, kterou jsem na jeho psaní obdivovala nejvíce, byl jeho vtip – skvělý humor – který pobavil, aniž by byl jakkoli afektovaný nebo rozvláčný. I když v jeho povídkách najdeme různé frašky, jeho hrdinové nejsou hloupí. Svých chyb se dopouštějí buď nevinně, nebo nevědomě. Komické načasování se vyvíjí ze situace. Své hrdiny vybavuje moudrostí, věrností a srdečností. Pravděpodobně byste neváhali s nimi kamarádit. Já také ne.

Jednou v lednu přišel Bob k nám domů. Byla to čistě jeho dobrá vůle, jelikož bydlí v New Orleans a my na předměstí Chicaga. Povíдали jsme si, zatímco Bili stál opodál jako rozhodčí připravený zasáhnout, kdyby se něco pokazilo. Nestalo se tak. Já jsem dala Bobovi respekt, který si zasloužil za své zkušenosti a výkony, a on mě přijal do svých služeb jako nováčka. Bili si odešel do kanceláře hrát na počítači a já s Bobem jsme začali dávat dohromady nápady.

Naše první společná originální kniha se jmenovala License Invoked (Baen Books). Vypracovali jsme si osu příběhu a postavy a pak jsme se dohodli, kdo bude psát kterou část. Kniha procházejí po celou dobu psaní mnoha změnami. Vyvíjejí se – a my doufáme, že k lepšímu. Výsledek vyšel delší než obvyklý román, na jaký byl Bob zvyklý, ale kratší než mé předešlé knihy. Zápletky se poměrně držela naší původní linie, i když struktura a lumpové se hodně změnili. Ani trochu by mi nevdalo s nimi později udělat něco jiného.

Do této chvíle ležela Mýtická dobrodružství nějakou dobu ladem. Bob pracoval na dvou knihách z dvanáctidílné série pro Donning Starblaze, paper-backového vydavatele, který vydal původní sérii Mýtických dobrodružství. Jelikož se ale nakladatelství dostalo na mizinu, trvalo několik let, než se podařilo vysvobodit práva na 11. a 12. díl a znovu je prodat nakladatelství Meisha Merlin. Jakmile se tak stalo, objevil se zájem o další pokračování Mýtů po dvanáctém dílu. Bob měl ale rozpracované jiné projekty. A tak přišel návrh, abychom se po Bobově dokončení Myšň impasybl a M.Y.T.H. Inc. má starosti pustili společně do pár nových knížek coby osvědčení spolupracovníci. Tato série je ale Bobovo jedinečné miminko, a tak jsme se rozhodli pro několik testovacích kol. Výsledkem jsou následující tři povídky. Navazují na závěr knihy M.Y.T.H. Inc. má starosti a vedou k našemu blížícímu se prvnímu románku Pervekce nebo perferze? aneb Mýtus při tom nesmí chybět.

Jody Lynn Nye

Zatažená opona

Se zájmem jsem si přečetl Jodyin úvod. (Tip pro spisovatele: Pokud se chystáte psát jednu část z dvoudílného úvodu, nechte vždycky psát partnera prvního. Pak vám už stačí jen vyvracet nebo přitakávat.) Jediným problémem bylo se v tom jaksi sám najít.

Dobrá, dobrá, vím, že tyhle úvody mají být samá „lásky a vděků a jak to bylo skvělé spolu psát“, ale všechno má své meze. Řekl bych, že má žádost o svatozář byla zamítnuta, ale vlastně jsem se nikdy neobtěžoval ji poslat. Zprv si myslím, že vyšší moc má na starosti jiné věci než si čist nějakou potrhlou poštu. Za další jsem zvyklý brát peníze za psaní fantasy.

Lidé mě často považují za „hodného chlapíka“ jen proto, že jsem dobře vychovaný a píšu humor. No dobrá, to je taky pravda... ale jen do jisté míry. Tou mírou je obvykle ochrana mé osoby a majetku. Ten „majetek“ bohužel zahrnuje i mé psaní.

Za ta léta psaní humoru jsem přišel na to, že čím déle jej píšete, tím citlivější jste ve svých názorech při určování, co je vtipné a co není. S tím také souvisí skálopevné přesvědčení, že máte určitý nezaměnitelný styl, který čtenáři očekávají ode všech děl s vaším podpisem.

Sečteno a podtrženo, když přijde na spolupráci a obzvláště v oblasti humoru, mohu občas docela slušně lézt na nervy. Rád bych si myslel, že umím přestat štvát své spolutory, ale (i podle těch nejmínějších interpretací různých situací) umím být „extrémně tvrdohlavý“, když „diskutujeme“ o určitém vtipu nebo situaci. A když se to týká mých dvou nejoblíbenějších postav – konkrétně Aahze a Skeeva – hraničí mé jednání téměř s noční můrou. Nezmiňuji se o tom proto, abych se nějak shazoval, ale spíše abych zvedl povědomí a ocenění u čtenářů o tom, čím si můj kolegové musí projít. Kdyby nic jiného, uvědomíte si, jak nádherně taktní byla Jody se „zataženou oponou“.

Po tom všem, co bylo právě řečeno, je opravdu radostí a potěšením pracovat s Jody... i když naše vzpomínky na jisté události a rozhovory se značně liší.

Jako příklad bych uvedl naše první setkání – pamatuji se sice, jak nás přišla navštívit do Ann Arbor, ale úplně poprvé jsme se viděli na setkání čtenářů–hráčů.

Tehdy jsem se zúčastnil dvou nebo tří takových setkání ročně, aby se mé jméno vůbec nějak dostalo do povědomí čtenářů. Jezdil jsem na setkání o humoru, Star Treku, na hráčská setkání a také hlavně na science fiction. Ona seděla za předváděcím stolem v distributorské místnosti a malovala olověné miniaturky. Pamatuji se, že mi prozradila několik výtečných tipů na techniku malby suchým štětcem. Setkání bylo krátké, takže mě ani nepřekvapuje, že si na něj nevzpomínám. Mohl jsem se jí „věnovat více“, ale zjistil jsem, že měla něco s Billem Fawcettem, který byl v té době mým přítelem a nakonec se stal jejím manželem a jedním z mých vydavatelů. (Tip pro spisovatele: Jestli chcete s někým flirtovat na setkání, pokuste se to dělat s někým, kdo není přítelkyní/snoubenkou/manželkou jednoho z vašich vydavatelů. Mohlo by to nepříjemně ovlivnit dlouhodobé prodeje vašich knih mnohem více než podobné rande se čtenářkou.)

Další zajímavý společný rys nás dvou jsem objevil ve vztahu k divadlu. Jen tak bokem jsem občas přirovnával psaní – obzvláště psaní humoru – s hraním divadla v rádiu, kde nemáte k dispozici okamžité reakce diváků. Trvám na tom, že nejúspěšnější humoristé nejdříve vybrousili svůj smysl pro humor před živým publikem, aby si vybudovali smysl pro správné načasování. Pak se teprve pokusili tvořit humor na papíře. Přestože má vedlejší role Marcella Washburna v Muzikálním muži daleko zaostává za její hlavní rolí Winifredy Woebegonové ve hře Jednou na matraci, jsem si jistý, že mnohé naše zkušenosti hodně přispěly ke společné práci.

Dršňák a Micinka si nakonec spolu šťastně hrají a jejich občasné vymezování teritoria a vrčení se děje jen beze svědků, aby nám pak nikdo nemohl dát za uši. Jody je nejen velmi talentovanou spisovatelkou, jejíž společnost je mi vždy potěšením, ale také je dost odvážná na to, aby si uhájila své teritorium při hádce. Všechny tyto tři vlastnosti jsou jistě (ale ne nutně) u spoluautora žádoucí.

Robert Lynn Asprin

Miss sympatie aneb sympatický mýtus

Otevřel jsem dveře hospody v jedné ze svých nejodpudivějších podob.

„No?“ zeptal jsem se dvou malých dětí, které pohlédly do tváře jednookému šedivému povaleči s vykotlanými pěti zuby, rozčuchanými vlasy, podivně pokroucenými rysy a hmyzem, který se mu všude hemžil a střídavě vykukoval zpod šatů. Neustoupily ani o krok.

„Je tenhle strašidelný dům otevřený?“ zeptal se starší z nich.

„Jo!“ přidal se ten menší a civěl na mě s pusou otevřenou zvědavostí. „My chceme vidět všechny ty přišery!“

„Přišery?“ nechápal jsem.

„Jo! Dlaky a čaloděje a jednoložce a vlzací podlahy a to všechno! Slyšeli jsme o tom ve městě.“

„Ne,“ sdělil jsem jim. Koutkem oka jsem zahlédl svého mazlíka draka Glípa, jak se řítí ke dveřím. Strašně rád vítá návštěvy. Nohou jsem se ho snažil udržet tak, aby nevystřčil čumák ven. „Tady žádný přišery nejsou.“ Teď se zase Pryskeřík chtěl podívat, co se děje. A věřte, že jednorožce nezastavíte tak snadno jako dračí dítě, které se na vás tlačí. „Ne–ee. Žije tu jen poklidnej nudnej stařec a nikoho tu nemá.“ Konečně se děti začaly bát. Nervózně couvly. „Jen starej osamocenej muž, co by si rád ukrátil chvíli milou společností. Je mi líto.“ Prásknul jsem dveřmi právě ve chvíli, kdy mi Pryskeřík strčil čumák pod paži.

„Nechte toho, vy dva,“ protestoval jsem, zatímco do mě na jedné straně rýpal čumákem drak a na druhé mě očichával jednorožec. Glíp a Pryskeřík se zatvářili ublíženě. „Pořád vám říkám, ať se neukazujete. Teď už vás lidi z města viděli. Je to možný? Strašidelný dům! A oni chtějí jít dovnitř! Kdyby tady tak byla Zajda.“

Zajda, má bývalá účetní, tu ve staré hospodě bydlí se mnou, vypořádává se s otrapy a stará se o dům, abych se mohl věnovat studiu magie. Před pár dny ale odjela na dovolenou. Dokud nebyla pryč, neuvědomoval jsem si, jak smutné to tu bez ní v tom velikém domě je. Samozřejmě kromě mých dvou neukázněných mazlíků.

Zrušil jsem proměňovací kouzlo. Musím ho používat vždycky, když jdu otevřít dveře. Na Tulpu by se mého normálního vzhledu nikdo nelekl a ani bych na nikoho nezapůsobil. Zprvu jsem mladý, vysoký, ale hubený, s blondátou kšticí a mé modré oči prý připomínají Glípa. Když se podívám do zrcadla, nevidím tam ten samý nevinný a vykulený výraz, ale Aahz mě ujistil, že tam je. V tomhle zapadákově by nikdo neuvěřil, že se mi říká Skeeve Veliký nebo Velký Skeeve, král čarodějů a čaroděj králů. Usmál jsem se na své miláčky.

„Tak jde se, vy dva. Dáme si něco k snědku.“

Vařit zrovna moc neumím, protože jsem zvyklý na Bazaru na Pakle jen vyběhnout z našeho stanu, kde máme po ruce všechny druhy kuchyně z nejrůznějších dimenzí. Některé jsou výtečné a chutné, na jiné se spíše bojíte jen podívat či si čichnout – jsou horší než můj nejstrašnější převlek. Mé kuchařské umění je někde tak na půli cesty, ale Glíp sežere všechno a Pryskeřík je se svou pící vždycky spokojený.

Máme obrovskou kuchyni, a to z jednoho prostého důvodu – měla dříve sloužit domu plnému hostů. Oheň udržuji jen v jedné troubě, ale taky tu je obrovský krb, který zabírá celou stěnu sousedící přímo s hostincem. Většinou jíme u malého stolu ve výklenku vedle krbu, protože tam je útulno a teplo. Nemá cenu si hrát na nějaké formality, protože hosty nikdy nepřijímáme, takže sedím u zdi.

Rozdělil jsem nám dušené maso, které vybublávalo ze zavřeného hrnce mezi doutnajícími uhlíky. Jedna pěkná porce pro mě a pět pro Glípa. (Sám si ještě chytá vlastní svačinky mezi hlodavci ve stodole, ale o tom jako raději nevím.) Naštěstí se mi to nepodařilo spálit, protože zásoby nám rapidně docházely. Nákupy ve městě vždycky znamenají zvědavost a otázky obchodníků a vesničanů odkud jsem, kdo jsem a co se děje ve staré hospodě. Myslívál jsem si, že se jen snaží být přátelští, ale zkušenost mi radila jejich důvody prověřovat. Nejsem si jistý, že to dělám správně. Všechny dotazy obracím proti tomu, kdo se ptá. Zajímá mě, jak se mají, jestli už jejich drahá kráva měla telata a tak. Považuji mě za milého chlápka z hospody, i když toho o mně nikdo moc neví. To mi stačí, protože na ty otázky sám nechci odpovídat.

„Není to tak hrozné,“ uznal jsem, když jsem ochutnal dušenou veverku s krysou. Venku v lese chytám zvířátka do pastí a pěstuji nějakou tu zeleninu, což jsem se kdysi naučil od svého táty farmáře. Máma mě naučila základy vaření, ale za ta léta už jsem taky něco pochytil sám.

Glíp strčil čumák do kýblu na mytí, který sloužil jako jeho miska, když jedl uvnitř. Ze dna kameninové mísy se ozvalo spokojené „glíp“. Pohlédl jsem se po měchu s vínem. Potěšilo mě, že je ještě více než z poloviny plný. Nalil jsem si skleničku. Tak ani nepiju víc, než je rozumné. Mé zlozvyky se lepší. Kdyby to tak viděl Aahz. Uprostřed místnosti se ozvalo hlasité BAMF! Vyskočil jsem a vytasil z pouzdra nůž. Cestování mezi dimenzemi vyžaduje buď zaříkávadlo, kouzlo nebo D–hoplák, kouzelnou věcičku, na níž se dá nastavit cílová dimenze. Mám své přátele, ale i nepřátele.

K mé velké úlevě to byla Zajda. Na chvíli jsem si oddychl, ale z výrazu jejího obličeje jsem usoudil, že se něco děje. Vystřelil jsem k ní kolem stolu. Obvyklejné bezvadné šaty měla celé pomačkané a oči zarudlé pláčem.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

Pomohl jsem jí na židli a nalil jí sklenici vína. Vyprázdnila ji jedním douškem, což jsem kultivovanou Zajdu nikdy neviděl udělat.

Podívala se na mě svýma krásnýma modrýma očima, které se leskly slzami. Všiml jsem si, že má na víčkách vrstvu nějaké odporné zelené kaše a řasy si asi namočila do černé smoly, takže jí trčí ve špičatých trsech.

„Ach, Skeeve, potřebuji tvoji pomoc!“

„S čím?“ zamračil jsem se. „Stalo se ti něco na dovolené?“

Zajda se zatvářila rozpačitě. „Nebyla jsem na dovolené. Požádala jsem o pár dní volna, abych se mohla setkat se svým strýcem. Don Bruce mě požádal o laskavost. Prý jsem jediná, které věří, že to dokáže.“

Její strýček, Don Bruce, je mafiánským kmotrem a léta zaměstnává M.Y.T.H. Inc. na Bazaru na Pakle kde se mu staráme o jeho kšefty. Poslal mi Zajdu s nadějí, že si ji vezmu za ženu, aby se naše obchodní svazky ještě upevnily. Raději si ale své přítelkyně vybírám osobně a musím přiznat, že jsem Zajdu podcenil, když jsem ji poprvé potkal. Od té doby jsem si ale začal vážit její inteligence. Pracovala u mě jako sekretářka a účetní. Jestli ji Don Bruce povolal k nějaké záležitosti, musí jít do tuhého.

„Poslal mě do dimenze Trofi, abych tam pro něj získala věcičku, které se říká čumbedna,“ pokračovala. „Snažila jsem se, Skeeve, ale prostě to nezvládnou. Je to pro mě příliš.“ Zkřivila obličej a propukla v pláč. „Opravdu to nejde.“

Rychle jsem našel čistý kapesník a nacpal jí ho do ruky. „Nemůžu uvěřit, že by tě Don Bruce poslal do opravdu nebezpečné situace bez jakékoli ochrany.“

„Ale, Skeeve, kéž by to bylo nebezpečné!“

„Cože?“ divil jsem se. „Proč? Co musíš vlastně udělat?“

Zvedla ke mně hlavu s obličejem ušmudlaným černozelelou kaší. „Parádit se, předvádět se, naplácat na sebe make-upu takové množství, jaké by stačilo i na celého draka, zpívat, tancovat, proměňovat se v plavkách před porotou zírajících soudců a k tomu ke všemu se ještě pořád usmívat!“

„To je ponižující,“ oklepal jsem se. Na jejím místě bych raději čelil rozvášněné sopce.

„To je právě to,“ záupěla Zajda a kroutila kapesník mezi prsty. Jindy bývala vždycky tak klidná. Začínal jsem si dělat starosti. „Nenávidím to.“

„A nemohl bych tam prostě zajít jako obchodník a setkat se s majiteli té čumbedny tváří v tvář? Mohl bych s nimi vyjednávat. Po těch letech práce s Aahzem jsem se v tom celkem vytrénoval. Jestli je v tom zainteresovaný Don Bruce, peníze by neměly být problém.“ Zakroutila hlavou. Zamračil jsem se. „Můžu to ukradnout. Za tu dobu jsem coby zloděj dost zakrněl, ale s trochou magie...“

„To už zkoušeli, Skeeve. Všechno už vyzkoušeli. Neexistuje jiný způsob, jak se k tomu dostat. V téhle dimenzi nejsou žádné obchodní schůzky. Jenom soutěže. Musím vyhrát soutěž krásy, abych čumbednu dostala. Je to tak ponižující.“ Posadil jsem se. „Tak to nebude problém,“ oddechl jsem si. „Vždyť jsi krásná.“

„To nestačí. Každá soutěžící hrozně podvádí, já prostě nemohu vyhrát. Můj strýček na mě ale spoléhá. Pomůžeš mi? Mohla bych požádat Tandu nebo Marfu, ale stydím se říct jiné ženě, čím musím procházet. Raději bych se svěřila tobě.“

„Samozřejmě,“ uklidňoval jsem ji. „Ale jestli nemůžu pomoci vyjednávat, pak zbývá jedině trocha morální podpory a něco málo magie.“

Zajda vypadala odevzdaně. „To jedině mi asi může pomoci vyhrát.“

Posbíral jsem dohromady soupravu kouzelných věcíček, které by se mohly hodit. Glípovi a Pryskyřníkovi jsem nandal žrádlo. Zajda mě ujistila, že mohu mezi Trofi a Tulpem bez problému cestovat tam a zpátky, takže nemusím volat nikoho ze svých přátel, aby se o mé mazlíky postaral. Vzal bych je s sebou, ale ještě by k tomu chaosu přispěli svou troškou. A že to byl parádní chaos. D–hoplák nás dopravil přímo doprostřed ječícího davu. Vyskočil jsem, protože jsem si myslel, že se ty hlasy ozývají kvůli nějakému nebezpečí, ale ukázalo se, že to je normální halas několika stovek příslušnic ženského pohlaví. Každá z nich měla u sebe jednoho až dvanáct poskoků, kteří je fintili a česali. Rozhlédl jsem se po všech těch soutěžících a jejich obličejích. Našel jsem tu několik rohatých červených Dablek oděných v černé a rudé, aby zdůraznily barvu své pokožky. Na každého vysílaly očima vztekklé pohledy. Růžovočervené Impky, podsaditější a méně elegantní, oblečené ve staromódních šatech a příkrášené přehnanou vrstvou make-upu, se honosně procházely kolem nás. Dívka s modrou pleť, kterou jsem odhadl na Gremlinku, právě nehybně seděla, aby jí čtyři maskéři mohli na obličej nanášet každý jinou barvu stínů. Viděl jsem ji jakoby rozmazaně, jako kdyby se neustále vzdalovala a zase přibližovala. Všimnul jsem si pár Tulpanů včetně jednoho muže, který byl ne zrovna umně převlečen za ženu. Zástupci dalších dimenzí samozřejmě nechyběli. Všichni soutěžící vypadali odhodlaně, ale také trochu zoufale.

„To ale musí být nějaká zatraceně kouzelná věcíčka,“ pokyvoval jsem hlavou.

„Taky je,“ souhlasila Zajda. „Podívej nahoru.“ Ukázala na výklenek na konci obrovské místnosti. Vysoko nad ním na zlatém stupínku se dmul pravoúhlý kus skla s kouzelným obrazem, který se blýskal za ním. Zadíval jsem se na to a zjistil jsem, že nemohu odtrhnout oči. I na takovou dálku jsem se musel vědomě hodně snažit, abych se od té věci odpoutal. „Způsobuje to, že se na tu bednu lidé musí bezpečně dívat celé hodiny,“ informovala mě Zajda. „Strýček nechce, aby se to dostalo do špatných rukou.“

„Komu?“ zeptal jsem se.

„No... komukoli jinému než jemu.“ Její zaváhání mě ale přivedlo na myšlenku, že mu jde o někoho konkrétního, před kým chce tuhle věc uchránit. Zajda mi to ale nepoví, i kdyby to věděla.

Prohlédl jsem si naše okolí. Místnost měla vysoký strop a stěny byly lemovány na třech stranách zrcadly. Uprostřed

poslední stěny začínalo mohutné schodiště lemované závěsy ze silného černého sametu, který mizel někde nahore ve tmě. Nacházeli jsme se v předváděcím sále. Uprostřed stály tucty kosmetických stolků a u každého seděla nádherná žena, tedy vlastně jedna z mnoha bytostí, které byly ve svých domovských dimenzích jistě považovány za krásné. Podle mě by ale vyplašily i mizu z rákosí. Nedaleko ode mě seděla veliká Pervektka podobná Pasce, ale skoro o stopu vyšší a o polovinu užší. Když vezmeme v úvahu, že je Paska štíhlá, tahle vypadala nepřírozeně vyzábě. Když si k tomu ještě přidáte plnou pusu šestipalcových tesáků, podobala se usmívajícímu se drakovi. S namalovanými rty. Polknul jsem.

„Jak ti ale mám pomoci?“ zeptal jsem se.

„Asi sis všimnul, kolik tu kolem nás létá magie, víd', Skeeve? Potřebuju, abys mě udržel a já nepropadla v soutěži příliš nízko.“

Sáhl jsem myslí po siločárách. Zajda měla pravdu, mohutná siločára vedla přímo pod budovou a mířila ke schodišti. Napadlo mě, jestli sál takhle postavili záměrně. Snadno jsem se na ni napojil a zjistil, že obdobně učinilo ještě mnoho dalších kolegů čarodějů.

„Víš, ale já jsem v mém kouzelnickém studiu zase tak moc nepokročil,“ začal jsem rozpačitě. Zajdu jsem si jako jedinou členku M.Y.T.H. Inc. vzal s sebou do izolované hospody, abych se tam mohl pořádně opřít do studia. „Profil jsem opravdu jediné v iluzích a k tomu zvládnul ještě několik menších triků.“

„To by mohlo stačit,“ ujistila mě Zajda. „Potřebuji v tomhle davu vyniknout a obstát, a to nebude jednoduché.“

„Ale vždyť jsi...“ Nemělo smysl zastírat pravdu. Polknul jsem a vrhl se do toho po hlavě. „Jsi nejkrásnější žena v tomhle sále. Jestli tu jde opravdu o krásu, musíš soutěž vyhrát levou zadní.“

„Kdyby to šlo tak jednoduše,“ vzdychla Zajda, „nikdy bych tě do toho netahala. Udělala bych to pro strýčka a nikdo by se o tom nedozvěděl. Ale musím přiznat, že jsem v koncích.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbil jsem. „Kde začneme?“

„Nejdříve je promenáda krásek,“ vysvětlila mi Zajda. „Začíná za hodinu. Potřebuji, abys mi kryl záda.“

Její záda, stejně jako většina jejího těla, nebyla během promenády vůbec zakrytá. Měla na sobě malinkaté, jasně červené plavky, jejichž barva pasovala k mému obličejí. Bylo mi mnohem trapněji než jí. Zajda zmizela v šatně a objevila se v róbě. Když si ji svlékla, měl jsem pocit, že mi vyletí pára z uší. Její obleček se spouštěl z ramen ke klíčním kostem, dolů k pupíku a zase nahoru a pak směrem dolů od pupíku tak, aby ani coul jejích krásných dlouhých nohou nezůstal jen na pouhé představitelství diváka. Úplně mě svědely ruce, jak jsem ji toužil obejmout v pase, který se zdál tak hubený, že by se mé prsty mohly spojit kolem dokola. Její ženská výbava pod pupíkem a na hrudi byla... nepřehlédnutelná, ale jinak krásně tvarovaná a přiměřeně velká. Na nohou měla střevice s tak vysokými a špičatými podpatky, že byla vyšší než já.

Její oděv – pokud můžeme pár nitkám a proužkům tak říkat – byl ve srovnání s konkurencí shromážděnou za jevištěm umírněný. Jedna Impka měla postavu, jaké kdysi Aahz říkal „šťabazna“, a její šaty sestávaly ze tří úzkých pruhů tmavě zelené látky. Výraz obličeje napovídal, že kdybych neodolal své touze obejmout tuhle dámu v pase rukama, neměl bych asi v mžiku ruce žádné. Nečinilo mi tedy nijak velké potíže se udržet. Skupina červených Dablek vsadila na stříbrnou, černou, zlatou a bronzovou barvu. Pervektka zvolila zlatožlutý odstín, který se jí hodil k očím. Žena podobná žraloku vplula do místnosti oděná jen v jednom proužku látky, který jí končil až u ocasu. Magie, uvědomil jsem si s obtížemi. Proto mě sem Zajda zavolala.

Jakmile si oblékla své... no... šaty, začala si na obličej nanášet spousty kosmetiky. Na oči si natřela hustou vrstvu té zelené kaše a ujistila mě, že to je neškodné, stejně jako to černé lepidlo. Na tváře a čelo si namazala nějaký světlý krém. Asi to bude nějaká ochranná vrstva pro ženskou pokožku, protože některé soutěžící toho měly na tvářích tolik, že sluníčko vůbec nemělo šanci se ke kůži dostat. Rozložitá hmyzoidní žena se naparádila do žlutého puntikovaného dresu, k němuž ladily zářivě žluté šmouhy na kusadlech a černé linky, které jí zvýrazňovaly mozaikovitě oči. Za ní se vinula fronta snad stovky metrů dlouhá.

„Ta cena je jen jedna?“ divil jsem se.

„Jen jedna,“ přitakala Zajda a nanasla si zase ten šmír na řasy, takže jí trčely jako kartáče. Odložila nanášecí tyčinku a podívala se na mě. Kupodivu jsem musel uznat, že v jasném světle na ní vypadaly všechny ty vrstvy velmi pěkně, ale pouze z dálky. Když jste se zadívali zblízka, rozeznali jste přesně hranice, kde se jednotlivé barvy setkávaly a tvořily mozaiku.

„A co bude se všemi ostatními?“

Rozhlédla se nesouhlasně kolem a pak se ke mně nahnula a zašeptala: „Hodně jich tu zůstane a vdá se. Na Trofi neexistují obchodní vztahy, jen soutěže, ale ty fungují převážně jako seznamka. Muži ze stovek dimenzí si manželky z Trofi cení nade vše. Cítiliví muži se ale neobtěžují sem jezdit. Nestojí to za to. Myslíš si, že mafiánská holka vyžaduje příliš péče? Manželky z Trofi v tom případě chtějí „luxusní údržbu“.“

No, co se mě týče, nevím, o čem je řeč, a nebyl čas se zeptat. Asi to mělo něco společného s těmi kostýmy a kosmetikou, které se musely po cestě ke schodišti ještě upravit a doladit.

Schodiště bylo zhasnuté. Cítil jsem ty tisíce párů či sad očí, které odrážely světlo bodových světel vznášejících se nad jevištěm. Orchestr zahrál fanfáru a všechna světla zhasla, až na jeden reflektor. Nahnul jsem se přes roh.

Hubený Dabel, dabelsky krásný v dlouhém černém smokingu a nablýskaných botách, držel u pusy jakýsi klacík. Pak začal do kulovitěho konce zpívat a celým tím obrovským sálem se rozezněla líbezná píseň.

„Zde přichází! Jak je nádherná! Vaše královna lásky. Jak je kouzelná! Jak krásná a okouzluje! Královna lásky přicházející!“

Přistihl jsem se, že si s ním broukám. Melodie byla chytlavá, jako by v ní bylo kouzlo, které mě nutilo sledovat Dablovu

paži, jež ukazovala ke schodišti. Právě z něj sestupovala první soutěžící, hadovitá žena s modrou pletí. Dav obdivně vydechl nad její ladnou plazivou chůzí v doprovodu dabelského moderátora. Zatím to ujde, pomyslel jsem si. Pervektka před Zajdou zasyčela, odhalila své dlouhé tesáky a pak rozevřela pěst s jasným gestem. Ona čarovala!

Obdivné vzdechy se na pódiu proměnily v chichotání. Zablhl jsem hladkou hlavu hadí ženy, jak se svezla k zemi – jistě mnohem níže, než měla v úmyslu – a pak zmizela úplně. Publikum propuklo v bouřlivý smích.

„Ona zakopla!“ pošeptala mi Zajda.

„Myslíš, že upadla nebo jí někdo pomohl?“ nadhodil jsem a naznačil pohybem hlavy na mou sousedku. Zajda vykulila oči, ale rychle se vzpamatovala, protože se na nás upřel pár žlutých očí.

Když se hadí žena vrátila ke schodišti, tváře jí modře plály. Šplhala dolů po zábradlí, potichu klela, až se dostala k plazící se skupině fanoušků, kteří švitořili, jakou měla smůlu, že se jí něco takového přihodilo. Pervektka se potajmu usmála, což vůbec nebyl pěkný pohled.

Další vyplula Dabelka. Kolem hlavy se jí míhali pestrobarevní salamandři s mrňavými křídélky a házeli jí na obličej zářivá světélka.

„Tohle je dovoleno?“ rozčilovala se zuřivě Tulpanka, i když jsem podle její aury jasně viděl, že sama zdaleka není bez magických pomůcek. Používala je k nadzvednutí a vytvarování velkého zadku, což byla její jediná přednost.

„Vidíš, o co mi šlo,“ zamumlala Zajda. Přikývl jsem. Soutěže na Trofi nejsou pro žádné slabochy. Dabelka došla skoro až k východu, když jí salamandři začali náhle plivat oheň do vlasů. Plácala se po hlavě ve snaze uhasit hořící kštici a dala se rychle do běhu. Naklonil jsem se na pomoc, ale jakmile se dostala ke schodišti, zlikvidovala oheň kropícím kouzlem. Zajda byla v pořadí sedmnáctá. Hlídal jsem zlá kouzla a útoky, dokud se nedostala do rukou moderátora.

Jakmile ladně vystoupila na jeviště, vypukl divoký potlesk. Její dlouhé hladké nohy odrážely odlesky světla. Diváci řičeli a pískali. Zajda se usmívala a ve tmě se rozzářily tisíce světélek.

Cítil jsem, že někdo narušuje siločáry – a to hned z několika míst. Naštěstí většina z nich byli jen amatéři. Hodně jsem jich zablokoval protikouzlem, které mě naučila Tanda. Důsledkem je obrácení kouzla proti původci. Jakási Impka tři řady opodál nadskočila a zase přistála, protože chtěla na mou přítelkyni hodit kouzlo pálivých nohou. Osminohá pavoučí žena zakopla a zapletla si všechny nohy tak, až spadla na svá chlupatá záda. Vzmohla se pak jen na zuřivé cvakání kusadly.

Najednou mě popadla za krk něčí ruka a zatočila se mnou ve vzduchu.

„Agghh!“ vykřikl jsem přidušeně na Trolla, který mi civěl do obličeje. Zamával jsem bezmocně rukama a snažil se mu naznačit, ať mě pustí. Nijak to s ním nehnulo.

„Hej, ty,“ zavrčel a přitáhl si mě ještě blíže ke své hubě plné ostrých zubů. „Vzít holku a vrátit domů! Nejt, litovat!“

Za dlouhá léta spolupráce s Kulíkem, přátelským trollem s pseudonymem Velký Drsoň, vím, že většina trollů je mnohem inteligentnější, než se zdá. Vrazil jsem mu kolenem do nosu, a jakmile mě pustil, zaujal jsem výhrušný postoj.

„Copak ty nevíš, kdo jsem?“ zasyčel jsem a vztekle přimhouřil oči. „Já jsem Velký Skeeve. Asi už jsi o mně slyšel... A támhle Zajda je pod mou ochranou. Buď nás necháš být, nebo se postarám, abys na Bazar na Paklu už nikdy nevzkročil! Chápeš, co tím myslím?“ Provrtal jsem ho pohledem, jaký jsem vídal u Aahze, když chtěl zastrašit protivníky.

Zabralo to. I když to nebyl úplně hloupý Troll, mezi hazardéry také nepatřil. Určitě o mně slyšel, i když evidentně ne úplně nejčerstvější novinky.

„Lito mi moc,“ drmolil a couval. „Já... neublízit mi, jo?“

Za ním stála Trollka v mechově šedých sametových plavkách s hlubokým výstřihem a věnovala mi nenávistný pohled. Držel jsem se před ní na pozoru, aby se ke mně nedostala příliš blízko a nemohla mi číst myšlenky. Tananda, Kulíkova sestra, je sama o sobě mocnou čarodějkou. Tahle Trollka by se mnou mohla klidně zamést. Spoléhal jsem na svou pověst a na fakt, že ona bude muset za chvíli vystoupit na pódium. Upřeně jsme se na sebe dívali, ale ona to vzdala první. Uhnula pohledem a otočila se, jako by mě vůbec neviděla. „Ooooh!“

Křik diváků mi připomněl, že jsem něco promeškal. Zajda se vrátila s obličejem skrytým v dlaních. Zlé kouzlo zapůsobilo na její make-up, který jí stékal po tvářích v tmavých pramínkách. Vlasý měla promočené a plavky se pomalu srážely.

Někdo na ni seslal rychlou spršku, zatímco jsem se na chvílku otočil. Hodil jsem přes ni župánek a rychle ji vyvedl z arény.

„Je mi to moc líto,“ omlouval jsem se a spěšně prošel kolem šklebících se soupeřek. Další vystoupila na jeviště žulově šedá postava v pevných ocelových bikinách. Její pohled dával jasně najevo, že se nikdo nemá odvážit ji jakkoli vyrušovat. „Tolik útoků najednou jsem nečekal.“

Zajda procházela s hrdě vztyčenou hlavou, jako kdyby se na celém širém světě nikdy nic nestalo. Na město padla noc. Na cestě do hostince, který nám Zajda rezervovala, jsem se řídil pochodněmi. Jakmile jsme se dostali z dohledu kohokoli ze soutěže, ulevila si Zajda a sklesla jí ramena.

„Měla jsem tě varovat,“ vzdychla. „Nikdo nesoutěží fér. Když nepoužívají kouzla na svou vlastní krásu, alespoň se jimi snaží podrazit ostatní.“

Zamračil jsem se. „A co na to říkají pravidla?“

„Přísně to zakazují,“ ujistila mě. „Nesmí se používat žádná kouzla. Ať už na podpoření talentu či zvětšení krásy nebo na útok proti jiným. Ale nic proti tomu nedělají. Vlastně si myslím, že to takhle porotu baví.“

„A co ochranná kouzla?“ napadlo mě.

„Ani zmínka,“ pokrčila Zajda rameny. „Asi by nikdy neuvěřili, že někdo schopný používat kouzla by pro výhru neudělal všechno. V sázce je opravdu hodně. Čumbedna je unikát mezi všemi dimenzemi. Alespoň pro tuto chvíli.“

„Takže když to pravidlo neprosazují, můžeme se tak klidně pustit do kouzlení, ne?“ vyvodil jsem. „Udělám všechno, co budu umět, a ty se můžeš plně soustředit na výhru.“

„...Dotýýýýkej se mě, neopouštěěěěěě mě...“ To se jedné Impce dmula prsa, jak ze sebe vydávala tklivé tóny písně znějící jako dračí úpění v horku. Ten zvuk mi proletěl hlavou skrz naskrz. Zaskřípal jsem zuby, ale ze slušnosti jsem zatleskal, abych zbytečně nepopuzoval její doprovod, který pozorně sledoval reakce diváků.

„Zní to jako kočky,“ zamumlala si Zajda napůl pro sebe.

„Ještě hůř,“ zašeptal jsem zpátky. „Takhle hrozně ani kočky nevřiskají.“

Soutěžní den číslo dva přinesl soutěž talentů. Dosud soutěžící žonglovaly – s ohněm, talíři, palicemi, koulemi a tancovaly všechny možné styly od pomalého country ke křečovitému škrubání, které jsem původně považoval za soustředěný magický útok na ženu na jevišti. Měli jsme možnost shlédnout představení herecká a umělecká, přednesy, otáčení nablýskané kovové tyče, imitace ptačího zpěvu, imitace ptačího létání, one woman show, krocení draků, házení nožem a striptýz. Spoře oděná Pervektka se začala svůdně vlnit, zatímco jí salamandr lezl po lemu šatů a postupně je v pruzích spaloval. Gremlinka kouzlila, čímž si u soupeřek vysloužila domyšlivé úšklebky, až museli porotci ověřit, že nepoužívá magii. Každý její kousek byl vlastně pouhý trik. Udělala na mě velký dojem. Jestli tu Zajda má vážnou konkurentku, pak je to právě ona. Až soutěž skončí, mohl bych za ní možná zajít, aby mě naučila některé své iluze – v situacích se slabými siločarami by se mi to proti nepřátelům mohlo hodit.

Ještě nikdy jsem nezažil tak kamenné tváře, jaké měli porotci. Raději bych ale měl říct kovové, protože Trofiané v mnohém připomínali Tulpany, ale jejich pleť byla lesklá s kovovými odstíny. Měděný muž, bronzová žena, stříbrný muž a platinová žena obklopovali štíhlou dámu se zlatou pleť, která předsedala porotě. Kdykoli nastala nějaká nesrovnalost či otázka, všichni čtyři se obrátili na ni. Pořadatelé a asistentky barev všech možných kovů tu běhali sem a tam k pódiu s výsledky, nápoji a vzkazy. Zdá se, že jsem padl do oka jedné mosazné slečně, protože kdykoli běžela kolem našich sedadel, mrkla na mě svým blýskavým očkem.

Ani tahle soutěž se neobešla bez účasti čarodějnických sil. Právě ve chvíli, kdy Impka dosáhla nejvyššího tónu, tolik se rozkašlala, že musel orchestr dokončit její sentimentální skladbu bez ní. Soutěžící vzteky bez sebe odklopýtala z jeviště. Zlatá porotkyně zakroutila hlavou a něco si poznamenala na bodovací listinu. Stříbrný muž a platinová žena si vyměnili pohledy a zaznamenali vlastní body. Nadešlo další představení.

Zajda mi stiskla ruku. Držel jsem ji pevně a sledoval napnutě další číslo. Tulpanka zakopla, vpadla na pódium a pak jen s divokým vriskotem překloupýtala jeviště na druhou stranu a už se nikdy znovu neukázala. Cítil jsem, jak ji kupředu pohánělo hned šest kouzel. Právě silná koncentrace magie ji dostala tak daleko. Další přitančila Dabelka v krajkovém oblečku, s kovovými výztužemi na kopytech. Rytmičké ťukání při každém kroku zesilovalo, až nakonec porotci její šou předčasně ukončili. S ohlušujícím burácením odpochoďovala z jeviště a cestou prskala na soupeřky.

Odtud byla cítit nepřepjatá energie. Další Impka se pokusila nakreslit karikatury rozhodčích. Nejdříve jí ale chytly štětce, pak se všechny náčrty provedené uhlem přeměnily v oplzlé a urážející kresby. Tváře porotců žhnuly zlostí a rděly se trapností. Stejně tak i obličej soutěžící. Propukla v pláč a utekla z jeviště. Za ní utíkalo jakési vícenohé stvoření s obrázkem na jednom z mnoha kolen a snažilo se cosi křičet. Podle výrazu obličeje Impky se stvoření patrně nedrželo scénáře. Malá salamandrice vykreslovala ve vzduchu básně, ale z přehlídkového mola ji uhasil kyblík plný vody, který náhle i s obsahem přistál přímo na ní. Vysyčela si cestu z pódia a porotci si jen udělali další poznámku.

Konečně přišla na řadu Zajda. Předěšlou noc jsme spolu nacvičovali její představení u mě v hotelovém pokoji, a pokud se nestane něco zlého, jistě porotce převálčuje. Netušil jsem, že má takový talent. Tančila s partnerem, který byl zastoupen pouhým koštětem v pánském obleku. Štětiny tvořily hlavu, na rukávech byly přišpendlené rukavice, boty našila na konec nohavic. Při tanci spolu ještě zpívali duet. Zajda obstarala obě jeho části, když za sebe zpívala svým normálním hlasem a za partnera jej položila o několik tónů níže.

„Blíž mužům jsme se v Dívčí akademii paní Frňákové nikdy nedostaly,“ vysvětlila omluvně. „Mí rodiče jsou moc přísní.“ Na mě ale její představení hodně zapůsobilo a také jsem jí to řekl. Stiskla mi ruku pro štěstí a pak už moderátor vyvolal její jméno.

Zaklesnutá do svého partnera přitančila na jeviště a hudba spustila.

„My dva,“ zpívala Zajda, „jsme jako jeden, máj promění se v leden, s tebou, s tebou, den je krásný den je krásný, s tebou...“

Moc se mi to líbilo. Dokonce jsem si vzpomněl, jak se Aahz zmiňoval o chmelových pařbách. Několik porotců si do rytmu pokyvovalo hlavami.

Ostatním chvíli trvalo, než zjistili, o čem představení bude, ale pak už se spustily útoky ze všech stran. Nárazy větru zvedaly Zajdě sukni až ke krku a odhalovaly tak její sotva viditelné modré spodní prádlo. Každou chvíli uklouzla na imaginárních olejových skvrnách nebo bílých ledových úlomcích, které se objevily znenadání na podlaze a pak zase beze stopy zmizely. Posílal jsem Zajdě jedno protikouzlo za druhým. Na oplátku zase svištěly vzduchem další zlé čáry. Několik kouzel mi ale proklouzlo. Zajdine partnerovi narostly další nohy a ruce. Jeho obličej se změnil v strašidelnou masku a začal zpívat.

„Uááá, uááá, ty hloupáááá trubko! / Tancuješ s koštětem / Asi musíš být šílená / ty *&%@...“ Zajda sklesla a nevěděla, co dál.

S tímhle jí ale mohu pomoci. Z každé dosažitelné siločáry jsem stáhl energii a přikryl strašlivý obličej tanečnicka představou krásného muže. Jeho chraplavý zpěv jsem vyměnil za můj vlastní hlas. Zajda jakoby se místo tance s koštětem objímala s nádherným mužem.

„...S dovolením, krásná dámo / pokračování vaší písně je vám přáno...“

Přes rameno ke mně vyslala tak vděčný pohled, že jsem cítil, jak mi hoří uši. Nechal jsem ji zpívat dál. Nyní se veškerá pozornost soutěžících soustředila na mě, ale s tím jsem počítal. Bývalo pro mě denním chlebem soustředit se na kouzlo, zatímco mi obličej olizoval malý dráček nebo když na mě řval našťvaný Pervekt či se na mě hrmula armáda těžkooděnců

na koních. Čeho jsem se mohl obávat od tisíce rozzuřených žen?

Ukázalo se, že všeho. Jelikož jsem nebyl na jevišti, a tudíž skoro v jejich dosahu, obklopile mě a škrabaly, kopaly do mě, a dokonce mě i mlátily. Rána jedné kočkovité dámy mi poranila tvář až do krve. Salamandřice mi propálila botu a spálila nohu. Pervekta se napřáhla, aby mi vpálila ránu pěstí přímo do brady. Uhnul jsem, ale vklopýtal jsem do drápů celé tlupě Dablek, které si také trochu přisadily. Pořadatelé se přiběhli podívat, co se děje, ale vzápětí byli odhozeni na druhý konec místnosti. Schoulil jsem se do kuličky a rukama si chránil oči. Ať se děje cokoliv, nesmím nechat padnout svou kouzelnou iluzi. Záviselo na tom Zajdino hodnocení a splnění celé naší mise. „Dobrá, to stačí!“ ozvalo se zanými zády. „Zpátky na svá místa, dámy, nebo budete diskvalifikovány!“

Kopance do zad ustaly a já se mohl narovnat. Něčí ruka mě popadla za paži a pomohla mi na nohy. „Nejen ty umíš napodobovat něčí hlas,“ řekla Zajda. Všechny obličeje upíraly své zraky na mě. Já jsem měl starost ale jen o Zajdu. Vypadala unaveně. „Jak to šlo?“ zeptal jsem se. Zvedla ruku. Její původní partner přes ni bezvládně visel. Když jsem pustil iluzi, nezůstalo z něj nic než pár cárů hadrů a trocha popela. Obláček smetí se snesl k zemi.

„Díky za všechno, cos pro mě udělal,“ vyjádřila svůj vděk. „Ale nemyslím si, že to bude stačit.“

Mrknul jsem na porotu. Moje známá mosazná slečna stála za zlatou porotkyní a nalévala jí do skleničky vařící tekutinu. Zhlédla mě, smutně se na mě podívala a zakroutila hlavou. Zajda to viděla také.

„Tohle nemůžu vyhrát,“ zamumlala Zajda. „Jsem smířená s tím, že to vzdám.“

„To ne,“ trval jsem na svém. „Ty můžeš vyhrát. Ještě máme před sebou zítřek.“

„...To bych udělala, kdybych měla takové štěstí a čumbednu vyhrála,“ uzavřela svou řeč Zajda a odložila pergamen, na kterém měla projev napsaný. Skeeve, to je strašné. Zní to hrozně strojeně a falešně. Čumbedna přeci nezajistí světový mír ani harmonii mezi dimenzemi. Já to vůbec nehodlám používat, bude s tím disponovat můj strýček. A ty dobře víš, jaký byznys ho zajímá.“

Vzdychl jsem a bezradně si položil hlavu do dlaní. Soutěž talentů byla katastrofa. Vyhrála ji Pervekta s pětinou bodu před Gremlinkou. Zajda se umístila někde ke konci bodování, podobně jako v soutěži krásy. Měla poslední šanci to dohnat.

„Takhle bys s tím naložila ty, kdybys to vyhrála,“ vyložil jsem to s nadějí v hlase. „A nebo můžeš říct pravdu. Poctivá a čestná odpověď bude taková novinka, že by je to mohlo překvapit a nakonec by dali titul tobě.“

„Kdybych vyhrála,“ konstatovala Zajda suše. „Tahle část soutěže má hodnotu poloviny všech bodů. Přinejlepším se dostanu někam doprostřed.“

Zamyslel jsem se. „Kdyby se ale tvá největší konkurence v bodování propadla, ty bys šla hodně nahoru, je to tak? Pořád máš šanci.“

„Mám šanci vyhrát,“ uznala Zajda, „ale vždyť ony všechny tolik podvádějí. Tak nefér hru jsem neviděla ani ve snu.“ Naklonila se ke mně a dotkla se mé tváře. „Pořád to bolí?“

„Trochu,“ přiznal jsem a tiše si vychutnával dotek jejích prstů. „A co kdybych je přesvědčil, aby nepodváděly?“

Zajda se rozzářila. „A to bys mohl?“

„Zkusím to,“ slíbil jsem.

„Promiňte,“ oslovil jsem skupinku Tulpanek. Jedna druhé pomáhaly zapnout šaty a uhlazovaly si účesy. Narovnaly se a nedůvěřivě se na mě podívaly. „Jelikož pocházíme ze stejné dimenze, chtěl jsem začít u vás. Myslíte si, že je fér, aby v soutěži každý používal magii nebo kouzelné předměty?“

„No, není,“ zamyslela se vysoká žena s červenými vlasy. „Ale co s tím? Když necháme magie, prohru máme jistou.“

„Můj otec je ve Smu velký čaroděj,“ vysvětlovala malinká černovláska. „Chce získat čumbednu, a tak mi dal spoustu kouzel, abych ji určitě dostala.“

„Já ji vyhraju,“ vztekala se baculatá holka a hodila si své blondáté copy přes ramena, „i kdybych měla svést všechny porotce najednou.“

„Ale vždyť jste všechny krásné a inteligentní,“ lichotil jsem. „Proč to nezkusíte samy za sebe a uvidíme, kdo vyhraje fér a na celé čáře?“

„Protože chceme vyhrát,“ odpověděly jednohlasně.

„Všechny Dabelky používají magii,“ odsekla čarodějova dcera. „Když nebudeme podvádět, nemáme šanci.“

„A co kdybych je taky přesvědčil, aby hrály čestně?“ navrhl jsem.

„No...“ zvažovala rusovláska. „Ale to by na to musely přistoupit všechny.“

„Samozřejmě,“ vyhrknul jsem nadšením, že jde vše tak hladce podle plánu. Začínal jsem sbírat ovoce za všechna ta léta strávená s Aahzem, velkým vyjednávačem. „Donutím je souhlasit.“

Hned ve druhé fázi plánu se ale objevila velká trhlina.

„Zbláznil ses?“ valila na mě oči nejvyšší Dabelka.

„Hrát poctivě! Že to říkáš zrovna ty. Jedna z Tulpanek naposledy na Trofi taky navrhla fér soutěžení a nakonec sama podváděla. Podruhé už ti na to neskočíme.“

„Ale Tulpanky mi daly své slovo, že budou hrát podle pravidel,“ oponoval jsem nepříliš přesvědčivě.

Zabodl se do mě pohled rozzuřených rudých očí. „Nevypadáš tak hloupě. Buď jim věříš, nebo v tom jedeš s nima. V každém případě odsud zmiz!“

Chňapla po nádobce s růží na tváře a mrskla ji po mně. Reflexivně jsem ji popadl ve vzduchu pramínkem síly. Dabelka vyvalila oči.

„Kdo jsi?“ zasyčela.

„Ehm, jmenuji se Skeeve,“ představil jsem se. Podle změny výrazu v jejím obličeji jsem usoudil, že už o mně slyšela. Vzal

jsem růž a jemně ji položil na stůl. „Podívejte se, nejde tady o mě. Mám tu kamarádku Zajdu...“

„Na to zapomeň!“ vyštěkla. Ostatní se ke mně přiblížily, až se mě jejich dlouhé nosy skoro dotýkaly. „Ona má za sebou Velkého Skeeve? A ty po nás chceš, abychom se vzdaly svých výhod? Jsi šílený. Uděláme všechno pro to, abychom vyhrály. Co s tím uděláš?“

Se skleslými rameny jsem se vrátil k Zajdině místu a znovu si pročítal už několikrát zkontrolovaný scénář. Co budu dělat? Co mám dělat?

Siločára pod arénou je dost silná, abych ji v případě potřeby použil k prosazení čestného boje v poslední části soutěže. Copak mám ale právo uplatňovat svůj názor na ostatních? Možná kdybych neměl v soutěži favoritku, ale já tu přeci jsem jako přívrženec jedné soutěžící, která by nakonec mohla těžit z toho, že ostatní přestanou škodit jedna druhé.

„Jak to šlo?“ zeptala se Zajda, ale než jsem otevřel pusu, přerušila mě. „Počkej, budu hádat: všechny tě poslaly k čertu. Ale i tak díky za pokus. Jsem pyšná, že jsi chtěl jít tou správnou cestou. Svou mocí bys je mohl zmáknout všechny najednou. Ale nebylo by to fér. Rozhodla jsem se, že můj projev bude čestný a že před porotu předstoupím jen se svými opravdovými klady. Těžko říct, co mi dělají – možné je všechno, od házení rajčat po totální přeměnu kouzlem.“

„Co je to rajče?“ vyzvídal jsem.

„Ovoce, které přesvědčilo, že je zeleninou.“ Vysvětlila mi Zajda záhadně. „Podívej, Skeeve, je jasné, že prohraju, ale aspoň uvidím výherkyni čumbedny a dám strýčkovi Brucovi vědět, od koho ji musí koupit. Určitě udělá takovou nabídku, že ji nepůjde odmítnout.“

„A co je na tom tak důležitého?“ uvažoval jsem, když jsem se podíval na ten pravoúhlý kus skla, který se blýskal na stupínku vysoko nad porotou. Připomínal mi skleněné obrázky v Dispečerově kanceláři na Limbu. Zdrojem magie, která to celé poháněla, byla siločára přímo pod hledištěm. I z takové dálky jsem jasně rozeznával obrázky, které na povrchu čumbedny běhaly. Vystupovali tam lidé v barevných šatech a za peníze předváděli nechutné kousky. I přes rámus v sálu jsem slyšel falešné tóny samozvaných zpěváků, kteří vyli své rádoby písně. Nemotorní tanečníci zakopávali jeden přes druhého, a to všechno jste mohli sledovat v té skleněné krabici. A nad tím vším rámusem z čumbedny se pořád odněkud nevysvětlitelně ozýval chraplavý smích. Nenáviděl jsem tu škatuli, ale pořád mě to táhlo se na ni dívat, asi jako na baziliška, který dokáže svou oběť přimrazit na místě.

Najednou mě obklopila tma.

„Hej!“ protestoval jsem.

„Promiň,“ omlouvala se mi Zajda a sundala mi svůj kabát z hlavy. „Propadl jsi jejímu kouzlu.“

„Je to nebezpečné,“ vybuchl jsem. „Dá se to nějak ovládat?“

„Ano, existuje k tomu návod.“ Zajda se zvedla a šla ke stupínku. Vrátila se s malou knížečkou, která měla na obálce obdivuhodně reálnou kresbu.

Otevřel jsem ji a začal číst instrukce. Na magický předmět to mělo docela dobrou dokumentaci, dokonce včetně časového harmonogramu, který dopředu uváděl přesnou dobu, kdy se jednotlivé obrázky objeví na povrchu. Zaujalo mě Království divočiny, které mělo být „o hrdinských činech jeho šlechtěného, i když šíleného Veličenstva krále Génia Zaostalého a jeho rytířů Chaosu“.

„Zajdo,“ vydechl jsem, když mě napadla ta spásná myšlenka, „jestli můžeš vyhrát na základě svého projevu, postarám se o to. A nebudu ani trochu podvádět.“

Když se soutěžící připravovaly na čtení svého projevu, byly neobyčejně mírné. Nedošlo k žádným předpokládaným uskokům a sál se natolik ztišil, že jsem dokonce slyšel ty plytké nesmysly linoucí se z čumbedny. Všechny dámy měly na sobě vznešené kostýmy, dokonce i Trollky, pro něž formalita znamenala vidinou jen odhalení o něco méně částí těla než obvykle. Zajda vyšla z přidělené kabinky v červených šatech, které jí padly jako ulité. Rusé vlasy ladily s barvou šatů, což se ale o všech přítomných rusovláskách říci nedalo. Mezi obočím nebyla ani stopa po vráskách, které tam zůstávaly po zamračeném výrazu. Vzal jsem ji za ruku a ladně ji protočil v rohu místnosti.

„Vypadáš nádherně,“ usmál jsem se. „Bude to bomba.“ Zajda se začervenala.

Bohužel jsem ani netušil, jak blízko jsem byl pravdě. Jakmile se Zajda objevila, odněkud se vzala Dabelka s výrazem rozzuřené vosy a s hejnem dalších žihadel.

„Kdo si myslíš, že jsi?“ vyhrkly jednohlasně. Jedna z nich se odrazila od zrcadla. „Červená je naše barva! Tulpanky jako ty mají mít modrou!“

„Ale já budu mít červenou!“ vyprskla Zajda a z očí jí div nešlehaly blesky.

„Ne, fialovou!“ křikla hlavní Dabelka tónem, který nepřipouštěl žádné další dohadování. „Ne, zelenou!“ vyštěkla další.

„Žlutou! Žlutá je barva pro poražené!“ Na místo přiběhli pořadatelé a zařvali na všechny, aby toho nechaly. Než jsem Zajdu opět zahlédl, její šaty hrály všemi barvami, jen ne červenou. Obličej plný duhových pruhů ladil ke všem odstínům. Obklopil jsem ji magickou sítí a protlačil ji davem, který mi na oplátku věnoval několik nenávisných pohledů. Zajda se ale nesla hrdě. Jestli jí chtěly Dabelky pochroumat sebevědomí, tak se jim to nepodařilo. Ještě nikdy nebyla tak odhodlaná projít soutěží čestněji než nyní. Trochou magie jsem jí dodal přirozenější barvu do obličeje, ale narůžovělé tvářičky zůstávaly. Rázně odmítla, abych jí dal do pořádku i šaty.

Před představením projevu to byl poslední útok, jak magický, tak i jiný. První na řadě byla Tulpanka. „Dobrý večer,“ zahájila svou řeč a poklonila se porotcům. „Pokud bych byla korunována vítězkou této úžasné soutěže, použila bych výhru ku prospěchu všech bytostí...“

Zničehonic se odněkud přitítila červená koule a rozpleskla se soutěžící o obličej.

„Tohle je rajče,“ ukázala Zajda.

Tím se spustila plejáda útoků. Ubohá Tulpanka poskakovala po jevišti a vyhýbala se rozžhaveným místům, odkopávala hadopavouky, kteří se najednou objevili u ní a snažili se jí vyšplhat po nohou. Musela přidat na hlase, aby překřičela

pískající diváky, kteří se všemi možnými zvuky včetně značně zesílených střevních salv snažili ji vyřadit. Celé roje vos s připraveným žihadlem bzučely kolem ní a mřily jí na obličej, ruce a jakoukoli odhalenou část těla. Porotci seděli u stolů, chladně si zapisovali body a usrkávali čaj připravený hosteskami. Nepohnuli ani prstem, aby zabránili ponižování první soutěžící. Ani té druhé. A třetí. Pátý projev pronesla Gremlinka, která prostě zmizela z dráhy shnilého rajčete, aby se vzápětí zase objevila. Její neustálé mizení ale narušovalo plynulost řeči.

„...ku prospěchu všech bytostí... jen pro dobro... osobně slibuji, že tento vynález věnuji...“

Jediné, čím se jednotlivé projevy obětí, tedy vlastně účastnic soutěže, lišily, byl směr, odkud létaly střely, postava a barva pleti soutěžících. Jinak bylo ponižení a uhýbání každé ženy skoro stejné. Začalo mi jich být líto. Přežít takové bombardování by dalo zabrat i cvičenému politikovi. Mrknul jsem na Zajdu. Měla naprosto vyrovnaný výraz.

Impka se odplížila z pódia celá žlutá od barvy, která na ni šplouchla z kyblíku nyní se povalujícího po jevišti. Na pódium vyrazila rázným krokem Pervektka a v šupinaté ruce svírala svůj projev. Dokráčela doprostřed jeviště, vycenila všechny zuby a prstem s ostrým drápem ukázala směrem k protivnicím.

„Jestli na mě někdo hodí jedinej kus zeleniny,“ zaburácela, „kyblík čehokoli nebo jediné kouzlo, než dočtu tento projev, každý z vás bude hořce litovat!“ Její hlas mi zněl v uších jako hrom, ale dosáhla svého. Kromě občasného mumlání bylo v hledišti ticho. Dábelsky se usmála a ukázala tak přehlídku svých dlouhých tesáků. Cítil jsem, že dělá nějaké kouzlo a hází jej na sebe. Nešlo ale o ochranné kouzlo, nýbrž o dodání výmluvnosti.

„Tak. Dobrý večer, ctění trofiovští porotci. Jsem hrdá, že vám zde mohu předložit svůj plán s čumbednou. V zájmu všeobecného míru a pro dobro všech živých bytostí...“

Když Pervektka opouštěla pódium s bouřlivým potleskem jinak stoicky klidných porotců, těžce jsem polknul. Jestli můj plán nevyjde, všechna zlost, kterou jsem se snažil nashromáždit během jejího projevu, se odrazí na následující soutěžící, kterou nebyl nikdo jiný než Zajda.

Jedna z věcí, kterou jsem se naučil při opakovaném pročítání návodu k použití čumbedny, bylo, odkud se v ní berou všechny ty obrázky. Originální iluze sem proudí z chaotického éteru, nebo se dají nahradit představami vytvořenými v mysli kreativního kouzelníka. Oběma způsoby se pak obrázky promítají přímo na přední sklo, kterému se říká obrazovka. Podle instrukcí jsem namířil ovládací hůlku na sklo. Zacítil jsem svou představu. Zajda vyšla po schodech, stoupla si před porotu, rozvinula svitek s projevem a otevřela pusť.

Z davu vyletělo první rajče. Jediným máchnutím ruky jsem změnil směr nahnílého ovoce, aby Zajdu nezasáhlo. Druhou rukou jsem pustil čumbednu.

Vysoko nad hlavami porotců se objevil usměvavý dábelský moderátor a spustil svým milým hlasem: „Dobrý večer, dámy! Všechny víte, že zbývající projevy nemají na výsledek soutěže žádný dopad, takže mi dovoluť vyhlásit jméno výherkyně letošní soutěže krásy na Trofi! Dámy, držte si paruky. Nejdříve poslední místa! Na 1023. místě stane kráska z nádherně deprimujícího Imperu – Aberdyfi! Na 1022. místě...“

Tisíce párů očí se soustředily na obrazovku a všichni napjatě poslouchali hlas moderátora, který ze sebe chrlil stovky mnou vymyšlených jmen. Udělal jsem to tak, aby nikdo z diváků neztratil zájem, protože se jakoby neustále blížil žebříček top finalistek. Dole na jevišti pod obrazovkou se uklonila porotcům skoro nepovšimnuta Zajda a začala svou řeč.

„Vznešená poroto, vážně jsem se zamýšlela nad tím, co bych s čumbednou udělala, kdybych ji vyhrála. Pravdou ale je, že já ji vůbec používat nebudu. Chce ji můj strýček a poslal mě sem s nadějí, že ji vyhraji. Pokud mi ji dáte, dostane se do rukou muže, kterého miluji a jemuž věřím. Netvrdím, že se ke svým nepřátelům neumím chovat tvrdě, ale myslím si, že tak hypnotizující věc, jakou je čumbedna, by mu pomohla vypořádat se s lidmi, kterým chce dát lekci nenásilným způsobem...“

„Poslouchal jsem a jedním okem stále kontroloval zbytek soutěžících. Její řeč byla logická, rozumná, čestná a hlavně – nepřerušovaná. Mluvila celých patnáct minut, pak se znovu uklonila, svinula pergamen, a než si ji někdo stačil všimnout, byla z jeviště pryč. Jakmile dorazila ke mně do bezpečí, přerušil jsem vysílání z čumbedny. Obrazovka zhasla.

Všechny dámy kolem nás jen mrkaly. „Hej!“ vykřikla Dabelka a pomalu položila ruku plnou kapajícího chlévského hnoje, který se chystala po Zajdě hodit. „Kam zmizela?“

Další mluvčí, ještě žena v zeleném, dostala dávku zeleniny a kouzel dřív, než vůbec došla doprostřed pódia. Ostatní soutěžící propásly dvě protivnice, takže jim zbyla spousta nekalých triků.

Něžně jsem Zajdu rýpnul loktem. „Půjdem?“ mrknul jsem na ni. „Výsledky nebudou dřív než zítra. Trochu bych se na téhle báječné dimenzi chtěl porozhlédnout.“

„Jasně.“ Rozzářená Zajda se zavěsila do mé paže a společně jsme vykráčeli ze šatny.

Slavnostní předávací ceremonie se v mnohém podobala té mé vymyšlené v čumbedně. Uprostřed pódia stál stejný pěkný dábelský moderátor a předčítal z dlouhého pergamenu, který dostal od porotců. Ti důstojně seděli na svých stupíncích. Soutěžící, jejichž jména už byla přečtena, se se vzlykotem a výkřiky odebíraly pryč. Ostatní vyčkávaly ve velké šatně, oděné v těch nejkrásnějších róbách. Dablovi přímo visely na rtech.

„A na 887. místě, hned za Širlou, je Devrajla! Jako 886. se umístila, mimochodem – snažila ses, drahá, ale snad příští rok budeš mít více štěstí – Elzirmona! Na záda jí na 885. místě dýchá a cena jí utíká jen o chlousek – Mumzina!“

Dabelka, Tulpanka a žena s kamennou tváří se se schoulenými rameny prodraly davem dozadu. Už jsem je nikdy neviděl. Párkrát jsem mezi těmi nekonečnými dávkami jmen usnul vestoje. Zajdino jméno jsem ale ještě neslyšel. Ta byla vedle mě čím dál tím víc napnutá. Ve skutečnosti jsem už moc nedoufal. Sbalil jsem nám věci a s D–hoplákem čekal v převlékárně. Jakmile přečtou její jméno, vracíme se na Tulp.

Dav soutěžících řídl a řídl. Za chvíli jsem zbývající dámy rozpoznával. Dostali jsme se k top žebříčku. Naději ještě stále měla hlavní Dabelka, Pervektka, Gremlinka, dvě Impky, které byly podle mě skvělé v soutěži talentů, žraločí žena a jedna

z hadích dam.

„...na 30. místě je Bindina! 29. skončila Sorgkandu!...“

Brzy už zůstalo jen deset favoritek. Dabel si přestal škrábat obočí a od jednoho hostesáka přijal sklenici vína. „Dámy,“ zapředl a obrátil se k naší části pódia, „smekám před vámi. Všechny jste se dostaly tak daleko... ale nyní přichází okamžik pravdy! Prosím, abyste všechny vyšly na pódium! Prosím velký potlesk!“

Za ohlušujícího potlesku a zvuku fanfár z orchestru pospíchaly zbylé dámy po schodech na pódium, kde se postavily vedle moderátora do řady k zářivým světlům.

„Dámy a pánové a vůbec všichni,“ zaburácel. „Tady jsou poslední konkurentky vítězky. Na 9. místě Amindabelia!“ Impka propukla v pláč, když jí hostesák přinesl květiny. „8. místo patří Zmmmmize!“ Ocas hadí ženy klesnul zklamáním, když také obdržela puget. Zařadila se společně s Impkou do zástupu poražených. Sedmé, šesté, páté a čtvrté místo potkal podobný osud, ale Zajda pořád stála vepředu, zářila a mávala publiku. Že by překonala všechny ty triky a vyhrála? Držel jsem jí všechny palce.

„Třetí místo náleží Molejně!“ Moderátor se obrátil na Gremlinku se stříbrným pohárem, ale po té se slehla země. Jakmile zaslechla své jméno, nemělo cenu otálet, a tak hned skočila do jiné dimenze. V řadě vznešených poražených nyní zelo jedno prázdné místo. Moderátor podal pohár pro třetí místo zpátky hostesákovi. „No dobrá, nic se neděje. Na druhém místě... byl to ale těžký boj, vážení...“ Zajda, Dabelka a Pervektka se k němu naklonily. Moderátor se zazubil. „...na druhém místě je Devora!“

Kdyby se dalo zabíjet pohledem, Dabelka by byla na místě mrtvá, spálená na uhel. Devora přijala svou výhru a couvla do řady. Zbývaly jen dvě soutěžící. Zajda měla odhalená ramena schoulená tak blízko u sebe, že by jí člověk dal pětikorunu. Pervektka se dychtivě naklonila.

„Ještě než vyřknou jméno absolutní vítězky,“ napínal moderátor, „chci udělit cenu útěchy. Ta patří soutěžící s nejnižším počtem bodů, která i přesto vnesla do soutěže paprsek světla a rozzářila tady na Trofi naše dny. Cena Miss sympatie náleží... Zajdě!“

Zajda zvedla třesoucí se ruce, skryla si obličej do dlaní a rozplakala se. Pervektka dokráčela doprostřed jeviště a tleskala si rukama nad hlavou jako vítězka. Moderátor šel za ní a povídal do své hůlky s bambulí.

„Ano, to znamená, že absolutní vítězkou letošní soutěže krásy je... Oshleen! Gratulujeme, drahá!“

Oshleen okamžitě zavalily hostesky. Jedna jí rameno a boky omotala velkou modrou šerpou. Další jí přes hubenou záda přehodila kožešinový kabátek, jiná jej zavázala vpředu na mašličky. Další trio přineslo obrovský puget rudých trnitých růží, žezlo se třpytícím se drahokamem, zářící členku, kvůli níž se Oshleen musela sehnout, aby ji mohly usadit na šupinatou zelenou hlavu. Hostesáci ji odvedli na molo, aby ji diváci mohli věnovat další bouřlivý vítězný potlesk.

„...Ano, tady ji máme, královnu lásky! Oshleen!“

Pervektka se otočila doprostřed jeviště a Dabel ji uchopil za jednu ruku, Zajdu za druhou.

No, a je to. Připravil jsem se k odchodu, ale Dablův hlas mě zavolal zpátky.

„A nyní máme před sebou jedno zvláštní předání. Naši velkou cenu všichni znáte. Je to skvělá a mocná čumbedna!“ Ukázal na stupínek nad stolem poroty. „V takové náročné soutěži se vždycky najde několik výjimek. Existuje tu mnoho pravidel a hodně z nich se občas nechtěně, ale v mnoha případech chtěně otevřeně porušuje, aby soutěžící získala neřet výhodu. Zkrátka řečeno, soutěžící podvádějí. Jsme si jisti, že vy, naše publikum, byste nesouhlasili s tím, abychom naši skvělou grandiózní cenu udělili někomu, kdo narušil pravidla soutěže. Porotci si pečlivě zaznamenávali všechny triky a lsti, ať už magické či jiné, a nakonec odečetli patřičný počet bodů z výsledného skóre. A dostali vítězku. Jsou jednomyslně rozhodnutí. Není to Oshleen.“

„Co?“ zavrčela Pervektka a neúspěšně se snažila si vyvléknout ruku. Ten Dabel musel ale mít zdravé srdce, protože jeho síla vydala za deset. Zůstala jako přikovaná stát na místě.

„Ano, opravdu,“ pokračoval Dabel hladce. „A tak mají občané Trofi tu čest předat čumbednu té, která podváděla ze všech nejméně, a sice Zajdě! Předstup a ukloň se, Zajdo!“

Zaskočená Zajda postoupila o krok a vysekla publiku krásnou úklonu a pak ještě jednu porotě. Když se zase narovnála, konečně jí to došlo. Celá se rozzářila.

Podstavec pomalu zajižděl do podlahy, až byla čumbedna na dosah pódia. Pervektka po ní natáhla ruku, ale Dabel ji přes ni plesknul. Pak vzal cenu ze stupínku a s hlubokou úklonou ji předal Zajdě. „Gratuluji, krásná dámo! Chtěla bys nám teď říci pár slov?“

Pravda už také došla jejím konkurentkám. Cenu vyhrál nejmenší počet bodů! To je skandál! Celý dav poražených soutěžících se začal hrnout směrem k Zajdě.

Mě si nikdo nevšímal. Rychle jsem skočil do její šatny, sebral D–hoplák arazil si cestu davem. Než Zajdu obklopí a sevřou, nemůžu to stihnout.

„Zajdo!“ houknul jsem a doufal, že mě uslyší.

„Chytej!“

Podívala se za zvukem mého hlasu a právě včas zvedla ruku, aby naše přepravovadlo chytila. Pak mě někdo srazil na zem. Byly to rozzuřené ženy. K Zajdě bych se býval vůbec nedostal. Klekl jsem si na všechny čtyři a proplazil se mořem dupajících nohou do šatny a zamkl za sebou dveře. Kabinka byla moc malá, abych si tam mohl lehnout, tak jsem se alespoň přitiskl ke zdi, abych si mohl osahat modřiny a odřeniny.

Dabelský moderátor se nastalým chaosem vůbec nenechal vyvést z míry, objal rozzuřenou Oshleen kolem ramen a začal zpívat. „Zde přichází! Jak je nádherná! Vaše královna lásky! Jak je kouzelná! Jak krásná a okouzující! Královna lásky přicházející!“

Couvnuv jsem, protože se uprostřed kabinky objevilo další tělo. Byla to Zajda a v rukou třímala čumbednu i D–hoplák. „Honem,“ vydechla. „Postupně to tady všechno rozervou.“

„To neříkej dvakrát,“ souhlasil jsem, vyskočil na nohy a chytil ji za ruku, aby nás kouzlo mohlo oba dopravit nadobro pryč z Trofi. Na chvíli jsem cítil ten zvláštní točivý pocit, který doprovázel každou cestu D–hoplákem.

„Ty jooooo!“ vydechl jsem, když jsem se rozhlédl po známém prostředí. Byli jsme zpátky v hospodě, kde v otevřeném okně visela šňůra se suchým prádlem, na stole se válelo špinavé nádobí a Glíp s Pryskyřníkem se na nás vrhli, jako bychom byli poslední párky na pikniku. Uhnul jsem z dosahu slizkého jazyka mého mazlíka, ale usmíval jsem se. „To je ta nejkrásnější věc, jakou jsem za poslední tři dny viděl – kromě tvé společnosti, samozřejmě.“

„Díky za pomoc,“ vydechla Zajda a vlepila mi obrovskou pusu na tvář. „Strýček Bruce bude mít z čumbedny hroznou radost. Zachránil jsi mi život.“

„No, tys právě zachránila můj,“ připomněl jsem jí a vychutnával jsem si ten pocit. „Něco za něco. Jsme si kvit. Na co jsou přátelé?“

„Stejně jsi z toho nevyšel bez úhony,“ zasmála se opatrně. „Budeš si muset poslechnout mou přijímací řeč.“

„Samo,“ souhlasil jsem, vděčně se natáhl v křesle před krbem ve staré hospodské kuchyni a nalil si – jen jeden – dobře zasloužený pohárek vína. „Ještě jedna věc: co je to ten úhona?“

Velký plán aneb i Perfekt se někdy přepočítá

Sledoval jsem Kvida, jak vklouzl do stanu naproti mně. Právě jsme rokovali vzadu v naší oblíbené hospodě U Žlutého pŕlměsíce, kam jsme chodili nejen odpočívát, ale také domlouvat kšefty. Nenajdete mnoho míst, kde si za stůl klidně sedne Troll jako já společně s Dably, Tulpany a Impy – pravděpodobně také díky jejich tučné kuchyni. Zamával jsem na hospodského, aby nám donesl místní specialitu.

„Tři jahodové koktejly, Gusi,“ nahlásil jsem kamennému chrlíči, který se na nás šklebil. Je majitelem a hostitelem v jedné osobě. „Souhlasíš, Tanando?“ Moje malá sestřička kývla, ale pořád nespouštěla oči z Kvida. Mafiánský vymahač byl ve svém perfektním žraločí obleku jako ze škatulky, ale tvářil se nervózně. Na hladké lavici nevydržel chvíli v klidu a pořád poposedával. Zachytil jsem výčepního zrovna ve chvíli, kdy odcházel od našeho stolu. „Jo, a kdyby se po nás někdo ptal, tak tu nejsme.“

„Jak chceš, Kulíku,“ pochopil majitel se srdečným mávnutím.

„Díky, Kulíku,“ zamumlal Kvido a stále si přidržoval svůj mafiánský klobouk před obličejem.

„Nuže,“ zanotoval jsem hlubokým tichým hlasem, protože Kvido nás požádal o maximální důvěrnost. „Čemu vděčíme za toto setkání? Vždycky si rád pokecám s přáteli.“

Kvido si prstem projel pod límečkem, jakoby si ho chtěl povolit. „Vlastně tady jde o práci,“ přiznal. „Don Bruce má problém.“

Tananda povytáhla obočí a já byl jejím přesným odrazem. I když mám mužskou tvář, velikou a chlupatou, s tesáky v koutcích úst a obrovské oči, a ona krásné elfské rysy, lidé znalí naší rodiny snadno mezi námi rozpoznají podobnost.

„Co to může být za problém, s kterým si neumí sám poradit?“ zeptal jsem se.

„Je to trochu trapný,“ zaváhal zase Kvido. „Jde o finanční nesnáze. Zatím je při penězích, ale kdyby se to rozkřiklo, musel by si sáhnout hlouběji do kapsy, což dělá velice nerad.“

Toho jsem si byl vědom.

Don by se rozdál svým přátelům, věrným spojencům a příbuzným, které podporuje, ale strašně nerad „solí“, jak by řekl. „Kdyby se rozkřiklo co?“

„No, jedná se o něco tady na Bazaru, a proto jsem přišel za váma.“ Kvido se bleskově rozhlédl, aby se ujistil, že nás nikdo neslyší. Všimlo si nás několik obchodníků Dablů, protože má velikost se nedala zrovna utajit, i když jsme seděli v odděleném stanu v zadní části hospody. Když jsem se na ně otočil a vycenil zuby, rychle se jakoby nic zadívali někam jina. Kvido pokračoval.

„Vy víte, jak si Brucovy zájmy stojí tady na Pakle. On se jaksí... osobně angažuje, aby se zdejší obchodníci měli dobře. Za tuto službičku od nich očekává malé týdenní výpal... tedy vlastně, odměnu. Jde jen o dobrý jméno. Nemá se tím nikdo stavět mimo kšeft nebo dokonce zranit. K fyzickému kontaktu dochází pouze, když se něco pokazí. My jsme tady zase na oplátku v případě, kdy nastanou problémy. Nikdo si na naše klienty nezačne dovolovat, aniž bysme na zavolání nepřišli a nezatrhli jim to.“

„To všechno chápu, ale kde je teda ten problém?“ Kvido se zamračil.

„Prostě se objevil někdo další, kdo se nám tu navází do kšeftu... omluvte ten výraz. Dabel ví, co za tím je... Don podezírá nějaký týpky, který poskytují jednomu chlápku malý půjčky. Co se toho týče, sami dobře víte, jak je těžký na Bazaru podnikat. Každou chvíli potřebujete pár drobných navíc. Obvykle si chodí do zavedených podniků nebo k nám. Když splácení včas, všechno je v pořádku. Když se to někdo snaží obejít, přitlačíme na něj. No a mezi půjčkou a ochranou... víte, no, takový pojištění... všechno má pod palcem ta nová skupina a my z toho nemáme nic. Nedělají to moc jinak, než jak by to fungovalo Donovi. Jde prostě o vybírání poplatků, který M.Y.T.H. Inc. dostává z příspěvků Asociace obchodníků mafii, o čemž Don neví. Když ale dlužníci dostanou stejnou péči od těch nových týpků, příspěvky už nebudou stejné. Jasný?“

„Řek bych, že jo,“ svažtil jsem obočí. „Mohl bys to ještě trochu rozvést?“

„Už to nebudu vysvětlovat,“ odvětil Kvido, „ale řeknu vám ještě něco. Tahle akce přerušuje i ty nejobyčejnější zisky, s kterými Mafie počítá. Sám jsem se s nimi snažil domluvit, ale neodpovídají. Ani se nám je nepodařilo zahnat na ústup, což by si představoval Don. Poslal mě sem, ale jsem bezmocnej. Potřebuju nějakýho donucovače, kterej by je postavil zpátky do latě.“

„A proč říkáš nám?“ divil jsem se. „Proč si na to nevezmeš Aahze?“

„No,“ přiznal Kvido, „poslední dobou se – vašimi slovy řečeno – necítí zrovna motivován. Od té doby, co odešel Šéf.“

„On je ale tou nejlogičtější osobou na... no, zastrasování.“

„To jo,“ kývnul Kvido mrzutě. „Přesvědčil jsem ho, aby šel a jaksi naléhal na jednoho z, ehm, klientů, ale ten se bál tak strašně, že se odmítl poddat.“

„Odmítli se poddat? Perversovi?“ žasla Tananda.

„Pervektovi.“ Usadil jsem sestru pohledem. Aahz je starý kámoš a neměli bychom jej nazývat urážlivými jmény, obzvláště takovými, kterým se sám vyhýbal. „Co mohlo způsobit takovej pokles autority?“

„Pojďme k věci,“ přerušila mě Tananda, „kdo je to? Nějaký gang rivalů?“

„Nevím,“ pokrčil rameny Kvido. „Ti, ehm, klienti, o tom nemůžou mluvit. Použili jsme... takový malý přesvědčovací kouzlo, ale musím vám říct, že výsledek nebyl zrovna pěkný na pohled. Ten chlapík raději vybuchnul, než aby nám dal požadovanou informaci. A jsem si jistý, že já ani Frigo jsme nepoužili nic, co by způsobilo takovej efekt. Bylo to samovznícovací.“ Kvido si nervózně pohrával s prázdným hrnkem. „Prostě se vás ptám jako kámošů, jestli byste nemohli tyhle týpky nějak dostat do lajny tak, aby byl Don Bruce spokojenej.“

Zamyšleně jsem objednal další kolo mléčných koktejlů.

Číšník – obvykle hovorná duše – přinesl naše pití a rychle vycouval. Jsem zvyklý na pohledy cizích lidí a jejich vyděšené výrazy, když se na mě podívají – na urostlého a dovolím si říci (je to totiž má přidaná hodnota) nebezpečně vypadajícího Trolla. Tenhle Dabel byl ale náš starý známý, stejně jako jeho zaměstnavatel. Ani jsem kolem nás nezpozoroval žádné obdivné a chlípivé pohledy mužů, které obvykle věnuji mé sestře Trolle.

Rád bych dodal, že mnozí na základě mé velikosti a chování předpokládají, že já jsem z nás dvou tím strašnějším protivníkem. Opak je pravdou. Tananda je zuřivější sourozenec. Jsem na svou malou sestřičku pyšný. Kdyby si snad někdo myslel, že na její dovednosti žárlím, připomínám své výše zmíněné charakteristiky a vyzývám k osobnímu vyjasnění věci. Nejraději bych zvolil formu volného cvičení nebo, jak říká náš kamarád Aahz, vzorek zdarma. Nikdo si ještě neřekl o druhé kolo.

Kvido prostě doufal, že pouhá návštěva jednoho z nás nebo obou by stačila na změnu směru toku peněz do pokladnice Dona Bruce, zpět ze současného směru, ať už proudily kamkoli. Byli jsme ochotni to zkusit, ve jménu starých časů.

„Ať je to kdokoli, musí mít pěknou sbírku kouzelného nářadíčka,“ dumala sestřička. „Kvido, máš seznam obchodníků, kteří se nechtějí, ehm, poddat?“ Výběrčí vyndal z náprsní kapsy svého dokonale vyžehleného obleku ručně prošívané kožené pouzdro na dokumenty. Z něj vyňal malý svítek a podal ho Tandě. Podržela ho proti světlu, zamračila se a pak na něj ukázala prstem s dlouhým nehtem. Ozvalo se prask! a objevil se obláček zeleného kouře.

„To není moje barva,“ zamračila se Tananda a nad štiplavým zápachem nakrčila nos. „Don Bruce nenechá nic náhodě, co? Ani příležitostného čtenáře jeho dokumentů.“

„To je jeden ze základních stavebních kamenů,“ souhlasil Kvido.

„Čím byl ten svítek zapečetěnej?“ zajímal jsem se. Magie mi není úplně cizí, i když musím přiznat, že se specializuji spíše na fyzickou námahu než na učení moudrých.

„Jedním z ošklivých triků Zabíjáků, Velký bráško. Detaily radši ani nechtěj vědět. Výsledek by se dal popsat slovem nezdravý nebo jiným laciným výrazem.“

Jak už jsem řekl, jsem na svou sestřičku pyšný. Dvěma nepatrnými pohyby objevit a zneškodnit past je znakem perfektního profesionála, který by se také dal charakterizovat jako někdo, kdo přežil více než jednu šlamastyku. Tananda roztáhla dokument a narovnala ho. „Hmmm. Kartablanka, obchodnice s rukopisy, Révík, obchodník s bylinami, Bocho, který prodává exotické hračky – v obchodě má spoustu různých technologií...“

„A co Skotík?“ napadlo mě.

Kvido zavrtěl hlavou.

„Ten je poslušnej.“

Seznam obsahoval ještě pár dalších jmen. Několikrát jsme si je s Tanandou přečetli. Zmateně se mi zahleděla do očí.

„Co mají všechna ta jména společného?“

„Nenapadá mě,“ přiznal jsem. „Všichni jsou to Dablové, ale to je jediná stopa, kterou jsem schopnej odhalit.“

„Většina z nich pracuje na vlastní pěst,“ dodal Kvido. „To by je mohlo při nějakým otřesu dělat zranitelnějšími... mám na mysli nabídku pojištění. Proto se o jejich ochranu Don tolik zajímá.“

„Melikronda ne,“ poukázal jsem. Obchodnice s vínem sídlí ve stanu nedaleko M.Y.T.H. Inc. „Zaměstnává tři syny na plnej úvazek.“

„A co kvalita jejich zboží?“ navrhla Tananda.

„Všichni prodávají rozbitný nebo netrvanlivý výrobky.“

Kvido si poposednul a najednou přejel očima ostatní hosty v místnosti. Všichni z nich bezděčně o půl kroku ustoupili.

„Stejně je na tom i Palaka, prodavačka koberců, ale ta na seznamu není. A některý z nich poskytují služby, jak tomu říkáte. I když to není zrovna ten typ služeb, který by chtěl mít Don Bruce pod kontrolou.“

„Rozumím,“ kývl jsem.

„Tohle nikam nevede,“ vzdychla Tananda, svinula svítek a začarovala ho, než si jej zasunula do výstřihu. „Budeme muset jednoho po druhém navštívit a zjistit si to sami.“

„Bez komentáře,“ vyštěkl Révík a protáhl se kolem mě s bublající zkumavkou v ruce. Starý Dabel ji položil na kamenný pult a sáhl pro velkou otevřenou sklenici a malou lžičku. Jeho malý krámk příjemně voněl opojnými aromáty schnoucích bylin, které ve svazcích visely po celém stropě. Trošku moc dráždivé, pomyslel jsem si, jak jsem se snažil zabránit bouřlivému kýchnutí.

„Hepčí!!!“

Kvítky a lístečky se rozlétly na všechny strany. Starý Dabel zezelenal pod nánosem drceného hadího květu. Vavřínový

věnec mu zplihle visel na jednom z rohů.

„Je mi to moc líto,“ omlouval jsem se a snažil se ho oprášit. „Ujišťuji vás, že to bylo nechtěně.“

V omezeném prostoru stanu se mi ho ale podařilo jen porazit na zem. Kvido ho popadl za ruku a postavil.

„Proč mluví jako kniha?“ zeptal se Révika a nechápavě se na mě díval.

„Kurz kultury řeči,“ odpověděla Tananda a se zkříženými rukama se opřela o prostřední tyč stanu. „Zatím svou sílu drží na uzdě. Ale nebude trvat dlouho a předvede se v plné síle. Možná velmi brzy, když vás nepřesvědčím, abyste mi řekl, co chcete slyšet.“

„Já... já nemůžu,“ zakoktal Révika a ustoupil před jejím rozruženým pohledem. Obvykle červená pleť mu zbledla na skoro Impovsky růžovou. „Označili by mi kráček, už to jednou udělali.“

Všichni tři jsme se rozhlédli.

„Nevidím žádnou značku,“ zavrčel Kvido a sáhnul do vnitřní kapsy, kde mívával svou miniaturní kuši.

„Opravdu!“ protestoval zoufale Révika. „Podívejte se sem! A tamhle!“

Rozhlédli jsme se. „Nic nevidět,“ zavrčel jsem a nezapomněl užít hlas Velkého Drsoně. „Místo čistě.“

„A to je právě část toho všeho,“ zaúpěl obchodník. „Bylinkářův krám nemá být čistý. Prach vznášející se ve vzduchu je plný magie. Používám ho do nápojů, které jsou příliš vzácné na to, abych využil zvětšovací kouzlo. Když potřebuji třeba milióntinu dračí šupiny – nemůžu si dovolit tak citlivou váhu. Když je tu řádně prašno, prostě chytím kousiček ze vzduchu. Už týden jsem pořádně nevěstil!“

„Oni váš obchod vyčistili?“ divila se Tanda.

„Ano, a to není všechno, co by udělali... kdybych mluvil. Tak vás moc prosím, jděte pryč. Nemůžu vám povědět víc.“

Kvido se přihnul k třesoucímu se Dablovi. „Určitě nechceš, abych se vrátil k Donu Brucovi a pověděl mu, že se ti nechce dodržet úmluvu, kterou s tebou tak dobrotvivě uzavřel, že? To by mě taky mohl požádat, abych si to s tebou vyřídil osobně.“

Révika zbrunátl, vy strkal nás k východu ze stanu a vyšoupnul ven na ulici.

„Lepší než přijít na mizinu,“ procedil mezi zuby. Stan se za námi bleskově uzavřel a zámek hlasitě cvaknul. Nakrčil jsem rameno připravený vrazit dovnitř, ale Tananda mě chytila za ruku.

„Nech to být, Velký bráško,“ uklidňovala mě. „Ostatní třeba budou sdílnější.“

Její předpoklad se ukázal jako nesprávný. Další vyšetřování dokonce neslo méně ovoce než při prvním pokusu. Přesto jsme se do stanu nevrátili s prázdnými rukama. Nasbírali jsme pár bodů proti neznámému pachateli.

„Jsou poměrně čistotní,“ poznamenala Tananda, rozhlédla se kolem našeho stanu a evidentně jej ve srovnání s nepřátelským zhodnotila hůře.

„Jsou nanejvýš opatrní – smlouvy uzavírají ústně a precizně,“ posadil se Kvido a položil si klobouk na koleno. „Při rozhovorech s klienty nepadlo ani slůvko o jejich vzhledu. Zdá se, že je to jedna z podmínek vydírání – chci říct ochranné smlouvy.“

„A nejsou moc chamtiví,“ dodal jsem. „Bez urážky Dona Bruce – jejich požadavky jsou poměrně skromné.“

„Na druhou stranu to hrajou na paušální poplatek, zatímco Don Bruce dává přednost procentům,“ protestoval Kvido.

„Když se daří, vydělává společně s klientem. Když jsou zlé časy, tak mají všichni houby. Podle nich musí každý platit pořád stejně, i když zrovna kšefty nejdou. A sami jste viděli, jak byli klienti vystrašení, aby nezmeškali platbu.“

„Tak mě napadá, že v tom asi nejedou moc dlouho,“ uzavřela diskusi Tananda. „Kdyby byli zkušenější, brali by v úvahu fluktuaci trhu, stejně jako Mafie.“

„Kdo ví, jak v tom ale pojedou dlouho?“ uvažoval Kvido. „Don Bruce nebude čekat, až se laskavě odeberou pryč. Chce je odsud dostat hned.“

„Dobrá,“ vykřiknul jsem. „Tím pádem je první krok na nás. Musíme ty podvodníky chytit a rozmluvit jim jakékoliv byznys tady na Bazaru. To byl úkol M.Y.T.H. Inc. v minulosti. Nevidím důvod, proč bysme v tomhle chvályhodném snažení neměli pokračovat i nadále.“

„Správně!“ souhlasil horlivě Kvido a radostně si mnul ruce. „Naučíme je, že nejde jen tak vpochodovat do něčího pole a prostě se tam usídlit.“

Nejsnadnější místo k pozorování byl Bochrův obchod s exotickými hračkami. Jeho stan stál vedle Melikrondina krámků s vínem a téměř naproti sídlu M.Y.T.H. Inc. na hlavní ulici. Nikdo z našich kolegů zrovna v rezidenci nepobýval, takže jsme se mohli my tři střídat na stráž.

Provoz na Bazaru samozřejmě patřil do naší obvyklé náplně, ale nikdy jsem se nepouštěl do bližšího zkoumání přichozí a odchozí dopravy během jednotlivých částí dne. Ulice byly jako vymetené – ideální chvíle, aby někdo nenápadně prošel. Zíral jsem do houstnoucí tmy. Nemělo smysl dívat se po cizincích. Již z povahy Bazaru coby oblíbeného nákupního cíle pro obyvatele tolika dimenzí vyplývá, že asi jenom jeden z dvaceti kolenjdoucích vám může být povědomý a jeden ze dvou set je kamarád. Vím, že směřit se dá téměř všechno, ale ani já nejsem na některé typy kšeftů připravený. Většina obchodníků sbalí své stánky těsně po soumraku, ještě než se na Bazaru rozpoutá noční život.

Přesně před náš stan se přibatočila dvě ostře vypadající mimina v černých kožených plenách, zkopala jednoho hmyzovitěho obtlouklého prodáváče a utekla s jeho měšci. Protože jsme se oficiálně nenacházeli doma, musel jsem se držet, abych nevyskočil na ulici a nevložil se do toho. V případě, že by to ovšem bylo třeba. Hmyzoid roztáhl vrchní krunýř a odhalil tak dlouhé zkroucené tělo a další tučet nohou. Batolata se nedostala dál než o tři řady stánků, když se nad nimi vztyčila jejich oběť, sebrala jim svůj majetek a seřezala je obě na hromadu. Lotři se posadili na zem a rozplakali se, až kolem nich prošla další nadějná kořist.

S přibývajícím nocí se charakter transakcí stával čím dál víc osobnější. Večerní bytosti nabízely procházejícím různé druhy služeb běžné i neobvyklé povahy. Jeden či dva peníze, podání rukou – a pár či trio nebo skupina se odeberá do

blízkého stánku k osobnímu setkání.

Většina dopravy směřovala od obchodnických stanů ven. Mě zajímaly občasné příchody. Jestli se Kvido nemýlil, právě dnes by měl nastat čas plateb Donu Brucovi. Výběrčí sice nebyl nebo nebyli známi, ale jinak se platí podle stejného rozvrhu.

Někdo mně povědomý se proplétal davem turistů a hledal nějaké vhodné (a bezpečné) místo, kde by si mohl dát večeři. Byl to Troll jménem Máníčka, což je jeho opravdové jméno. Stejně jako já mám pseudonym Velký Drsoň, on si říká Trhač.

V naší ulici obvykle nevykonával návštěvy. Pohyboval se kradmo, jak mu to jen jeho trollí postava dovolovala, a snažil se nešlápnout někoho ze skupiny Impů, kteří se zastavili uprostřed hlavní silnice, aby se podívali na mapu. Předstíral, že se vůbec nedívá na stánky naproti našemu. Když došel skoro na úroveň našich dveří, rychle se rozhlédl a pak zapadl do Bochrova krámků.

Po špičkách jsem tiše došel k Tanandině pokoji a od dveří zašeptal: „Máme tady jedno sousto.“

Ještě než jsem dokončil větu, vyskočila z postele a stála vedle mě. „Dojdu pro Kvida,“ nabídla se. „Zvládneš ho sám?“ „Myslím, že jo,“ přikývnul jsem, i když malinko nejistě. Trhač je o dobrou stopu širší než já. Znáám ho ze školy, kde se v posledním ročníku stal univerzitním šampionem v zápase. V bojových uměních muže proti muži jsem ale získal více bodů já.

Doufal jsem, že mi mezitím neproklouzl za zády, a vydal jsem se ze stanu do rušného provozu. Pořád jsem se nenápadně díval směrem ke svému cíli, ale až na konci řady jsem předstíral, že jsem si něco zapomněl. Praštil jsem se do čela a rozmrzele se prodral kolem davu dabelských obchodníků, kteří si zrovna uprostřed křižovatky smlouvali kšeft.

„Zatracenej nemotornej Trolle,“ zavrčel jeden z nich.

Na oplátku jsem vycenil zuby a zavrčel nazpátek. Zbledli dorůžova a rozutekli se, aniž by kšeft dokončili. Otočil jsem se. Ze stanu se právě vynořil Trhač. Pořád se pohyboval kradmo a rádoby nenápadně. Namířil si to k Melikrondě. Přidal jsem do kroku a dohonal ho právě ve chvíli, kdy se chystal vstoupit k ní do stánku.

„To je ale náhodička, Máníčka, starej známej,“ poznamenal jsem a vzal ho kolem ramen.

„Kulíku!“ vydechl překvapením. „Drsoň být! Ránu mít!“

„Ty trhač, já rdousič,“ procedil jsem skrz zuby a zatnul pěst. Pak jsem snížil hlas. „Co takhle zajít za roh a dát si nějaký rychlej drink, kámo?“

„Kulíku, nemůžu se tady s tebou ukazovat, chlape,“ zašeptal Máníčka a vypadal ustaraně. Pak couvnul. „Stálo by mě to víc než jen práci. Nebo kůži.“

Do té doby se kolem nás sešlo početné publikum. Tulpané, kteří hledali povyražení, Impové, co sázeli na cokoli, a Dablové vždy ochotní jim asistovat. Máníčka skoro nepostřehnutelně zakroutil hlavou. Pochopil jsem. Za mohutného řevu jsem se na něj vrhl s rukama nad hlavou. Zavrčel a rozevřenou dlaní s drápy se mě chystal udeřit do břicha. Svižně jsem ruku srazil stranou a sevřel mu tělo oběma pažemi.

Jakýkoli Troll v publiku mohl snadno rozeznat scénář číslo 15 z Trollské učebnice Zápasu s jinými druhy. Když si totiž chtějí dva Trollové nerušené popovídat na veřejnosti a všechny jiné prostředky zklamou, takhle konkrétní bitka jim umožní častý kontakt. Ostatní zcela jistě zůstanou stranou divoce vypadajících, ale pečlivě režírovaných pohybů a rozmachů. Dokonce i drak by se důkladně rozmyslel, než by se vehnal mezi dva rozružené dospělé Trolly.

„Tak o koho jde, kámo? O Dably?“ zeptal jsem se. Bleskově jsem se otočil, popadl ho za zápěstí a vykroutil nahoru. Máníčka vyletěl do vzduchu a následně přistál na zádech. Pád mu neměl nijak ublížit. Ani mu nevyrazil dech. On mě na oplátku sevřel svými silnými chlupatými nohama v pase. Spadnul jsem na zem, on vyskočil a kleknul mi na hrudník, aby mi rukama mohl sevřít krk. Hlasitě jsem zařval, abych zakryl jeho nenápadný šepot.

„O někoho horšího!“ Jednou rukou jsem ho chytil za krk, až nahlas zavyl, čímž zamaskoval mou další otázku.

„Co může bejt horšího než Dablové?“ páčil jsem z něj. Další zavržení hlavou a zamručení překrylo následující otázku.

„Dlužíš peníze trpaslíkům?“ Překulili jsme se v prachu. Vpředu se uvolnila cesta, zatímco nás publikum sledovalo zezadu. Zařval jsem.

„Ještě hůř!“ zašeptal Máníčka se zoufalým výrazem v obličeji. „Nemůžu ti to říct! Starej by mě dostal, kdybych mluvil!“ Málem jsem zapomněl počkat na jeho krycí chrapot. „Kdo?“

„Už se mě nevyptávej, kamaráde,“ žadonil Máníčka, zatímco mi seděl na zádech a kroutil mi nohu. Ječel jsem bolestí. Byl tak nervózní, že mi opravdu ublížil. „Prosím tě. Žádám tě o to jako starej kámoš. Víc ti říct nemůžu, mohl by nás někdo slyšet. Hmmm, tady je tvůj rajón. Znáám M. Y.T.H. Inc. moc dobře. Radši tě tohle kolo nechám vyhrát.“

Bylo od něj hezké, že si to uvědomil. S obličejem v prachu jsem hodnotil svou pozici. Měl jsem jedinou šanci, jak vyhrát. Nebyl to ale zrovna fěr tah. Aahz by poznamenal, že to je prostě šou byznys. Skrčil jsem tři volné končetiny pod sebou, čímž jsem si nahrabal něco hlíny a otočil jsem se tak, abych se srovnal se svou zkroutenou nohou. Tímto způsobem jsem si na prsa nahnul slušnou dávku prachu, ale za ten závěr to stálo. Klekl jsem si na tři s Máníčkou stále na zádech a pak se jednou nohou odrazil a postavil. Potom jsem Máníčku mrsknul na zem. Spadl a zůstal jako omráčený. Skočil jsem na něj, popadl ho za rameno a rozkrok, zvednul ho do vzduchu a vši silou ho hodil do davu.

„Díky, chlape,“ zamumlal těsně předtím, než jsem ho pustil.

Dablové, Impové, Ssslissiové, Tulpané a další popadali pod tíhou vzrostlého Trolla.

Oprášil jsem se a vydal se nahoru po ulici. Tananda si mezi dvěma stánky čistila nehty dýkou tak, aby měla na celou bitku dobrý výhled. Zazubila se na mě. Ze stínu za ní se vynořil Kvido.

„Trochu ušmudlanej, ale s velkým efektem, Velký bráško.“

„Řekl ti něco?“ zeptal se Kvido. Rozhlédl jsem se. Padla dostatečná tma, aby nás kryla při návratu do stanu. „Jdem dovnitř.“

„Starej?“ vrtěla hlavou Tananda, když jsme si u konferenčního stolku popovídali o mém důvěrném rozhovoru s

Máničkou. „Starej co? Drak? Co může bejt tak velký, aby to zastrašilo Trolla?“
„Takže ani z obětí, ani z výběřčích nic nedostaneme,“ shrnul náš výzkum Kvido. „Co dál?“
„Dál,“ navrhl jsem a sepnul si prsty do tvaru špalků v rohu srubu, „musíme vylákat ty narušitele z úkrytu.“
„A jak to asi tak chceš udělat?“ zeptal se Kvido skepticky.
„Zaměřujou se na malý podniky, že jo?“ opáčil jsem. Oba dva kývli. „Tak si uděláme nějaké vlastní.“
„A počkáme, až oni přijdou za náma,“ pokyvovala souhlasně moje malá sestřička. „Dobřej nápad, Velkej bráško. Takže teď potřebujeme vymyslet, co „by přilákalo jejich pozornost.“
„Něco, co vydělává hodně peněz,“ dodal Kvido. „Všechny ty byznysy mají mnohem větší příjmy než výdaje.“
„No jo, ale dělat průzkum trhu ve vzrůstajících trendech a přivážet zboží z jinejch dimenzí dá moc práce,“ přemýšlela Tananda, „takže to musí bejt nějaký druh služeb. Myslím, že už to mám.“
Ten čtverákový lesk v jejích zelených očích se mi nelíbil.
„Co máš přesně na mysli?“
„Kadeřnictví?“ vyprsknul Kvido nevěřicně a spěšně zkoumal výbavu našeho rychle pronajatého stánku.
„Salón krásy,“ opravila ho Tananda a spokojeně si založila ruce na prsou. „Je to skvělý, nepotřebujeme žádný zboží, až na pár lahviček s vlasovým tonikem a kolínskou. A věřte mi, že každá živá bytost má v sobě jiskřičku marnivosti, kterou stačí jen trošku rozdmýchat. Zkrátka budeme brnkat na tu správnou strunu.“
„Ale vždyť o kultuře krásy nic nevíme,“ protestoval jsem. „Mohli bysme někoho zohyzdit nebo zranit.“
„To je na tom to krásné – promiň mi ten vtip,“ zasmála se Tananda. „Nemusíš vědět všechno. Prostě si to průběžně vymýšlíš. Můžeš zákazníkům dělat cokoli chceš a oni to budou milovat. Přijdou zas a budou chtít víc a přivedou své známý! Věř mi!“
A tak se také stalo. Hned příštího rozbřesku se otevřel salón U Drsoně, Trolla a Trollky, Specialistů na krásu. Záclonky stanu nesměle odhalovaly zařízení, které jsme přes noc získali od několika obchodníků. Znali nás natolik dobře, že se na nic neptali a beze slova o půlnoci otevřeli, aby nám mohli prodat tři polohovací křesla, různá zrcadla, umyvadla, natáčky, žehličky, kartáče a kartáčky, laky na vlasy a na nehty, pilníky, mastičky a pleťová mléka, šampony, barvy a flitry. Tanandě to v zeleném plášti seklo a působila jako profesionálka. Kvido a já jsme se v něm cítili trapně. Padly nám, ale to bylo asi tak vše, co by shovívavá duše mohla na naši adresu poznamenat.
„Vypadáme jako pitomci,“ konstatoval Kvido jako ozvěna mých myšlenek.
„Vypadáte dobře,“ ujistila nás Tanda. „Úsměv! Právě přichází náš první zákazník.“
Popadl jsem kartáč a nůžky, které jsem si vybral coby své nástroje. Kvido si z napařovací truhly vytápěné salamandrem vzal horký ručník. Do stanu nahlédla statná Impka. Napřímili jsme se. „Máte... otevřeno?“ začala nesměle. „Ale samozřejmě!“ rozzářila se Tananda a vzala Impku kolem ramen. „Jen račte dále!“ Mrkla na mě přes růžovou hlavu s ženskými růžky. „Co pro vás můžeme udělat?“
Svíral jsem nůžky jako zbraň a hroty mi vyčuhovaly z pěsti. Byla to ta „stará“, které se Mánička tak bál? Mně se zdála tak ve středních letech. Její nesmělá odpověď ihned zmírila mé obavy.
„No, potřebovala bych... chtěla bych vypadat lépe.“
„Ale vždyť jste krásná,“ ujistila ji Tananda a obratně ji nasměrovala na prostřední křeslo. „My tu pouze zdůrazňujeme přirozenou krásu. Že, chlapi?“
„Jo,“ souhlasil Kvido a jen si pohrával s ručníkem v rukou.
„Jasně,“ zabručel jsem. Přesně podle našeho názvu, Troll a Drsoň. Trollka už měla vše pod kontrolou.
„Vidíte? My jen usilujeme o to, abyste věřila vlastnímu šarmu.“
„Ach!“ Hospodyně zrůžověla a tvářila se potěšeně. „Tak bych tedy... tak se mnou tedy něco udělejte...“
Tananda zatleskala.
Nesnažili jsme se předstírat, že jsme dobře naolejovaný stroj, ale pustili jsme se do akce. Impka měla na sobě vzápětí vír vzdušných a vkusných šálek a pláštů, které překryly pestrobarevný vzor jejích křiklavých šatů (Impky jsou barevnými kombinacemi notoricky známé). Takto jí byla vidět jen hlava a uvolněný obličej. Na Impku nebyl až tak špatný pohled, když se jí šaty přestaly tlouct s třeshňově červenou pleť.
„Masáž hlavy,“ přikázala Tananda.
Nervózně jsem přistoupil s naolejovanými prsty v pozoru. Trollový prsty jsou natolik silné, že dokáží většinu mých dimenzionálních soukmenovců udělat díru do hlavy. Váhal jsem se jí dotknout, až mě Tananda silně plácla do zad. Poskočil jsem kupředu, stíkl Impce hlavu oběma rukama a začal ji třít.
„Aaaach!“ vykřikla Impka. „Ooooch! Aaaaagh!“ Rychle jsem přestal, protože jsem měl strach, že jsem jí ublížil. „Ooooch áááá!“ kňučela Impka a natočila obličej, aby mi pohlédla do očí. „To je tak příjemné! Nepřestávejte, prosím!“
A tak jsem pokračoval. Masíroval jsem za doprovodu árie blažených výkřiků a sténání. Kvido se s rozpačitým výrazem ve tváři, který přesně vyjadřoval i pocity mé, přiblížil k Impce a přiložil jí na obličej horký ručník. Vyvolal tím pronikavý sten, neméně blažený. Tananda zaútočila na Impčiny dlouhé nehty pilníkem a špičatou tyčinkou.
Kvido odhodil ručník a přišel s krabičkou plnou barviček. Já měl příliš velké ruce a Tananda měla na práci něco delikátnějšího, a tak se kosmetičkou musel stát on. Nebyl z toho úplně odvázaný, ale Tananda mu vysvětlila, že žádný salón krásy se neobejde bez šminek a make-upů, a tak na něj došla řada vylučovací metodou. První pokus se štětcem namočeným v černé barvě nedopadl zrovna na jedničku. Jakmile se dotkl jejího obočí, trhla hlavou a způsobila tak, že jí linka vedla vertikálně až na čelo. Došlo mu, že tento originální vzorek hned tak dolů nedostane, a tak se rozhodl namalovat stejně i druhou stranu. Pak se jal napatlat jedno víčko křiklavě oranžovým krémem. Než se ale štěteček dotkl obličeje, Impka sebou opět škubla a barva jí skončila kdesi za uchem.
„Do prkna,“ zaklel Kvido. Stejně jako virtuos mlátí do svého nástroje, útočil Kvido na paletu a dělal tečky a linky, maloval a nanášel, až se rohatá hlava zákaznice stala jedním velkým uměleckým dílem. Pokud ovšem nemáte nic proti

nádechu moderního abstrakcionizmu. Vlasy jí stály v jakési změti loken a obličej hrál všemi barvami. Nedá se ale říci, že by pohled na ni nepotěšil.

Žena pokračovala dál ve svých stenech a výkřicích, ale když jsme ji pustili z křesla a postavili před ni zrcátko, zubila se tím nejširším úsměvem. Zároveň jsme tím přilákali početné publikum. Když Impka otevřela měšec a nasypala Tanandě do dlaně celou hrst mincí, křesla se rychle zaplnila. Skupina dalších žen – Dablek a jiných – se začala kopat, mlátit pěstmi a přetahovat o třetí křeslo. Tananda na mě hodila krátký, ale významný pohled. Prodral jsem se davem, přičemž každý krok duněl, až se podlaha otřásala, vybral náhodně jednu ženu, zvedl ji za límec a nekompromisně ji posadil na jmenované křeslo. Na zbytek mručících dam jsem upřel pronikavý pohled, takže se hned utišily a nacpaly se ke stěnám stanu, aby se mohly dívat.

Impka vyklopýtala ven a my se začali věnovat novým zákaznicím.

O mnoho hodin později zavřel Kvido stan a zavázal vchod na dvojité uzel.

„Ať už sem dneska nikdo nechodí,“ řekl rozhodně. „Jsem tak unavený, že bych klidně usnul na salamandří truhle. Ženské! Mělas pravdu, Tando! Můžeš jim udělat cokoli praštěného a budou to milovat. Jedný jsem do výstřihu zvrhnul oční krém a pak žadonily všechny o to samý! A když se tu pak objevil ten Dabel s vozíkem plným šátků, myslel jsem, že ho roztrhají na cucky. Všechny si chtěly jeho zboží vyzkoušet najednou.“

„Vidíš, říkala jsem ti to,“ odpověděla Tananda samolibě a počítala celodenní výdělek. Udělala z mincí několik komínků, z nichž jeden byl zlatý. „Moc pěkná prácička. S podílem z Dablových zisků a tímhle kšeftem dostaneme hezkou finanční injekci. Už se nám skoro zaplatil nábytek. Tenhle byznys fakt vydělává hodně! Až zjistíme, co potřebujeme, můžeme salón provozovat dál.“

„Mluv za sebe, sestřičko,“ opáčil jsem, vylil si lavor se zmrzlou vodou na hlavu a klesl na koberec mezi pírká, sponky, oškrábané šupiny a peří a tučt špinavých ručníků. „Radši bych se zase vrátil ke svému klidnému životu nemoderního zastrásovače.“

„Chybí už nám jen jediné,“ shrnula Tanda. „Birkli, máš je všechny?“

Zpoza stanového pláště vykouklo malé stvoření. Tělo mělo dlouhé asi jako moje dlaň, pokryté tvrdým modročerným krunýřem, ve kterém se odráželo komíhající se světlo našich olejových lamp. Byl to Clonobrouk z Hory Olympu v dimenzi jménem Nikkonie. V přirozeném prostředí využívají samečci svých schopností reprodukovat krásné pohledy, které zahlédnou na duhových šupinách svých složených křídel. Okouzlují tak případné partnerky a jsou také umělecky nadaní a zcestovalí. Tanda dokázala bez problému jednoho z nich přemluvit, aby nám přijel na Paklu pomoci. Slíbila mu za to unikátní pohledy, kterými pak doma může obluzovat krásy svého srdce.

„Všechno je na ruliče,“ zacvrlikal Birkli a natáhl tenkou černou nohu. Na ní měl namotaný úzký štůček průhledné látky. Tananda jej rozvinula a pomocí kouzelné lucerny zezadu prosvítla. Tím se obrázky roztáhly tak, aby byly viditelné i větším stvořením než jen miniaturním Clonobroukům. „Dal jsem je dohromady, abys je lépe viděla. Co tomu říkáš? Co myslíš? Líbí se ti?“

Stejně jako všichni samečkové jeho druhu i on dychtil po jejím souhlasu. Kvido se na mě zašklebil. My dva jsme tu vůbec nemuseli být. Tananda ho poplácala po krunýři a on se rozzářil.

„Jsou skvělé,“ ujistila ho. Ze sbírky pod zrcadlem sebrala malou, ale nablýskanou stříbrnou minci. „Na, tady máš skřítkovský haléř. A každý den další, jak jsme se domluvili, ano?“

„Ano, ano, perfektní!“ radovalo se malé stvoření a schovalo si minci pod tvrdou skořápku. Jsem si jistý, že ho víc hrála pochvala než peníze. Ne všichni naši spojenci se dají utáhnout na lichotky.

„Dobrá,“ zavrčel Kvido, když se Clonobrouk vyšplhal na plátěnou střechu a uložil se ke spánku. „Tak se podíváme, jestli tvůj kámoš náhodou nepozná některou z dam.“

„Pánové, pánové, vyřídte si to venku, prosím!“ žádal nás barman z hospody pár mil od našeho kšeftu, která se jmenovala „Zastávka mezi krámy“. Mánička svolil ke schůzce a předem domluvené rvačce. S divokým řevem jsem na hostinského vrhl stůl. Mánička ho ale obratně zachytil ve vzduchu tak, aby Dablovi neublížil, a přelomil ho o koleno. „Prosím vás snažně, jděte... pozor!“

Mánička po mně hodil lampu. Jednou rukou jsem rozdrtil cylindr a v druhé si nechal svítilnu. Můj protivník do mě narazil a vystrčil mě na ulici.

„Chci, aby sis pečlivě prohlédl tyhle obrázky a řekl mi, jestli náhodou některou z nich nepoznáváš,“ zašeptal jsem, zatímco jsme se přetahovali o lampu. Na sobě jsem měl navěšeno spoustu provázků z koňských postrojů, vlajky a jiné ozdůbky, které ještě před chvílí visely nad barem. Kromě toho nám leckde po těle utkvěly chomáče chlupů protivníka. Nikdo tedy nemohl zahlédnout pásek mikroskopických obrázků. Přejel jsem mu s nimi před očima.

„Už jsem ti říkal, že to nemůžu udělat,“ zakvílel Mánička. Přitlačil jsem mu předloktím krk. S rezignovaným povzdechem, který by nezasvěcenému pozorovateli mohl znít jako bolestivé záupění, projel pohledem všechny obrázky. Mezitím jsem ho srazil na zem a nad hlavou jsem mu hrozivě držel hořící lampu, která osvětlovala štůčky z broučích křídel.

„Ne! Žádná z nich!“

Zapřel se mi nohou o břicho a přehodil mě za sebe. Přistál jsem ve skupince Impů, kteří zrovna vcházeli do dveří. Vyškrábal jsem se na nohy, zvedl je a oprášil. Vrhel jsem na Máničku poslední znechucený pohled a utrousil hlasitě „UF!“ a zamířil ven na ulici.

Tananda a Kvido se mnou srovnali krok hned u hospody. „I já jsem si všimla jeho reakce,“ řekla mi. „Hlavně se mu ulevilo. Žádná z těchhle holubiček není ta pravá.“

„Ani on není ten správný holoubek,“ přiznal Kvido. „Takže zpátky k natáčkám, co?“

„Až do té doby, než ji vypátráme,“ přikývla Tananda. „Hlavu vzhůru! Možná se vám to začne líbit.“

„Don Bruce si mě najal, abych ho zbavoval problémů,“ zabručel vymahač výpalného. „Ne abych je masíroval.“

Po dalších čtyřech dnech fintění, leštění, natáčení a česání jsem postupně získával grify z vyšší školy krásy. Nakonec jsem si ověřil, že Tananda měla pravdu. Stačilo jen se tvářit důvěryhodně a improvizovat a zákaznice byly blažené. Dámy, které se mi běžně na ulici vyhýbaly, když jsem proti nim dupal na Bazaru, mě nyní zastavovaly, aby mě chválily a cukrovaly.

„Nikdy už se od vás nevrátím k panu Fernandovi!“ svěřila se jedna Dabelka a visela mi na ruce. Její obličej ještě stále dozníval symfonií zářivých barev z Kvidova štěte. „Řekla jsem mu, že umí pěkně masírovat hlavu, ale zdaleka u něj nezažiji takovou rozkoš jako U Drsoně, Trolla a Trollky! A co teprve pan Kvido a jeho cit pro kosmetiku! Je tak inspirující! Když odcházím, cítím se nádherná.“

Zavrčel jsem jakoby na souhlas a vkročil do salónu krásy. Pan Fernando asi nebyl zrovna štěstím bez sebe, že se mu vytrácí klientela.

„Radši bysme ten problém měli vyřešit brzy,“ varoval jsem své partáky, když jsem dorazil do našeho pronajatého stanu, „nebo nám za chvíli půjdou po krku všichni osobní kosmetikové.“

Kvido si sáhl do kabátu a nahmatal miniaturní kuši, kterou měl vždy u sebe. „Takovej boj by mi vyhovoval,“ ujistil mě.

„A ne tyhle serepetičky a voňavky a zelený záclonky.“

„A kdopak ti stříhá vlásy?“ zeptala se Tananda laškovně.

„Pan Chapparal,“ informoval ji Kvido s pobouřeným pohledem. „Je to bratranec Dona Bruce. Vyzná se. Jeho kšeft je celej fialověj s tónovaným skleněným zrcadlam.“

„Chápu, že jsme salónům trochu zavařili, ale nemůžeme našeho nepřítele jen tak vykoupit z nory,“ vzdychla Tananda.

„Musí se objevit sám.“

„Už aby si pospíšil,“ řekl jsem. „S každým nočním setkáním je Máníčka víc nervózní. Příště by taky klidně mohl upláchnout.“

Naše čekání už ale netrvalo dlouho. Zrovna jsem toho odpoledne obsluhoval jednu trpasličí dámu, která se zmítala v extázi. Najednou jsem si všiml dvou postav, které stály mezi dveřmi. Byly to dvě Pervektky. Jedna starší s hůlkou v květovaných šatech a slamáku a druhá mnohem mladší, v moderní kožené minisukni s rozparkem a obtaženou blůzkou. Na první pohled by to mohly být potenciální zákaznice, ale jejich celkový vzhled nepotvrzoval, že by hledaly nějakou pedikúru.

Jejich vizáž upoutala i pozornost ostatních zákaznic ve stanu. Jedna za druhou si nacházely omluvy a postupně se vytrácely dveřmi nebo se nenápadně vypařily mezi předěly plátna. Zanedlouho jsme se s Pervektkami octli samy, až na jednu nešťastnou Impku, která ležela v křesle s nohama nahore a nemohla se hýbat, protože jí Kvido právě prováděl masáž chodidel. Jakmile se křeslo sklonilo k zemi, vyskočila, vtiskla Kvidovi do dlaně velkou stříbrnou minci a rychle se vykolébala ven ze stanu.

„Zapomněla jste si klobouk,“ křičela za ní Tananda a mávala slamákem, který měl dva otvory na Impčiny rohy. Impka se ani neotočila a naopak se snažila vlnit rychleji, aby se co nejdříve ztratila v davu. Rozmrzelá Tananda se otočila na podpatku a vrhla na zbývajících návštěvnic podrážděný pohled. „Moc děkuju. Právě jste nám zhatily odpolední zisky. Ještě pár takových dnů a můžeme to zabalit.“

„Ach, to bychom nikdy neudělaly schválně,“ ujistila ji starší Pervektka a zazubila se, takže její zažloutlý chrup působil jako kufr plný noží. „Musely jsme se špatně pochopit. My přeci chceme, abyste váš byznys udrželi. Že je to tak, Charilor?“

Druhá Pervektka, menší a podsaditější, připomínající Aahze, se zasmála a odhalila tak zářivě bílé zuby. „Ale jistě, Vergetto. Tím totiž vydělávají všichni?“

„To ráda slyším,“ přerušila ji Tananda. „...včetně nás,“ dodala Vergetta s patřičným důrazem.

„Prosím?“ zeptala se má sestřička a přitvrdila na hlase.

„O nic nepros, drahá,“ vzala Tandu za ruku starší Pervektka a stiskla ji tak, že se jí musela Tananda vyškubnout. Chtěl jsem jí jít na pomoc, ale ta menší Charilor se postavila mezi nás. „Pustili jste se do velkého podnikání, drahouškové, a to v sobě zahrnuje jistá rizika. Možná se vám ani nezdá, kolik jich může být. Ale stará žena jako já si toho je dobře vědoma, už jsem toho hodně zažila. Chci, abyste nemuseli mít strach z vnějších tlaků a abyste byli úspěšní. A k tomu je třeba minimalizovat rozruchy.“

„Jako třeba takovéhle návštěvy,“ poukázala Tananda.

„Přesně tak,“ usadila se Vergetta do jednoho křesla a položila si nohy na stoličku, „to byste nevěřili, kolik jsem toho dnes nachodila. Neměli byste tu někde šálek čaje? Ne? No tak příště ho budete mít.“

„Co vás přimělo si myslet, že bude nějaké příště?“ rýpnul si Kvido. Zatím svá slova nezdůrazňoval poklepáním na náprsní kapsu. To se dělá v případě, že chcete dát důraz na hrozbu. My jsme se chtěli tvářit neškodně. A kromě toho, kdyby tak silnému nepříteli jako je Charilor ukázal, kde má zbraň, dal by jí do ruky další trumf.

„Ach, ale samozřejmě že bude nějaké příště, ty mužíku. Zde je náš návrh,“ plácla si Vergetta do šupinatých kolen. „My vás zbavíme rozruchů. Vy budete dělat svůj byznys. A jako projev vděčnosti nám budete dávat dárky...“

„Něco jako... podíl ze zisku?“ dokončila Tananda. „Ani náhodou, babi. Vydělali jsme si sotva na nájem a zařízení.“

„Na tenhle odpad? Možná se vám budou hodit naši přátelé ze stěhovací... tedy z nábytku. Ne podíl ze zisku. Máme na mysli stálý poplatek. Danou částku, něco jako nájem. Pět zlatáků. Tak budete vždycky vědět, kolik máte týdně ušetřit, protože právě po týdnu se vrátíme.“

„Týden? Pět zlatáků moc! Špatný týden, žádné peníze,“ vložil jsem se do toho. „Co když žádné peníze?“

„Co když budete mít špatný týden?“ opakovala Vergetta a podívala se na mě. „Ale drahý, to snad ani raději nechťej vědět, co by se stalo.“

„Právě jsme začali podnikat,“ oponovala Tananda a tvářila se vyděšeně. „Když nám tenhle týden seberete zisky,

nebude už žádný příští týden.“

„Dobrá,“ zavřela Vergetta a stoupla si. Štípala Tanandu do tváře. „Asi vám tentokrát dáme dárek zdarma. Ale vrátíme se. Máme vás na očích.“

„A nehrajte si s námi,“ vyhrožovala Charilor. „Bazar je veliký, ale jestli se sbalíte a postavíte si stan jinde, najdeme si vás.“

„Ony jsou ve městě,“ divila se Tananda, jakmile jsme zavřeli stan a použili magii, abychom věděli o každém cizím uchu, které by nás chtělo špehovat.

„Birkli!“

„A–ano!“ Clonobrouk se vysoukal ze svého skrytého bidýlka. „Strašné zelené dámy! Ale všechny ostatní jsem stihl, než utekly. Jsem dobrý! Jsem nejlepší!“ Přistál Tanandě na rameni a podal jí štůček látky ze svých křídel.

„Samozřejmě, že jsi nejlepší,“ vrněla Tananda povzbudivě, zatímco rozložila jeho obrázky a podržela je před magickou lucernou. „Heslo 'hlavně nenápadně' se už nenosí, pánové. Myslela jsem, že je budeme muset identifikovat v davu, a ony si sem místo toho prostě vkráčí a začnou s kšeftem hned na první schůzce.“

„To znamená,“ převedl to Kvido do našeho jazyka se svaštělým obočím, „že mají naspěch.“

„Jo,“ dodal jsem zamyšleně. „To by mě zajímalo proč.“

„Budeme toho o nich muset zjistit trochu víc,“ trvala má malá sestřička na svém.

„Mám ty obrázky vzít Máničce?“ navrhl jsem.

„Ne. Nemá cenu ho poplašit. Jejich totožností jsme si jisti. Prostě to na ně budeme muset nějaký ten týden hrát a doufat, že neskočí dřív, než budeme znát směr skoku a než jim to překazíme. Nerada bych je utvrdila v tom, že si sem jen tak vpochodujou a budou si z Bazaru dělat bankomat.“ Rozhlédla se. „Chybí mi tu Skeeve. Zeptal by se, co je to bankomat.“

Těžko bych mohl přesně pojmenovat ten rozdíl, který jsem cítil mezi předešlými dny a poté, co nás navštívily Pervektky. Prostě jsem z našich zákaznic cítil určité napětí, které tam předtím nebylo. Ne že bych někdy předpokládal, že se budou Impky, Dabelky a jim podobné cítit uvolněně v přítomnosti Trolla s řasenkou v ruce, ale do našeho stanu se pomalu vkrádal téměř hmatatelný strach. To se mi nelíbilo. Během následujících dnů jsem se při míchání mastiček přistihl, jak tiše nadávám. Ani nevím, jaké skryté napětí mě k tomu vedlo. Kvido se pořád podezíravě rozhlížel a nikdy neměl ruku příliš daleko od své malé zbraně schované pod zeleným kabátkem. Tananda byla také podrážděnější než obvykle, zarovnávala kůžičky s nemilosrdnou přesností a z tranzu se vytrhla jen ve chvíli, kdy zákaznice vyjekla bolestí.

„Tohle se mi nelíbí,“ zašeptala, když se zastavila poblíž mého křesla, aby ze stanu vylila umyvadlo s vodou. „Cítím kolem nás magii způsobující deprese. Jsme jako v negativní bublině. Cítím to v celém stanu, ale nemůžu najít zdroj. V dosahu tu není žádný živej čaroděj ani nějaká šikovná siločára.“

„Může to být čistě technická záležitost,“ poznamenal jsem. „Nějaký zařízení, který na dálku využívá uložené zdroje síly. Perv je přeci známej právě tím, že se vyzná v magii stejně jako v technice.“

„To my taky,“ opáčila Tananda. „Radši musíme něco udělat, nebo na konci tejdne budeme bez zákaznic.“

Tu noc jsme celý stan obrátili doslova vzhůru nohama. Jednu po druhé jsem nadzvedával všechny židle a křesla, aby se pod ně mohli Kvido s Tanandou podívat. Rozepnuli jsme všechny části stanu, zkontrolovali každou skleničku, vázu, láhev i krabici, zda se v ní neskrývá nějaká magická vymoženost. Prověřili jsme všechny lampy a rohožky, jestli tam není nějaký nabručený Džin nebo Efret známý tím, že obývají právě takové předměty. Moje sestřička dokonce použila některé zabíjäcké techniky a zkoumala stopy na podlaze i ve vzduchu, které tam od návštěvy Pervektek zanechala všechna možná stvoření.

„Kromě Birkliho sem všichni přišli po svých,“ uvažovala Tananda poté, co všechny naše průzkumy a pátrání nepřinesly žádné ovoce. „Vidíte ty stopy křídel?“ Kvido a já jsme se podívali na stopy peří, které se po Tandině kouzelném zásahu vznášely ve vzduchu.

„Počkejte,“ ukazoval Kvido na dvě různé linie mihajících se stop. „Tyhle nejsou stejné jako ty druhé. Už jsem párkrát stopoval po vzdušných stopách, vyznám se v tom.“

„Propánakrále, vždyť máš pravdu,“ plácl jsem se do čela, když jsem se podíval pořádně. „Co to může znamenat?“

„To nevím, ale vím, kdo nám to poví,“ prohlásila Tananda a nervózně si podupávala. „Birkli!“

„Už jsem u vás, milá dámo! Na váš rozkaz!“ Vyfintěný Clonobrouk se spustil ze stropu. „Tady jsou dnešní dámy, jedna po druhé. Nejsou skvělé? Že jsou krásné?“

Tananda natáhla ruku a on na ni sešplhal. Přitáhla si ho blíž k obličeji a zavrněla. „Ale jednu jsi vynechal, že Birkli?“

„Ani jednu, ani jednu jedinou, krásná zelená slečno!“ protestoval Birkli, až se mu tykadla ohnula až k mozaikovitým očím s mnoha čočkami. Vypadal ale trochu vystrašeně.

„Kdo je to?“ udeřila na něj Tananda.

„Kdo?“ přerušil jsem ji.

„Ta poletuška, co udělala ty druhé stopy ve vzduchu,“ vysvětlila mu, aniž by z brouka spustila oči. „Měl jsi udělat obrázek každé bytosti, která kromě nás vešla do stanu. Proč jsi ji nevyobrazil?“

„Jak víš, že to je ženská?“ zeptal se Kvido.

„Jak to vím?“ opakovala Tananda. „Podívej se na něj!“

Clonobrouk evidentně procházel tím nejhorším zostuzením.

„Odpusťte tomu, který miluje příliš, ale ne moudře,“ úpěl. „Ta Beruška byla taková kráska, když jsme se náhodou

setkali při mém výletu mezi ty nádherné obrazy Bazaru. Její tečky tak černé... její křídélka tak červená! Chválila má křídla, mé nohy, mé šupiny! Myslel jsem, že nebude ničemu na škodu, když ji sem přivedu, k sobě do soukromí. Ukázal jsem jí své obrázky a ona byla ohromena, unesena!“

„To je ale starý trik tahat holku na sbírku lepených štočků,“ zuřila Tananda. „Předpokládám, že ti tu nechala nějaký dáreček na památku?“

Birkli zalétnul za okraj látky, která mu sloužila jako dočasné bydliště, a vrátil se s malou žhnoucí koulí velikosti jeho hlavičky. „Jen tohle, má paní. Odpuště horlivému samci, který se příliš snadno nechal zaslepit krásou ženství!“

Tananda ji podržela mezi palcem a ukazováčkem. „Jak jsme předpokládali, bráško. Štěnice, jakou může udělat jenom Beruška. Kompaktní, mocná a snadno ukrytá.“ Hodila ji mně a já ji rozdrtil v pěsti. Birkli zkroutěně couvnul, když mi prach z koule propadl mezi prsty na zem.

„Neboj, tebe nerozprášíme,“ ujistil Kvido Clonobrouka a díval se mu z oka do oka. „Když budeš spolupracovat. A teď nám ukaž obrázek té můry.“

Birkli spěšně přinesl kousek látky z křidel a podal nám jej. My obyvatelé Trollie jsme velcí a horliví milovníci, ale i já jsem byl v rozpacích, když Tananda přidržela obrázky před kouzelnou lucernou. „To je kus, co?“ zakoktal jsem zahanbeně.

„Nesnažíme se ti nabourat do soukromého života,“ ujistila Tananda Birkliho. „Jen musíme být opatrní. Myslím, že jsem ti to říkala.“

Přijali jsme Birkliho omluvu, Tananda mu zaplatila a poslala zpátky na Nikkonii. „Už ho stejně nepotřebujeme,“ vysvětlila nám. „Už známe své nepřátele a víme, že přemýšlejí rychle a jsou připraveni využít sebemenší slabosti, který si všimnou.“

„Souhlasím,“ kývl Kvido. „V podstatě jsme napíchli sami sebe na štěnici. Jak si můžeme být jistí, že jim neprodával obrázky nás všech?“

„Nepotřebovaly je,“ zavrtěla hlavou Tananda. „Věděly, že jsme tady. Stačily by jim dva dny pozorování, aby zjistily, že nejsme těmi kosmetiky, na jaké si hrajeme, ale že vynakládáme dostatečné úsilí, aby to tak vypadalo. Vyděrači by takhle informace stačila.“

„Takže jaký bude další útok?“ zeptal jsem se.

„Zaplatíme jim,“ informovala mě Tananda jednoduše.

„Cože?“ vyprsknul vymahač Dona Bruce. „Ani zlámanou grešli.“

„Přesně tak. Zlámanou grešli,“ opravila ho Tananda se širokým úsměvem. „A cokoli, o co si řeknou. Tento týden. Mám plán.“

Sestřička mávla rukou kolem našich hlav, aby tichým kouzlem eliminovala všechny případné naslouchače, a přitáhla si nás blíž. Za chvíli jsme se zubili stejně jako ona.

S Tanandiným svolením jsme se příštího dne tvářili co nejkyseleji, když si Charilor přišla pro svůj poplatek.

„Vidíte, říkala jsem vám to,“ zaduněla Pervektka, zatímco sledovala sestřičku, jak nevrle odpočítává mince do měšce.

„Pět zlatáků nedalo zase tak moc práce!“

„Kdybyste na náš stánek neseslala na dva dny depresivní kouzlo, bylo by to mnohem jednodušší,“ vyštěkl vzdorovitě Kvido.

„To byl Vergettin nápad,“ našpulila se podsaditá Pervektka a mrkla směrem ke starší ženě, která čekala u vchodu do stanu. Zdálo se mi to, nebo jsem v jejích očích zahlédl němý nesouhlas s metodami starší kolegyně? „I přesto jste si ale dokázali vydělat pěkný balík. Měly jsme si říct o víc.“

„Víc už jsme vydělat nemohli,“ odpověděla se zoufalým výrazem a očima rozšířenými hrůzou Tananda. „Tohle je všechno, co jsme utržili za celý týden. Všechno! Dokonce jsme museli odložit i část výdajů a naši ručitelé z toho vůbec nemají radost. Nechystáte se zvednout vaše... poplatky, že ne?“

Charilor si zastrčila koženou peněženku za pás a postavila se.

„Ne. Máte naše slovo, že nikdy nezvýšíme své požadavky.“

Vergetta nám od dveří zahrozila prstem. „Ale koukejte se snažit, ať pro nás máte příští týden stejný dáreček!“

„Bude tady na vás čekat,“ slíbila Tananda. Pervektky odkráčely. Opatrně a stydlivě se k nám začaly protahovat pravidelné zákaznice.

Kvido byl po celý týden očividně nervózní. Remcal kvůli zpoždění, díky němuž přijde Don Bruce o další kolo „pojištění“. Bylo mi jasné, že se také bál, aby sem nepřišel někdo z Mafie a neviděl jej vykonávat různé kosmetické rituály namísto jeho obvyklých, jaksí zdravějších úkolů. Když ale nepřemýšlel o veřejném ponižení, zvládal své povinnosti s bravurou a vzrůstající sebedůvěrou. Balzámy a mastičky už patřily mezi jeho každodenní potěšení, a tak masíroval a leštil a zastříhával s patřičným rozletem. Strach ze šminek už jej nadobro opustil, takže v místě dřívějších lebečních grafitti nyní vytvářel abstraktní umění. Každý jednotlivý kousek se pro namalovanou dámu stal unikátem. Spokojené zákaznice vycházely ze salónu se sebevědomým úsměvem. Zákazníci jej obdivovali. Dokonce měl svůj fanklub, jehož členky jej obdarovávaly malými pozornostmi, laskominami a jinými vyjádřeními díky. Taková pozornost jej ale uváděla do rozpaků stejně, jako kdyby se ve dveřích objevil někdo z mafiánských přátel.

Já sám jsem si nemohl odpustit malé pohvizdování, když jsme čekali na příchod našich vykořisťovatelek. Situace vyžadovala akci. Tanandin plán měl samozřejmě jistá rizika, ale odhadovala naše možnosti tak na čtyřicet procent úspěšnosti. Takové vyhlídky bych normálně zrovna neslavil, ale jelikož těm vyděračkám ještě nikdo nedokázal odolat nebo se jim postavit, stálo to za pokus.

Onoho dne kolem oběda jsme ve stanu jedli sami. Záměrně jsme na plánovanou hodinu příchodu Vergetty a Charilor

nepřijali žádné objednávky. Poledne minulo poměrně klidně. Sami jsme připravili jídlo ze surovin, které jsme nespustili z očí od té chvíle, co jsme si je brzy ráno přivezli z jiné dimenze. Šance, že by Pervektky vysledovaly zdroje našich potravin a šly po nás, byly nulové. Když jsme jeli nakupovat, nikdy jsme nenavštívili stejnou dimenzi dvakrát a po návratu jsme učinili všechna nezbytná opatření. Tohle navrhl Kvido, který získal na vojně zkušenost, jak dlouho přežít v nepřátelském území. Za všechna ta léta na Bazaru jsem nikdy neměl důvod cítit se tu v nebezpečí, ale v zájmu přežití a také kvůli naší misi jsem v takových termínech musel začít přemýšlet.

Tma náhle zastínila vchod do stanu a přerušila záři slunečních paprsků. Vzhlednul jsem od prázdného talíře. Pervektky. Kvido seděl vedle mě u skromného stolu. Slyšel jsem, jak zatnul pěsti.

„Dobré odpoledne, drahoušci,“ zazpívala Vergetta a vplula do salónu, jako kdyby jí patřil. Ale tak to není. Zatím.

„Dobrý den,“ odpověděla Tananda opatrně.

„Tak co, jste na nás připraveni?“ Starší Pervektka se posadila na lavici a tak dlouho strkala do Tanandy, až jí uvolnila prostor.

„Řekla bych, že ano,“ odpověděla Tananda neochotně. Vyndala krabičku, ve které jsme měli příjmy za celý týden.

Vergetta si zuřivě zammula ruce a pak vysypala celý obsah na stůl. Prsty se začala probírat mincemi, jako kdyby v tom měla velkou praxi.

Charilor se se strnulým výrazem tyčila nad mým ramenem – pokud se tomu tak dá říkat v případě, že se tyčíte nad někým podstatně vyšším, než jste sami.

„Počkat, počkat,“ kroutila hlavou Vergetta, když položila poslední minci do úhledného komínku. Zadívala se na Tanandu a oči měla zúžené do dvou horizontálních žlutých čárek. „Je tu jen čtyři a tři čtvrtě zlatáku.“

„To je vše, co máme,“ informovala ji Tananda.

„Tenhle týden to za moc nestálo.“

„Nevěřím vám.“

„To je prostě všechno. Berte nebo nechť bejt.“ Charilor se naklonila přes stůl a vzala sestřičku za límec pláště. „S kým si vlastně myslíte, že mluvíte, mazánci?“

Tananda se na ni podívala bez sebemenšího náznaku strachu v očích. „S vyděračkami. S šupinatými vyděračkami.“

„Cože? Vy nuly!“ Charilor ji zvedla nad hlavu a mrštila ji na zrcadlo, které popraskalo. Nové stojí dva stříbrňáky!

Tananda se svezla k podlaze.

„My a nuly?“ vyhrknul jsem překvapeně. Charilor se na mě otočila a perfektně zmanikúrovanými drápy mě popadla za chlupy na paži. S obrovskou silou, která byla jednou z výhod obyvatel Pervu, mě nadzvedla nad stůl a začala mě bít pěstmi do zad a do hlavy. Otočil jsem se, abych se jí vykroutil. Najednou švihla nohou, která mi se vši silou přistála na zádech a začala do mě kopat. Její rány ale bolely!

„Kulíku!“ vykřikl Kvido a běžel mi na pomoc. Vergetta sice vypadala křehká, ale pořád pocházela z Pervu. Když se Kvido zvedal, mihla před ním holí a trefila mu kotník. Zakopnul a přepadl. Zvedla si ho na klín jako batole a držela ho bezmocného za ramena a tělo, zatímco povzbuzovala Charilor.

„*&%p–! čertu!“ vrčel Kvido. „Nech mě!“

„To je ale jazyk!“ odfrkla si šokovaná Vergetta. Otevřela pusou plnou tesáků a zařvala, až Kvidovi vlály vlasy za ušima:

„Nikdo z mých známých nepoužívá takový jazyk!“

Mně se zatím za cenu hrsti mých chlupů podařilo vymanit a uskočit z dosahu. Charilor vyrazila za mnou. Tananda vyskočila na nohy a přistála jí na zádech.

„Nech velkého brášku na pokoji!“ zaječela. Skočila jí na hrb zrovna ve chvíli, kdy mě chytala za krk. Roztáhl jsem jí ruce a chytil za krk a obličej tak, že nemohla dýchat. S kombinací síly Trollky trénované zabijáky a Trolla vycvičeného v bojových uměních by měl tenhle zápas skončit v okamžiku.

Nestalo se tak. Charilor využila posledního malinkatého prostoru, který jí zbýval mezi silnými tesáky, a zahryzla se do dlaně, která ji odřízla od přívodu vzduchu.

„Au!“ zaklel jsem. Stydím se, ale musím přiznat, že jsem povolil. Z dlaně mi crčela krev. Získal jsem ale zpět svou rovnováhu a nalehl na ni ramenem. Tananda ji sevřela pažemi v úchopu, který měl Charilor znehybnit.

Zdálo se ale, že ji to jen rozzuřilo. Dostala šílený amok a máchala kolem sebe rukama i nohama. Chvilí jsem neviděl nic než zelené čmouhy a pak nás ten vír vcucnul. Místnost se otáčela kolem nás. Pamatuji si spoustu ran, kopanců a kousanců, ale když se scéna uklidnila, Tananda ležela přes židli a lapala po dechu. Charilor mojí maličností doslova zametala podlahu jako mopem. Kvidovo oko hrálo všemi barvami – značně připomínalo jeho paletu, a on ležel obličejem v klíně Vergetty a skučel. Pleskala tohoto mafiánského vyděrače znovu a znovu do zad a s každou ránou slabikovala svou výtku.

„Už ni–kdy ne–smíš tak–hle mlu–vit před dámou!“

Jestli jsem se dosud nemohl rozhoupat a dostat tyhle ženy z očí, teď už jsem se rozhodl. Jak se opovážuje takhle ponižovat mého přítele! Charilor pustila mé chlupy na hrudi a nechala mě doklopýtat na nohy. Šel jsem nejdřív na pomoc své malé sestřičce. Zvedl jsem ji ze židle, na které ležela zhroucená.

„Jsem v pohodě,“ zaskřehotala, i když její obličej hrál podobnými barvami jako Kvidův. Umím si představit, že kdyby se mnou takhle někdo zametl, taky bych byl tak zmožený. Chvilku se o mě opírala a pak se odpotácela. „Podívejte, jak to tu vypadá!“ Prohlédl jsem si ruiny našeho bývalého salónu a pak se podíval na ni. „Nepořádek tady,“ zavrčel jsem. Vergetta vzhledla od trestání Kvida. „To máš pravdu. Charilor, tohle nepůjde!“ Vyskočila – na svůj vzhled poměrně svižně. „Musíme ten stan vyčistit.“

„Přesně tak,“ souhlasila mladší Pervektka. Stejně pohotově, jako začaly stan před chvílí ničit, pustily se nyní do jeho úklidu. Jediným mávnutím ruky dala starší Pervektka dohromady rozbité zrcadlo a pověsila ho zpátky na zeď. Charilor sesbírala rozbité lahvičky a nádoby a rozdělila je do různých políček a krabiček.

„Ne, tam nepatří,“ zoufala Tananda a běhala za ní. „To dejte tam. Ne, kosmetika patří na tamtu polici! Prosím! Nemíchejte barvu na šupiny s lakem na nehty! Až to dokončíte, nebudeme moct nic najít!“

Charilor jí nevěnovala naprosto žádnou pozornost, i když se jí Tananda snažila vši silou bušit do zad. Chytil jsem ji za ramena. Trásla se vzteky. Vrhla na mě rozzuřený pohled.

„Nedivím se, že je Révík nechtěl ve svém krámku ani vidět!“

„Uklidni se, sestřičko,“ šeptal jsem. „Klid. Ovládni se. Skoro je máme.“

Přemohla svůj vztek a sledovala obě ženy, jak mění ruinu, kterou právě dokončily, na perfektně a nepochopitelně nablýskané místo.

„Tááák!“ dokončila vítězoslavně Vergetta úklid a oprášila si ruce. „Tak je to lepší. Teď už jen zbývá dořešit tu malou záležitost ohledně posledního čtvrtáku, který nám za tento týden dlužíte.“

A bylo to. Strnule jsem stál, když se k ní Tananda pokorně blížila a nervózně si pohrávala s rukama.

„Říkala jsem vám, že ho nemáme. Dostaly jste všechno, co jsme vydělali. Dokonce i peníze na jídlo.“

„Ale ale, ono nebude tak zle, kočička,“ poznamenala. Vergetta a nadzvedla prstem Tandinu bradu. „Jíst budete zítra. A co objednávky?“

Tananda jí ukázala knihu objednávek. „Nebrali jsme na dnešek žádné. Nevěděli jsme, v kolik přijdete. A upřímně řečeno, zákaznice se vás bojí.“

„No a?“ zvedla Vergetta obočí. „Jak hodláte splatit zbytek dluhu?“

„Protislužbou?“ zeptala se Tananda s nadějí v hlase. Jen já jsem zahlédl ten záblesk v jejím oku. „Když se od nás necháte obsloužit... tedy pokud byste rády podstoupily péči našeho salónu krásy včetně pleťové masky, účesu, manikúry, make-upu, slibuji, že se vám to vyplatí. Hodnota takových služeb jeden čtvrták mnohonásobně překračuje.“

Pervekty se chvíli radily. „Není to úplně běžné, ale proč ne?“ uzavřela to starší z nich. „Ale jen protentokrát.“

„Ano,“ souhlasila Charilor. „Ostatní jsou s vámi spokojeny. Dobrá tedy.“ Usadila se v nejbližším, před chvilkou opraveném křesle a pohodlně se opřela. „Jdeme na to. Ale opatrně, jsem lechtivá.“

Přišel jsem k ní s prsty připravenými k masáži hlavy. Doufal jsem, že si nevšimnou, jak se mi třesou ruce.

Vše nám trvalo déle, než jsme předpokládali, protože nikdo z nás nemohl v přerovnaných políčkách nic najít. Tananda svým nezávazným povídáním neustále udržovala příjemnou atmosféru, zatímco Pervektám pilovala konečky nehtů a lakovala je třpyticími odstíny.

„Ta zlatá vám jde k očím,“ ujišťovala je. „Všechny mé pervektní zákaznice mají rády žlutou, ale tenhle odstín si schovávám pro nejlepší klientky.“

Stejně jako každá jiná bytost, která seděla, vznášela se nebo si v posledních týdnech hověla v našich křeslech, i Vergetta s Charilor se nadouvaly a musely se držet na uzdě, když sledovaly svou postupnou proměnu v zrcadle.

„A nyní,“ oznámila jim Tananda a omotávala jim kolem prstů vatové vycpávky, aby se jim nerozmazala vrchní vrstva laku, „naš kosmetik, pan Kvido, dodá korunu vaší kráse.“

Oba jsme zatajili dech. Kvido nevypadal ani trochu nervózní. Věděl, co má dělat.

„Takže dámy,“ začal a namočil si štěteček do barvy. „Kdyby to lochtalo, řekněte mi.“

Za celou kariéru nedobrovolného konzultanta krásy neměl tak dobrý den. Jeho tahy byly geniální, když nanášel jemné odstíny červené, okrové a další zlaté barvy na Pervektiny velké zelené špičaté uši a odsud až na tváře a přes obočí.

Kudrlinky duhových odstínů zdobily jejich víčka a líčka. Na rty jim nanášel oranžovočervenou rtěnku, která nepůsobila proti zeleným šupinám nijak přehnaně. Zatímco obě obdivovaly své odrazy v zrcadle, Kvido sem tam sáhl do palety a tu a tam podtrhl nějakou linku či zvýraznil odstín, poté dodal jejich účesu komplikovaný barokní styl. Když nakonec odložil všechny štětce a barvičky, Vergetta se zvedla a vděčně jej objala.

„Zlato, ty jsi génius. A tohle všechno je originální umění?“

„Nikdy už to tak znovu neudělám,“ slíbil mafiánský vymahač se spontánním úsměvem na rtech.

„Oukej,“ uznala Charilor. „Měla jsi pravdu. Tohle stojí za víc než jen jeden čtvrták. Pěkná práce.“

„Taky bych řekla,“ vyprskla Tananda a zadržovala smích. „Děkujeme. A nyní se mějte pěkně. Myslím, že brzy přijdete na to, jak se po naší kůře budete cítit lépe... tedy po naší celkové péči... chtěla jsem říci po zkrášlení u Drsoně, Trolla a Trollky.“

Vergetta ji štípala do tváře. „Jsi tak sladká. Uvidíme se za týden, drahá.“

A tak obě Pervekty vyšly na sluneční světlo. Pozorovali jsme je, dokud nebyly z doslechu.

„Kolik času máme, než barva začne reagovat?“ zeptala se Tananda.

„Asi patnáct minut,“ odpověděl Kvido.

„Raději bychom tedy odsud měli vypadnout,“ navrhl jsem. „Kdy si sem Murgatrojdovi lidé přijdou sbalit věci?“

Tananda mžourala na slunce. „Asi za hodinu. Zaplatila jsem jim zálohu za škody.“

„Tu asi zpátky nedostaneme,“ odpověděl jsem pobaveně. „Jdeš, Kvido?“

„Ještě poslední věc,“ zavřel mafián. Opatrně položil svou destičku s barvami na podlahu a rozšlapal ji. Nohu si otřel o zem a zašklebil se na nás.

„Po tomhle už prahnu celej tejdén.“

„Zasloužil sis to,“ ujistil jsem ho. „Don Bruce bude velmi potěšen, že je zase všechno ve starých kolejích.“

„Pokud se ovšem nedozví, jak jsem toho dosáhl.“ V tu chvíli si oranžovým prstem ohmatal monokl. „Včetně té části, kdy jsem se musel nechat zmlátit, aby nám skočily na špek.“

„My mu o tom neřekneme,“ slíbil jsem. „Ani nám by to na reputaci nepřidalo.“

„Asi za pět minut tady ty dvě máme zpátky v amoku,“ připomněla nám Tananda a z úkrytu pod rohožkou vytáhla D-hoplák. „Raději bysme z týhle dimenze měli na chvíli zmizet. Taky bych si na to oko ráda dala trochu ledu a možná nějaký korektor.“

„Nic takovýho,“ vzal jsem ji za ruku a vyvedl ji na sluníčko. „Vypadáš nádherně taková, jaká jsi.“

„Už podruhé nás tihle tři ošidili o část peněz,“ stěžovala si Charilor, když se s Vergettou blížily k dalšímu cíli.

„Nic si z toho nedělej,“ mávla rukou Vergetta. „Poslali nás tentokrát pryč s prázdnou? Ne, našli přece způsob, jak nám to vynahradiť. To znamená, že se bojí. Budou poslouchat.“

„No dobrá,“ nechala se přesvědčit Charilor. „Nerada bych, aby tak dobrý úklid zůstal bez uznání.“

„Hrozně nesnáším, když remcají,“ souhlasila Vergetta a poklepávala svou hůlkou. „Ale že vypadáme rozkošně. Přiznej to.“

„Vydě...“ slabikoval zvědavě jeden Dabel, když je míjel.

Vergetta elegantně pokynula hlavou—.

„Co znamená 'vydě'?“ divila se Charilor.

„Kdo ví? Asi nejnovější výraz pro 'docela pěknou babu'.“

Prošly kolem nich dvě Impky s vyšívanými slaměnými nákupními taškami a nahlas se hihňaly. Charilor se otočila a vrhla na ně rozzuřený pohled. Dívky rychle zmizely z dohledu. Za nimi se ozval mužský hlas, který mluvil pomalu, jako kdyby nevěděl, co má přesně říci.

„Vyděra...?“

Vergetta se podívala za Skřítkem, který při jejím pohledu vytřeštil oči. Zmizel v obláčku dýmu.

„Vydělaky,“ slabikoval jemný hlásek u jejich nohou. „Mami, co znamená 'vydělaky'?“

„Pst!“ zasyčela udatná Dabelka a rychle odváděla své děcko pryč od rozzuřených Pervektek.

„Vyděračky!“

„Vyděračky!“

„Vyděračky!“ Přidávalo se postupně více hlasů.

„Kde?“ dožadovala se Vergetta. „Kde? Kdo to říká?“

„Právě tady,“ vysvětlil jim jeden Tulpan a křenil se jim do obličej. „Máte to napsáno v zadu na hlavě. Jo, obě dvě.“

„Ty jeden...!“ vystartovala po něm Charilor s nalakovanými drápy připravenými rozškrábat mu obličej.

„Přesně tak,“ ozval se z davu zasmušilý hlas. Byl to bylinkář Révík, který stál ve dveřích svého prašného krámků a oči mu žhnuly nenaplněnou pomstou. „Tyhle strašné ženské už týdny ždímou z nás ubohých starých poctivých obchodníků peníze.“

Vergetta na něj zařvala. „Ty! Tos nám udělal ty?“ On se jen zasmál a dav pokračoval ve skandování. „Vyděračky, vyděračky, vyděračky!“

„Mě také okradly!“ přidala se Melikronda a dva z jejích urostlých synů stáli matce po boku ve vchodu krámků s vínem.

„Braly nám chleba od huby!“

Postupně se výrazy všech obchodníků v davu začaly hrozivě měnit z nedbalého zájmu v otevřený vztek. Namísto strachu, na který Vergetta s Charilor původně u svých obětí spoléhaly, se všichni posunuli k nim a k útoku popadli všechno, co jim přišlo pod ruku.

„Radši bychom se měly ztratit,“ naléhala Vergetta, otočila se a dala se na útěk s davem v patách.

„A co náš plán?“ kvílela Charilor a kámen jí prosvítl kolem hlavy. „Potřebujeme víc peněz!“

Vergetta uhnula několika kamenům a podařilo se jí z mošny vytáhnout kouzelný cestovní bumerang. „K čertu s plánem! Těžko může někde fungovat, když nebudeme naživu, abychom ho mohly prosazovat! Za všechno můžou ty zatracené kosmetici! Označili nás! Teď každý ví, kdo jsme!“

„Vrr!“ zuřila Charilor. „Bylo mi hned podezřelý, že ta péče zdarma je až příliš dobrá na to, aby byla jen tak.“

Vergetta přenastavila polaritu kouzelného bumerangu a popadla Charilor za ruku. Jakmile zahnuły za rohem mezi dva obchody, zmáčkla knoflík. Když zmizely, ve vzduchu ještě zněl ozvěnou její hlas.

„Jakmile bude čistej vzduch, vrátím se do toho stanu a všechny tři roztrhám na kousky, který si pak můžou nacpat do těch svejch lahviček!“

Nebylo ale koho trhat. Během jediné hodiny dorazilo pět nebo šest siláků s několika nohama, kterým velel Dabel s firemními deskami, a vyčistili kompletně celé místo včetně rozbité kosmetické palety, která se válela na podlaze. Z Drsoně, Trolla a Trollky za chvíli nezbylo nic až na ceduli, která se za jeden růžek houpala nad dveřmi. Kolem prázdného stanu prošla Impka, nahlédla dovnitř a marně zavolala: „Pane Kvido?“

Mýtus hledá superstar

Výkračoval jsem si Possiltským palácem, jako kdyby mi patřil. Takhle nějak ostatně vcházím do každé budovy. Marfa mě vyvolávala poměrně naléhavě, ale přeci se nebudu tvářit, jako že spěchám. Mohla mít totiž problém s někým zdejším, a tak by se má přítomnost hned osvětlila. Nějakou dobu jsem strávil sám, ale když mají mí přátelé trable, nemůžu to nechat jen tak.

„Hej, Kaufumane,“ zavolal jsem na jednoho z uniformovaných strážců u padací mříže. „Jak to frčí?“ Růžovoučký chlapák chvíli překvapeně valil bulvy. Co já vím, existuje v celém království jen jeden malý zelenošupináč s krásně špičatými ušima, tajemnými žlutými očima a dlouhými zuby ostrými jako dýka. Kaufuman mě hned poznal.

„Pane Aahzi, sire!“ Okamžitě se postavil do pozoru a narovnal halapartnu. Zasalutoval jsem a současně jsem si povzdychl, když jsem viděl ta píchátka, která by případně měla odrazovat nepřítele. Nikdy se mi nepodařilo generála Huga Badaxe přesvědčit, aby hradní zbrojnici trochu zmodernizoval. Tvrdil, že kdyby chtěli, jistě by si nějaké nové kousky pořídili, ale znamenalo by to pouze další zranění navíc. O tom jsem se s ním přit nemohl. Za plat, který královna Bolehlava vojákům dávala, měla štěstí, že naverbovali muže schopné držet vůbec zbraně zpřímá. O pár jedincích, kteří

byli jí a její obraně oddáni tělem i duší, ani nemluvě.

Na schodech ke Skeevo... tedy vlastně do komnat dvorního čaroděje jsem potkal ministra zemědělství Bídaka. Ani po těch několika měsících jsem si na současnou situaci nezvyknul. „Hej, Bídaku, je Marfa nahoře?“

„Ó, pane Aahzi,“ zamžoural zpoza hromady svitků zavalitý Tulpan. Tenhle člověk fakt potřebuje dobrou sekretářku.

„Ne, myslím, že se naše dvorní čarodějka odebrala do své rezidence. Na chatu. Do zahrad.“ Nedbale mávl rukou.

„Cestu znám.“

Co se provdala za generála Huga Badaxe a převzala od Skeevo post dvorního čaroděje, Marfa jen rozkvétala. Získala potřebnou sebedůvěru a začala se spoléhat na své začátečnické kouzelné dovednosti stejně jako na množství hejblátek, kterými byla ověšená celá její více než rozložitá postava.

Když jsem došel k chatě, která byla svatebním darem od Dona Bruceho, Marfa právě visela ve vzduchu. Připomínala obrovský oranžový balón z Disneylandu, který se vznášel u stropu obývacího vysokého skoro jako katedrála. Takto dohlížela na dva chlápky, kteří se z žebříku pokoušeli vyměnit lustr.

„Opatrně, hoši! Tenhle má šedesát křišťálových přívěšků a já chci, aby jich všech šedesát dosedlo na podlahu ve stejnou chvíli. Jasný?“

„Ano, paní Marfo,“ ozvali se sborově, jako by to už předtím slyšeli víckrát.

Jeden z nich ale nechtěně ťuknul do zavěšené ozdůbky a ta se řítila k zemi.

„To je přesně to, co jsem říkala!“ vykřikla a hodila šipku na záchranu křišťálu. Já jsem se k němu ale dostal chvilku před ní.

„Ztratila jsi něco?“ zeptal jsem se a podal jí přívěšek.

„Aahzi, zlatíčko!“ objala mě celým tělem. Částečně silou a pomocí levitačního náramku mě nadzvedla ze země. „Tys přišel! Moc děkuji.“

„No,“ dostal jsem ze sebe, když jsem zalapal po dechu, „copak se děje?“

„Pojď tudy,“ vyzvala mě Marfa a vedla mě klenutým vchodem do jídelny. „Tady budeme mít trochu soukromí. Miluji každíčký kousek tohoto domu, ale je útulný – čti „malý“ – vyjádřeno dle slovníku realitního makléře.“ Bez legrace. V tomto prostředí vypadala Marfa jako značně obézní Barbie s levitačním pásem a haldou šperků v chatě snů. Pokynula směrem k obrovské dřevěné vyřezávané židli s polštářem na sedátku a několika dalšími polštářky, které se používaly jako vycpávky mezi bolavá záda a vysoké tvarované opěradlo. „To je Hugova oblíbená židle. Je poměrně nízká, takže si může pohodlně natáhnout nohy před sebe. Nesnáší totiž stoličku pod nohy.“

„V případě útoku ti ji může někdo snadno podkopnout,“ souhlasil jsem. Kdysi jsme bývali s Badaxem na opačných stranách barikády, ale ve věcech strategie jsme se vždycky shodli. „Rád slyším, že nedědkovatí, i když vstoupil v pozeňnaný stav manželský.“

„Je to skvělé,“ řekla Marfa rozhodně. „Měl bys to taky zkusit, Aahzi.“

„Přišel jsem, viděl jsem, koupil tričko,“ poznamenal jsem a slastně se usadil na židli. Byla opravdu pohodlná. Marfa mi nabrala džbánky piva ze soudku na polici. Tomu říkám sladký manželský život. „Tak co je tak naléhavý? Už dvakrát ses tý otázce vyhnula. Víš, že něco potřebuješ. Jsme ale starý známý, ne? Odpověď už předem zní ano skoro na všechny otázky kromě několika výjimek, jako třeba otázka dalšího ženění.“

Marfa vypnula antigravitační pomůcky a přistála na podlaze, aby se uvelebila v krásném, na míru dělaném čalouněném křesle. Já bych se v něm mohl klidně podélně otáčet.

„Je mi prostě trapně, když musím někoho žádat o laskavost,“ vzdychla Marfa. „Chodíš někdy na formální hon?“

„Ne. Když mám hlad, znám tisíce hospod vzdálených coby D–hoplákem doskočil. Když jde do tuhého, zabiju a sním cokoli, co vypadá jedle, nepotřebuju k tomu žádný obřad. Formální hon popsali nejlip tenkrát ten chlapík: „Neznámý se honí za nejedlým.“ Podíval jsem se na ni. Nervózně si pohrávala s puky oranžových harémových pumpkek. „A proč nenecháš Huga, aby tě naučil jezdit na koni?“

Marfa shodila filmový výraz a nasadila podrážděný obličej. „Aahzi, zlatíčko, znáš mě už pěkně dlouho. Cožpak si mě umíš představit na koni?“

„No, to ne,“ přiznal jsem. Marfa si o své postavě nedělala žádné iluze a mně na ní jako na přítelkyni záleželo natolik, že jsem nepředstíral překvapení. „Ty ale nechceš, abych se učil jezdit já, že ne? Koně ze mě mají pekelnej strach.“

„Tihle ne,“ ujistila mě spěšně. „Jsou na Pervekty trénovní. Dokonce umí lovit i po boku draků.“

Náhle mi vytanula v paměti jedna vzpomínka. „Marfo,“ zeptal jsem se opatrně. „Jak ses dostala k Divokému honu?“

„Princezna Annamarijulča je moje stará známá,“ informovala mě Marfa. „Nějakou dobu jsem jí ve Voštěpově dělala chůvu. Dostala jsem se tam omylem, když jsem zkoušela nějaký svůj nový hejblátka a potřebovala jsem nějaké džob, než se mi podaří dostat zpátky na Mačo. Když bylo tenkrát Julče šest nebo sedm, byl to pěkný spratek. Přede mnou jí nikdo nikdy neřekl „ne“. Než jsem jí naučila, kde jsou její meze, měla pár pěkných záchvatů vzteku. Líbilo se jí, když jsem pro ni kouzlila, a já věřila, že v té rozmazlené hlavince vězí skvělá holka. Nakonec jsme dosáhly vzájemného respektu a celá ta léta jsme ve spojení pomocí kouzelné křišťálové koule. Teď už je ve věku, kdy může lov věst, a tak mě požádala o pomoc.“

„A tou kořistí má být ona? To je sebevražda!“ Narozdíl od Tulpanů, kteří se se smečkou psů honí na koních za liškovky přes pole a lesy, což je i tak dost brutální sport, Voštěpovci mívali stádo draků, kteří pronásledovali krajinou mazanou princeznu. Lov začínal za úsvitu. Když princezna dokázala unikat lovcům do soumraku, byla volná. Pokud ji draci dohonili, no, to z ní potom moc nezbylo. Masku nebo uši dostal vítězný lovec. Šokovalo mě, že se tohle ještě pořád děje.

Marfa mi četla myšlenky. „To už je dávno pryč. Teď už je to jenom slabej odvar. Julča musí utíkat před lovci do

soumraku. Lovci se hodnotí podle stylu, fěr play, jízdy a ovládání draků, a když mají štěstí, i podle toho, jak princeznu dohoní. Trénovala na to celý život. Je připravená.“

„Ale na to budeme potřebovat draka. Žádnýho nemáme.“

„Ale máme,“ usklíbila se lišácky Marfa, což mě mělo okamžitě poslat úprkem ze dveří. „Půjčila jsem si ho.“ Otevřela zadní dveře chaty. Zkroucené zelené tělo se při tom zvuku začalo radostně vrtět a hnalo se na mě. Povalilo mě a dlouhým růžovým rozeklaným jazykem mi začalo olizovat obličej. Dech by si ničím nezavdal s hromadou parádního hnoje.

„Glíp!“ ozvalo se vesele mezi slizkými lizanci. „Sakra, běž pryč!“ zařval jsem. Marfa chytila Glípa za obojek a stáhla ho zpátky. Posadil jsem se a utěl si sliz do rukávu. „Řikáš, že sis Glípa půjčila? Skeeve tu není?“

„Ne,“ přiznala Marfa.

„A kdo teda bude tohohle prdlýho ještěra hlídat?“ kroutil jsem nevěřicně hlavou. Glíp na mě vykulil své velké modré oči, ve kterých se jasně zračila touha uvolnit se z Marfina sevření a znovu mě pozdravit.

„Uvolil jsem se podstoupit tenhle úkol,“ ozval se Frigo a vešel stejnými zadními dveřmi, i když značně mírnějším krokem než drak chvíli předtím. „Docela spolu vycházíme, vid', mladej?“

„Glíp!“ souhlasil Glíp a utíkal zahrnout mafiána pusinkami zkázy.

„A na co teda chcete mě?“ zeptal jsem se Marfy. Čamť. Glíp přisvištěl zpátky a znovu mě oslzl. Utěl jsem si ten nechutný sliz hřbetem ruky. „...Mě, přerostlýho mloka a Friga?“ Glíp se na mě podíval s dávkou obdivu smíchaného s výčitkou... nebo jsem si možná jeho pohled vykládal moc vědecky. Je to ještě mládě, i když dvakrát větší než my všichni, snad kromě Kulíka.

„Pořád je tady ta cena,“ poznamenala Marfa. „Pro lovce, kterej dostane princeznu, nebo v případě, že ona bude lepší, alespoň pro toho, co nasbírá nejvíc bodů. Král nabízí svůj nejdražší poklad. A řeknu ti, Aahzi, Voštěpov má v pokladnici pár moc pěkných kousků. Julča coby korunní princezna má od ní klíčky. Chodívaly jsme si tam hrát a leccos zkoušet. Bylo tam víc, než si holka umí vůbec představit.“

Ten poklad zněl dobře, ale už jsem dost starej na to, abych se nechal nalákat na oběd zdarma jenom za to, že zůstanu nejdýl na koni. „A jakej je náš cíl?“ pídil jsem se.

„Julča strávila poslední tři měsíce tím, že se projížděla krajinou. No a viděla tam... prostě nějaký stíny nebo obrysy. Je si jistá, že ji někdo sleduje a zjišťuje, kudy se chystá jet. Obává, se, že ať je to kdokoli, bude se snažit nějak soutěž narušit. Každou chvíli se najde někdo, kdo proti lovu protestuje, považuje ho za brutální a staromódní. Julčín tat'ka má všude rozestavěný strážce, takže ihned ví o sebemenších náznacích demonstrace. Tady se ale jedná o někoho zákeřnějšího. A král nedávno získal do pokladnice pár skvělých věcíček, některý z nich jsou ryze kouzelný. S největší pravděpodobností se jedna z nich stane hlavní výhrou. Julča chce, aby byl lov fěr a čestnej. Víš, fešáku, je to nebezpečný. I když je to hlavně pro zábavu, pořád u toho můžou umírat lidi. Jestli se do toho bude někdo plést, chci tomu zamezit.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Přesvědčila jsi mě. Tvoje princezna Julča asi pochopila všechny stopy správně.“

Marfa vyskočila a objala mě. „Takže to uděláš?“

„Udělám,“ vydechl jsem. Vtom Glíp samou radostí vyrazil ke mně a zase mě olízl. „Sakra, ale tohle ty nedělej!“

Následující týden jsem se pohyboval po Voštěpově ve srandovních pumpkách a kazajce, které už k té svěrací pro blázny chyběly jen těsné rukávy zavázané za zády. Klobouk ve tvaru helmy, který měli někteří účastníci na hlavě, jsem odmítl rovnou. Raději jsem se chtěl spolehnout na tvrdost mé pervektní lebky a nenechat si zdevastovat reputaci podobou šikézního modela. Jediné, co se mi na mém šatníku líbilo, byly boty. Leštěná černá kůže s podpatkem akorát vysokým do třmenů, ale zároveň přiměřeným pro vyrovnanou chůzi po pevné zemi bez škobrtání.

Můj vypůjčený oř, hrochorožec jménem Kulový blesk, pocházel přímo z vlastních stájí princezny Annymariejulči. Vypadal jako kříženec plavého koně a nosorožce. Jeho veliké sudovitě tělo protínal diagonálně hřbet, který vedl zprostředka až pod kohoutek, a vytvářel tak jakési přírodní sedlo. Na svou postavu měl poměrně vypracované packy se svazky svalů na ramenou a bocích, což z něj činilo dobrého skokana. Když jsem si na zvíře zkusil vyskočit, zastříhalo lžícovitými ušima. Postroj mělo zapnutý přezkou na sudovitě hrudi a před jezdcem ležely otěže a třmeny. Kartáčovači poměrně hodně zkrátily třmeny na obou stranách tak, abych do nich dosáhl nohama. Ani jeden dospělý Voštěpák neměl podobnou výšku jako já. Co jsem viděl, byli minimálně o hlavu vyšší, většinou i více. Když nás princezna vzala na uvítací obhlídku palácových stráží, připadal jsem si jako v lese plném chlupatých stromů.

Sama Annamarijulča byla urostlá. Ne ovšem v Marfině kategorii, samozřejmě. Patřila mezi vysoké ženy se silnými kostmi a zdravou ošlehanou pleť s růžovými tvářemi, dlouhými blondatými vlasy a zelenými očima, které připomínaly oči lišek honěných v jiných dimenzích. Voštěpáci si byli v mnohém poměrně blízcí s Tulpany, až na špičaté uši namísto oblých a ruce podobné tlapám s krátkými prsty. Pátý prst připomínal něco mezi palcem a paznehtem a šestý byl jeho věrnou kopií na druhé straně dlaně. Díky tomu jsou tyto lidé zruční a soudě podle statné paže si tento svůj talent umějí dobře ochránit a obhájit. Rozmanité řezby ve dřevě či kameni, které zdobí celé království, by se kdekoli jinde považovaly za umělecká díla.

„Vše připraveno?“ zeptala se princezna. Tyčila se nade mnou na bílém zvířeti, jemuž mezi ušima vyčnívaly dva záluďné špičaté růžky. Zvíře nadzvedlo pysky a zašklebilo se na mě. Vycenil jsem zuby a zavrčel. Hrochorožec odtancoval z dohledu a já udělal s Kulovým bleskem elegantní otočku.

„U nás ano,“ potvrdil jsem.

„Tak tedy do toho!“

Marfa a Frigo, který držel dychtivého Glípa na vodítku, ustoupili. Julča si zahákla otěže mezi oba paznehty na pravé ruce, levou si dala v bok a bodla svého oře do slabin. „Jedeme, Suzíku.“ Vydali jsme se s Kulovým bleskem v jejich stopách.

„Nespadni, fešáku!“ volala Marfa. Zatnul jsem zuby a stiskl koleny Kulového bleska v bocích. Dusali jsme pryč. Hon neměl předem určený směr, ale Julča nás vedla malou cestičkou mezi lesy a podél řeky, která napájela hradní příkop. Ostrý vítr bičoval vodu až k bílým vlnkám. Cítil jsem, jak mi zebou konečky uší.

„Osvěžující vánek!“ snažila se Julča překřičet tu vichřici. „Tak se do toho opřeme a uvidíme, co nám ukáže!“ Mé zvíře už i tak klusalo ztěžka a natrásalo mi zadek, jako bych seděl na sbíječce. Zatnul jsem paty a málem jsem té bestii přeletěl přes ocas, jak mě setrvačnost nechala pozadu. Kdybych dříve neviděl v pohybu draky, nevěřil bych, že tak velké zvíře jako Kulový blesk se může pohybovat tak rychle. Stromy podél cesty se mi slily v jednu šmouhu podobnou plotu z latí. Proběhla kolem mě další bílá skvrna a pádila kupředu. Julča na Suzíkovi. Zaslechl jsem princeznin srdečný smích.

„Ha ha ha! Není to úžasné? Juchúúúúú! Jéééé!“ Z rychlosti blesku jsme zmírnili na rychlejší běh, který mi dělal na páteř mnohem lépe než předchozí cval. Blížili jsme se ale k lesu. Nízké větve mě šlehalý do obličeje a málem by mě byly srazily na zem. Pevně jsem sevřel otěže a zalehl Kulovému blesku za krk. Říkal jsem přeci Marfě, že do sedla nejsem stavěný. Přistihl jsem se, jak zabodávám prsty na nohou Bleskovi do boků. Asi si toho nevšiml. Jeho celou pozornost zaměstnávaly větvičky, které ho šlehalý do očí. Položil jsem si mu hlavu na krk a snažil se nespustit Suzíka z očí. Cestu zpátky bych v tomhle pralese mohl taky hledat celou věčnost. Kdybych mohl použít magii, přesunul bych se zpátky do paláce a řekl Marfě, že to vzdávám.

Běželi jsme přes kopec a údolí a rozmetali keříky na všechny strany. Jeli jsme sice po cestě, ale značně zarostlé. Ani není divu, když ji nikdo kromě Julči a její rodiny nepoužíval. K obloze se vzneslo hejno řvoucích ptáků. Dopadla na mě sprška listů a semínek. Chytil jsem se Bleska pevněji.

Tenká větvička mě trefila do čela jako horký drát. Vyjel jsem bolestí.

Mezi stromy jsem zahlédl nějaké strakaté obrysy, které se vylekaly mým řevem a rozprchly se. Zvířata utíkala, co jim síly stačily. Blesk se vyšplhal na horu v těsném závěsu za Suzíkem. V tom okamžiku jsem si všiml dalšího stínu. Tenhle se ale pohyboval směrem ke mně. Stál vzpřímený na dvou nohou, ne na čtyřech nebo šesti, jak se dalo očekávat ve voštěpovské divočině. Zamžoural jsem, abych rozpoznal detaily. Větvičky mě šlehalý do očí. Plival jsem listy. Stejně rychle, jako jsem ten stín spatřil, mi zmizel z očí. Ať už to bylo cokoli, dostalo se to natolik blízko, aby si nás to mohlo pořádně prohlédnout, a pak se to vypařilo. To by naznačovalo jistou dávku inteligence a patrně pokročilé magie či technologie. Dohnal jsem Julču a pak jsme jeli z hradu v zamyšleném tichu.

„Udělalas dobře, žeš nás sem zavolala,“ uznal jsem, když jsme se všichni sešli v Julčině uzavřené soukromé pracovně. Marfa nám pomocí jednoho náramku zajistila nerušenou bublinu, v níž nás nikdo nemohl slyšet. „Tam venku někdo opravdu brousí a obhlíží terén.“

„Mám tisíce lesáků,“ namítla Julča. „Mohl by to být jeden z nich.“ Všiml jsem si, že tomu ale sama nevěří.

„Takže co uděláme?“ zeptala se Marfa. Vzdychl jsem a cítil jsem to až ve svém zmodralém zadku. „Pojedeme podle plánu A, ale raději budeme mít v záloze ještě plán B a C. Zítra se připojíme k lovu.“

„Glíp!“ oznámil drak. Zdálo se, že on jediný z toho má radost.

„Něco na povzbuzení, pane?“ zeptal se mě jeden urostlý Voštěpák, který se následujícího rána najednou zjevil u Bleska. Podával mi přetékající stříbrný pohárek ve tvaru lebky.

„Nějaké bolehlav, co?“ ušklíbnul jsem se.

„Prosím?“

„To nic.“ Vzal jsem si pohár a celý jej vypil. „Pane jo, díky.“ Hodil jsem mu prázdný pohárek. S úklonou vycouval. Dobře jsem se rozhlédl.

Vlhký ranní vzduch čpěl sírou a shnilým masem. Pán psů, jak se mu nepřestalo říkat, shromáždil pět tuctů různých draků podle velikosti za pomoci tuctu krotitelů. Glíp byl coby jeden z nejmenších zařazen mezi několik dvounohých draků a jednu mladou saň. Frigo držel v ruce šťavnatou kost a nutil ho sedět a prosit. I když býval Glíp od té doby, co ho Skeeve, ehm, získal, na královském dvoře na obtíž, musím uznat, že je vlastně roztomilý. Zdálky.

Kulový blesk vystartoval po něčem neviditelném a poskakoval pode mnou, jako když do něj stělí. Sevřel jsem kolena a svaly mi připomněly, že včerejší jízda nebyla procházka růžovým sadem.

„Jak to jde, Aahzi?“ připlula ke mně Marfa z královské lože. Měla na sobě hnědozelenou kombinaci, která ladila s Julčou.

„Snažím se myslet na to, že to nedělám pro srandu,“ zazubil jsem se.

„Prosím pozor!“ Otočili jsme se směrem k lóži. Král Jindřichtondahonza se na nás usmál. Byl to vysoký svalnatý Voštěpák s rezatými vlasy, které mu na spáncích šedivěly. Zelené oči měla Julča po něm. Zvedl ruce na znamení ticha a roztáhl všechny čtyři palce jako gesto na uvítanou.

„Jste velmi potěšeni, že se na Královský lov naši dcery sešlo tolik silných lovců!“ Vyvolané jásání jej na chvíli přerušilo a on se mohl otcovsky usmát na dceru. Julča zdvihla ruce nad hlavu ve vítězném gestu. Oblečená byla od hlavy až k patě do klasických maskáčů. Měla na sobě hnědobílou kazajku s dlouhými rukávy a zelené pumpky. Žádné zipy, žádné suché zipy. Na nohou měla zašněrované vysoké měkké boty, které tlumí zvuk praskajících větviček. Přes rameno nesla koženou brašnu, která evidentně uváděla draky do většího tranzu, než v jakém by běžně byli.

Předpokládal jsem, že v ní má návnadu, kterou bude chtít použít na stopování. Za páskem měla pár kožených rukavic.

„Dá vám pěkně do těla, mládenci. Jsou jen tři pravidla: lov začíná na můj signál. Bude probíhat až do soumraku nebo do té doby, než lovec chytí princeznu – živou, samozřejmě. Body se udělují za styl, ohleduplnost, jízdu, ovládání oře a samozřejmě za úspěšnost. Lovec, který dožene princeznu, získává velkou cenu, největší poklad v království.“ Lusknul prsty a dvě pážata ve vojenské zbroji doklopýtala na stupínek s nějakou bytelnou zlatou truhlou. „Tohle je nejpozoruhodnější truhla na poklad, přátelé a hosté. Jakmile jejím útrobám nějaký svěříte, bude naprosto v bezpečí, i

kdyby ho z ní někdo vyndal. Když ho někdo ukradne, stačí sáhnout do truhly a poklad je zpět. Pokud vím, je tahle schránka mezi dimenzemi unikátní. Myslím, že se shodneme na tom, že je to opravdu hodnotná cena, není-liž pravda?“ Shromáždění lovci skupinově vyjádřili svůj obdiv „ááááh“. Já jsem zvedl obočí. Ta věcicka na mě zapůsobila a určitě by stálo za to ji mít.

Král zvedl výstražně prst. „Pokud se ale princezně podaří vám všem utéct, dostane cenu ona. Dar útěchy půjde tomu lovcí, který nashromáždí nejvíce bodů. Zde je pět soudců a ti mají poslední slovo.“

Král ukázal za sebe, kde stál zbytek družiny. Marfa byla mezi nimi. Shodli jsme se na tom, že pro ni bude nejlepší, aby na soutěž dohlížela z ptačí perspektivy. Bude se nad soutěžícími vznášet pomocí levitačního pásu. Coby oficiální soudce má právo povolát na pomoc ostatní nebo zavolat někoho z baterie lesáků, kteří lov doprovázejí.

Rozhlédl jsem se po ostatních jezdcích a snažil se uhodnout, který z nich mohl být tím černým stínem tenkrát v lese. S Marfou jsme celou oblast prohledali, ale nenašli jsme jedinou stopu či vodítko. Stejně jako já už byli všichni jezdci v sedlech, takže se dala těžko odhadnout jejich výška. Stejně tak nikdo z nich neodpovídal té siluetě, kterou jsem napůl zahlédl. Tuto okolnost mírně ztěžovaly všechny ty klobouky, helmy, kapuce a koruny, které měli na hlavách. Nemohl jsem dost dobře přijít k Sámárovi z Porzimmu a požádat ho, aby si sundal turban. Tenhle šlechtic v hadí kůži měl doprovod větší než Elvis. Vedle něj poskakoval na zvířeti velikosti nosorožce fešný Whelf, který měřil sedm stop a jmenoval se princ Dolínak. Zpod husté kštice vlnitých černých vlasů mu vykukovaly vznešeně zašpičatělé uši, které ovšem zdaleka nebyly tak krásné jako mé. Byly totiž opálené stejně jako celé jeho tělo. Něco na něm mě nutilo si ho ještě jednou prohlédnout, ale neuměl jsem přesně říct, co mě tak zneklidnilo. Možná to bylo tím, jak se na něj Annamarijeulča pořád dívala a hihňala se při tom a zase se odvracela. Nezdál se mi jako horký kandidát, ale koneckonců co mně je do toho, já tu od ženění nejsem.

Nemůžu ale popřít, že mě poměrně zaujala Balgha, žena s tmavou srstí a tělem štíhlým jako proutek. Její tělesné vnady daleko předčily všechny ostatní. Všechny nás sjela od hlavy až k patě se zaujatým a smyslným výrazem ve tváři.

Připomínala mi bývalou přítelkyni. Vždycky když jsme spolu šli někam ven, musel jsem se pořádně vyzbrojit. Bitka se totiž pokaždé strhla o to, kdo s ní půjde domů. Poznal jsem malinkatého Dabla jménem Alfikaz (víte, nemůžete rodiče vinit, že se vám tak nějak jménem pomstili v předstihu za to, až jim poprvé rozmlátíte rodinnou káru). Netvářil se na hrochovi zrovna uvolněně, i když jeho zvíře bylo dokonce menší než moje. Když uviděl truhlu, oči se mu rozzářily na nejvyšší stupeň. Hned mi bylo jasné, kdo bude můj podezřelý číslo jedna. Právě Dablové přesně odpovídali týpkům, kteří si hrací pole přizpůsobí tím, že si jej předem minimálně projdou. Kdybych tak mohl prozkoumat trochu bláta z jeho kopyt.

Vedle mě se objevil Frigo. Podal mi malou hůlku s knoflíky. „Je to ovládání. Glíp ho nikdy nepotřeboval, aby nezlobil, ale bude to pro tebe způsob, jak s ním zůstat v kontaktu i na dálku. Když zmáčkneš tenhle knoflík,“ ukázal na modré tlačítko, „zastaví se. Červený je, aby si sednul a zelený ho přinutí přiběhnout zpátky k tobě, kdekoliv budeš. To ti pomůže, když se ztratíš.“

„Já se neztratím,“ zavrčel jsem a v duchu jsem si držel palce, aby to byla pravda.

Frigo kývl. Znal mě. „Dobrá. Ještě budeš potřebovat tohle.“ Podal mi červenou kuličku velikosti dlaně. „Kdyby se nějaký drak vymknul kontrole, hod' mu to do tlamy nebo do plamenu. Kouř ho pak ochromí. Hodně štěstí.“

Vložil jsem všechna esa do rukávu a pevně sevřel otěže. Masová vražda drakem nebyla v žádném případě mimo diskuzi. Také způsob, jak soutěž vyhrát. Když si lovci nemohou podřezat krky, měli bychom být v naprostém bezpečí, ale je lepší zvážit nejhorší možný scénář předem. Až se budou snažit identifikovat tělo a poslat ho příbuzným, bude už pozdě. Pán lovu zadul na roh fanfáru.

„Dámy a pánové, zahajují dnešní lov! Zvířata pozor!“

Annamarijeulča se zazubila na celé shromáždění a pak seskočila ze stupínku. Jakoby se nám vypařila před očima. V roští to jen zakřupalo. Ta holka cvičila svůj únik opravdu tvrdě. U mě měla už jasné body za styl.

Pán lovu zdvihl náramkové sluneční hodinky a počkal, až se stín mírně posune. Zvedl prst, odpočítal princezně stosekundový náskok a pak mávl rukou. „Vypusťte zvířata!“

Pán draků písknul nepříjemný tón na píšťalku. Jako jeden drak zvedlo šedesát draků tlamy k obloze a zavyli, někteří z nich vypustili do vzduchu plameny. Pouhá podívaná na tuhle scénku poslala polovinu přihlížejících nelovců úprkem do bezpečí hradu. Já zůstal stát. O svou bezpečnost jsem se až tolik nebál – mám přece D–hoplák, Frigovy věcíčky a pár vlastních triků. V hlavě mi ale leželo bezpečí princezny. Měla před sebou nelehký úkol – udržet se dostatečně daleko od armády draků zabijáků až do konce soutěže.

„Vypusťte jezdce!“

Jakmile Kulový blesk zaslechl výkřik, vyrazil kupředu. Zaklel jsem a pevně se chytil oběma rukama i nohama jeho zavalitého těla, abych nespadl hned na začátku. Hnali jsme se za smečkou vzrostlejších hrochorožců.

V řídším lese hned za nádvorem se jezdci rozprostřeli za draky. Chrlíci ohně letěli s čenichy u země a čmuchali princezninu vůni. Takovou poslušnost jsem ještě neviděl. Dospělí draci se obvykle přetahují se svými krotiteli a snaží se jim za každou cenu vymanit, aby mohli zabíjet a loupit. Tihle se ale chovali jako smečka cvičených a zkušených barvářů. Pak jsem se ale musel v duchu praštit do čela – vždyť oni přeci jsou cvičení stopaři. Takoví draci jezdí se svými pány na lovy celý rok. Jenom cizinci jako Alfikaz, kteří jsou tu pouze kvůli hlavní výhře, musejí své draky držet na uzdě a neustále je kontrolovat. Glíp mohl díky malému vzrůstu a rychlým tlapkám neustále pádit pod nohama těm větším. Tu očichal drn trávy, tam zase čumákem nadzvedl nějaký lísteček. Přisahal bych, že se na mě v jednu chvíli podíval a mrknul.

Nee. To není možné. To mu něco spadlo do oka.

Neměl jsem moc možnost soustředit se na draky. Veškerou mou pozornost totiž vyžadovalo pouhé udržení rovnováhy na oři. Stromy, které draci před námi nestihli převálcovat, nás šlehalý ostrými větvíčkami. Plival jsem lupení a vztekle se

držel Bleskova krku. Necelých sto yardů od nádvoří jsem zahlédl několik jezdců, jak se právě přehoupali přes horizont a zmizeli z dohledu. Zaslechl jsem řev a výkřiky – to si první překážka a příkop vybraly své oběti. V duchu jsem vypočítal směr a rychlost, jakou musí můj rožec vyvinout, aby pak mohl skočit šest stop do výšky a dvacet do dálky. Jako kdyby mi uměl číst myšlenky, odskotačil stranou a mrknul přes plot na příkop. Tam už se válel tučet jeho kámošů i s jezdcí, kteří se snažili vydrápat z bláta.

„Tak jdeme na to, Blesku.“

Ohlédl se na mě a rozhodně potřásl hlavou. Tím mě dožral. Popadl jsem ho za hřív a praštil mu hlavou o tyč překážky. „Dělej, ty prašivá bečko návnady pro žraloky!“ zařval jsem z plných plic. „Přeskoč tu blbou překážku nebo tě přehodím!“ Má ozvěna zněla až v lese a na chvíli přehlušila i draky. Blesk zmítal hlavou, jako by mu zvonilo v uších. S výrazem nového respektu pomalu couvnul a pak se dal do postupně se zrychlujícího běhu. Stiskl jsem ho a tak jsme se přehoupali přes tyče a příkop a přistáli jsme tučet stop za ním. Zapraskalo mi v páteři. Pár jezdců se na mě křenilo, zatímco si stoupli v třmenech, aby ten nápor odpružili v kolenou. Hajzlové.

Kulový blesk neztrácel ani krok a z baletního skoku přešel rovnou na plný klus.

Krajina se skoro v mžiku změnila z hustého lesního porostu na otevřenou planinu s keři. Míle přede mnou už si to svištěli draci s nosy u země. Mezi těmi červenými, modrými, zlatými a černými masami se míhalo zelené tělíčko, které čenichalo všemi směry jako myška mezi slony. Na zemi se tam svíjel sonorožík s ocasem v hubě, přes něhož patrně zakopl někdo z jeho bratranců, když se mezi nimi snažil prokutálet. Poslíčkové z hradu už k místu nehody běželi s lehátkem a lékárníčkou. Zachvátila mě náhlá nevolnost. Kdyby měl Glípa někdo rozmáčknot, Skeeva by to dostalo. Měl bych na to dráče raději dávat větší pozor.

Mezitím jsem ještě sledoval ostatní lovce. Před startem nás bylo dvacet. Na první překážce jsme ztratili tři. Dalších sedmáct jsem právě dopočítal. Pokud ovšem někdo z nich nenechal místo sebe iluzi dvojčete. Na každého jsem se zadíval a snažil se rozpoznat rozmazané obrysy nebo opakované stejné pohyby. Nic takového jsem ale nezjistil.

Tuhle krajinu bych nechtěl zažít během jarních záplav. Musí být tak promočená, že by se tu daly pěstovat brusinky. I takhle jsme byli dost zablácení. Bleskova velká kopyta odhazovala bahnité cákance na všechny strany. Plesk! Čvacht! Princ Dolínak se zastavil a rozhlédl a jeho rožec se mezitím zabořil až po břicho. Všichni jsme na tomhle poli dostali důležitou lekci: když se zastavíme, utopíme se v bahně. Měl jsem neustále připravené paty s ostruhami, kdyby náhodou Blesk vypadal, že zpomaluje.

„Smůla,“ pokrčil jsem rameny, když jsem se kolem něj brodil blátem.

„To je hračka,“ mávl povzbudivě rukou a vyndal z brašny polní lopatu. Vysoukal se na povrch a začal odhazovat. To je ale chlapík. Je třeba mít respekt před někým, kdo si udrží zdravý rozum a optimismus v situaci, kdy je vyřazen z boje hned na začátku.

Draci se dostali až k úzké průrvě, která vedla z louky do hor. Dva z chrličů ohně, kteří chtěli otvorem proběhnout ve stejnou chvíli, se začali prát. Jeden z nich zaklonil hlavu a z tlamy mu vyšlehl plamen, který zapálil skupinu stromů. Cestou ještě stihl oheň trefit draka přesně do čumáku a rozzuřit ho. Zabořil tlapy do země a oběma nabral tolik hlíny, že by se vešla do dvou vozíků, a hodil ji na nepřítele. Za touto hromadou ještě následoval blesk z jeho vlastního hrdla. První drak zařval, až se země otřásla. Pán draků se k nim řítí a začal vykřikovat povely. Ostatní draci a lovci přeshlapovali v blátě a čekali, až přiběhnou majitelé draků s ovládacími hůlkami a odtrhnou od sebe oba útočníky. Na chvíli se to tu ucepe. Rozhlédl jsem se. Ještě tam zbývalo několik unikových průrev. Mohl bych jednu z nich zkusit a doufat, že se cesty zase za chvíli spojí. Bylo by to snazší než čekat tady.

Porotce asi napadlo to samé. Zhlédl jsem vpředu pět stínů. Jedním z nich byl povědomý zavalitý Marfín obrys. Sunula se napravo a naznačovala mi, že je to správná cesta. Otočil jsem se doleva a pak se i mi ztratila z očí.

Na konci údolí obklopily cestu hory a já jsem stoupal bludištěm až k vrcholu. Otisky kopyt napovídaly, že se tudy již vydal alespoň jeden jezdec. Nápad to byl určitě skvělý, ale nelichotil jsem si natolik, že by mě napadl jako jediného. Popohnal jsem Bleska do poklusu. Jeli jsme podél mírného potůčku a do stran létaly od kopyt oblázky. Bylo mi jedno, že mě Julča uslyší. Nezávodil jsem tu kvůli ceně, i když nepopírám, že bych ji rád měl. Má úloha tu spočívala v kontrole podezřelých subjektů. Zatím jsem nikoho z lovců neztratil ze stopy. Marfa mi dala malou serepetičku, kterou jsem si uložil do váčku za pasem (nemohl jsem si ji dát do kapsy, protože v sedle se do ní nedostanete). Vytáhl jsem ji a s cvaknutím otevřel.

Malá plochá obrazovka byla stejně chytrá jako každý radárek, který měli v loveckých nebo rybářských stáncích na Pervu. Malinkaté body blikaly na mapě krajiny a ukazovaly soutěžící, draky, pozorovatele a hradní posly. Záměrně jsme vyřadili z radaru Julču, kdyby se náhodou věcička dostala do rukou někomu nesprávnému, aby ji nemohl najít.

Sledoval jsem stopy. Ano, dříve nebo později se všichni sejdou nahoře. Prostě tam dojedu a počkám, až se nějak vyřeší ten zmatek. Nic mi nestálo v cestě. Kromě jednoho bodu, který blikal těsně přede mnou. Zvedl jsem hlavu. „Co ty tady k čertu děláš?“

„Ahoj, Aahzi.“

„Marfo, podívej se nalevo! Ten jezdec podvádí! Dej mu pokutu pět bodů.“ To nařídil Počasák, velký chlupatý chlapík, a ukázal na soutěžícího. Ten měl na sobě pestrobarevné kalhoty a turban. Vytáhl nějakou věcičku a na jejím číselníku začal něco vytáčet. Nejsem zrovna všeználek v oboru loveckých soutěží, ale jestli něčemu rozumím, tak jsou to kouzelná hejblátka. Když vidím multifunkční ovladač, poznám ho. Ten slizký had narušoval kouzla, kterými lovci ovládali své draky, a ještě ke všemu si to podle lišáckého výrazu v šupinaté tváři dokonale vychutnával. Zmáčkla jsem na levitacním pásu několik knoflíků a klesla vedle něj. Pak jsem mu to prostě sebrala z ruky.

„Ty ty ty,“ peskovala jsem ho a hrozila mu prstem. Samým rozčilením vyplazoval svůj rozeklaný jazyk. „Sliby chyby,“ vydechla jsem a vzlétla zpátky ke kolegům porotcům. Tři ze čtyř se spokojeně šklebili, ale Počasák kroutil hlavou.

„My jsme jen pozorovatelé, paní Marfo,“ zabručel nesouhlasně.

„Když si to myslíš, šéfe,“ pokrčila jsem rameny, „ale některý drak by mohl někoho zabít.“

„Propána, vždyť to je jedna z léček soutěže,“ zaúpěl Počasák mrzutě. „Je to krvavý sport a čas od času krev opravdu teče.“

„Ale jenom v nevyhnutelných případech, fešáku,“ obořila jsem se na něj rozčileně. Nesnáším, když mi někdo mává před nosem argumenty typu „nezbytné válečné ztráty“. „Tomuhle se dá předejít. Když je neprohledáváme předem, nemůžeme na triky přijít do té doby, než se je pokusí použít. To ale neznamená, že si je budou nechávat dál, když už jsme je prokoukli.“ Hodila jsem škatulku do vzduchu a zase ji chytila. „Vrátím mu to po závodu.“

Počasák vzdychl. Podívala jsem se po Julče. Vystartovala pěšky tak rychle, že jsem od začátku nezahledla ani směr, kudy šla. Když jsme doletěli k obloze, zahledla jsem její stopy v měkké hlíně. Vždycky bývala dobrá v běhu. Jako malá holka klidně předhlonila jelena a přemohla ho holýma rukama. Svěřila se mi, že na tuhle soutěž trénovala víc než rok. Chce, aby to byl nejlepší hon, jaký kdy Voštěpov zažil. Přála jsem jí, aby to vyšlo.

Protože jsme měli k dispozici jen její podezření a tu záhadnou postavu, kterou Aahz spatřil v lesích, těžko jsme se mohli soustředit na někoho konkrétního. Nikdo z nich svým chováním nijak nevybočoval. Kromě Hadaka, který se snažil zbláznit draky, jsme si ještě všimli vychrtlé nymfy s černou srstí, jak rozhazuje po cestě bylinu pomalku. Když ji ostatní hrochorožci sežerou, budou tak unavení, že těžko za Julčou vyběhnou. Věděla jsem, že cílová rovinka bude náročná. Další dva Dablové se snažili spolčit s jezdci a přemluvit je, aby je nechali vyhrát.

Polední slunce mi pražilo do zad a páliło jako oheň. Chtěla jsem být ve stejných barvách jako Julča, ale mnohem šťastnější bych se cítila v obvyklých lehkých šatech. Holka mých rozměrů nepotřebuje další izolaci. Vyrábím si dost vlastního tepla. Nechápu, jak se princezna může pohybovat tak lehce.

Když jsem se vznesla dostatečně vysoko nad les, viděla jsem ji v dálce. Krok měla jistý jako jednorožec. A to není jediná věc, kterou má s bájným zvířetem společnou, pokud mi rozumíte. Až donedávna neprojevovala Julča příliš velký zájem o muže.

Místy ji spatřili i ostatní, když se přehoupla přes hřebeny. Princ Dolínak málem vypadl ze sedla pokaždé, když ji uviděl. Ten chlapec měl oči jen pro ni. Musel ho štípnout brouk lásky, když ji uviděl. Jestlipak o tom ví Julča?

Jsem to ale hloupá ženská. Musela o tom vědět ještě dřív než on. Taky jsem to na Hugovi poznala, když se do mě zamiloval. Matka příroda ví, že jsem na pana superstára čekala dost dlouho. Když to konečně přišlo, postarala se, abych ten výraz v obličeji bezpečně poznala. Vidím to před sebou, jako by to bylo včera. A také si pamatuji Julčiny nárážky, které mi naznačila v křišťálové kouli před pár týdny. Jak jsou ti Whelfové prý roztomilí. Začala jsem mu fandit. Ale nebude to jednoduché.

Safka ze Salkova měl snadno nejrychlejšího oře, když si ho ani ne před dvěma týdny koupil přímo ze stájí Julčina otce. Velký bílý hrochorožec znal dobře místní terén a nemusel se na rozdíl od jiných kouzelně přizpůsobovat atmosféře a gravitaci. Ujal se vedení a bodal ostruhami Sladouska pokaždé, když se mezi řídkými stromy objevila blondatá hlava princezny. Ostatní ztěžka klusali za ním a snažili se srazit jeho náskok.

Julča mi svěřila, že její občasné objevení mezi stromy bylo hlavně kvůli jezdcům. Draci sledovali stopu a vůni a také sírové granule, které Julča odhazovala z měšce za pasem. Jednoho z velkých červených draků najednou přestalo bavit prodírat se mezi stromy po úzké pěšině a z tlamy mu vyšlehl plamen. Výraz jeho tlamy vystihuje snad jen slovo samolibý, když se svalil panděrem do doutnajícího popela. Ostatní draci jej s radostí následovali a král musel okamžitě vyslat hlídky na kontrolovaný lesní výpal. Vítr rozfoukával oblaky horkého popela po obloze, až jsem z toho dostala záchvat kašle. Díky tomu jsem jen o chlup minula Belizaru, Wičanku ze Sowenu, která se vrhla na svém koštěti střemhlav ke dvěma soutěžícím, aby rozřešila hádku u mostu. Hádali se, kdo má právo přejít jako první.

Král jel mimo skupinku, ale stále s ní držel krok. Osedlal svého oblíbeného oře, pěkného černého hřebce. Za ním jela dvě zvířata s nosítky mezi sebou, na nichž se vznešeně nesla truhla na poklady. Krále nikdo nedoprovázel. Kdo by si taky dovolil jej obtěžovat, že? Nikdo a zvláště ne takového krále, který byl na útok velmi dobře připraven. Jeho kompletní výzbroj čítala meč, šestnáct oštěpů včetně slavného Zlomeného voštěpu, dýku za pasem a v každé botě, náramenní pás plný házecích hvězdic, štít, palcát a řemdi. Zatím všechno probíhalo hladce. Aahz dával pozor na dění dole a já tady nahoře. Nic by se nemělo pokazit.

„Hej ty!“ zavolal jsem na Friga, který se vynořil ze stínu. „Co tady děláš? Máš bejt vzadu a dohlížet na Glípa.“

„Nepotřebuje mě, Aahzi,“ ujistil mě mafiánský vymahač překvapivě vysokým ječivým hlasem. „Potřeboval jsem s tebou mluvit o samotě.“ Probodnul jsem ho pohledem.

„Proč sis mě nenašel na začátku? Kdo nás nemá slyšet?“

„Marfa,“ vydechl Frigo, posadil se na kámen a začal se ovívat širákem. „To ona tu dělá čáry přes rozpočet.“

„Jaké rozpočet?“ Mrknul jsem se za něj do dálky, jestli už se neobjeví smečka draků. Zatím nic, ale už nemůžou být daleko za mnou. „Rychle, povídej.“

„Ten sejf, co má bejt první cena, by se neměl dostat mezi lidi. Někdo ho měl zastavit, ale došlo k šarvátce.“

„K jaký šarvátce?“ nechápal jsem. „A kdo ho teda nechce pustit?“

„Čarodějnická obskurní iniciativa.“

„Uh, ehm,“ kývl jsem a mozek mi jel na plné obrátky. ČOIka je naddimenzionální poradní představenstvo, které sdružuje zástupce všech dimenzí používajících magii. Dělají docela záslužnou práci v tom, že hlídají, aby se kouzelné předměty nedostávaly do dimenzí, které na ně nejsou připraveny. Občas se samozřejmě ale něco vymkne.

„No a ten sejf je prototyp postavený proto, aby chránil nenahraditelné artefakty. Jakmile na něj ale vědci nechali kouknout kritiky, zjistilo se, že se až moc snadno dá zneužít i pro pokoutně nabyté majetek,“ vysvětloval Frigo.

„Premejšlej, co se stane, když do něj uložíš kořist z... obchodní transakce. Strážci zákona by zboží sice mohli zabavit,

ale jakékoliv lotr by jenom sáhnul do sejfu a měl by ho zpátky?“

„Chápu,“ kývl jsem a obdivně hvízdnul. „Jasný jak facka. Další vymoženost techniky, která daleko předběhla právo. Takže je jasné, že se musí stáhnout z oběhu. Jeden by si myslel, že takováhle věčička bude mezi dimenzema profláknutá. Nikdy jsem o ní ale neslyšel.“

„To je dost možný, dyť si taky už nějakou dobu mimo mísu.“ Hned na to se Frigo zatvářil zahanbeně, protože si myslel, že se mě to dotklo. Zabolalo to, ale vlastně měl pravdu. Myslel jsem poslední dobou na spoustu jiných věcí.

„Takže celá akce proběhne někde beze svědků. Kdo to udělá?“

„Někdo z ČOIky,“ řekl Frigo. Pokrčil jsem rameny. Copak mám právo postavit se ČOIce? „Chystají se přepadnout krále.“

„Cože???!“ moje ozvěna se nesla úzkým údolím.

„Nech to bejt,“ naléhal na mě tiše Frigo. „To on zkontaktoval ČOIku první a řekl jim o sejfu. Je to poctivej chlapík. Lotr by tohle nikdy nedal z ruky.“

Zadíval jsem se Frigovi do očí. „Takže von to vlastně nikdy do závodu věnovat nechtěl?“

„Závod je dobrá záminka,“ vysvětloval Frigo. „Stejně jako loupež. Jinak by se objevilo spoustu otázek, proč dal král všanc takovej pěkněj kousek. Až přijde čas, nabídne něco jinýho hodnotnýho. Vítěz nepřijde zkrátka a nebude zklamanej. Škoda, že Julča vytušila nějakou habaďůru. Zavolala Marfu, ta povolala tebe a teď jsme tady. A přitom tady žádněj z nás vlastně vůbec neměl bejt.“

„Bingo,“ secvakly mi všechny kousky mozaiky do sebe. „To vysvětluje tu postavu v lese.“ Vtom mi došla další věc.

„Chceš říct, že si tady huntuju zadek pro nic za nic?“ Zařval jsem. Kulový blesk zareagoval na můj výlev a začal pode mnou poskakovat. Frigo se zatvářil rozpačitě. „No dobrá! Dobrá! Budu se na to dívat z druhé strany. Chraň mě Krom od dalšího naslouchání princeznám.“

Frigo naposledy kývl. Byl to málomluvný muž. Jakmile si byl jist, že mě přesvědčil, neplýtlval dalšími slovy. Protáhl se štěrbínou a zmizel mezi stíny. Na člověka bez magie to bylo docela slušný zmizení. Pobídl jsem Bleska, aby se zase rozjel. Nepotřeboval to. Jakmile Frigo zmizel, dohnala mě smečka draků. Blesk zavyl a vystartoval. Já měl co dělat, abych se ho rychle chytil za krk. Dusali jsme dolů kaňonem s třiceti páry nasupených draků, chrličů ohně, dvoukřídých draků a saní s Glípem těsně v závěsu. Kulový blesk pádil a já měl čas přemýšlet. Potřeboval jsem něčím upoutat pozornost Marfy a dalších porotců, zatímco se bude odehrávat přepadení. Vzhlédl jsem a spatřil vzdušný kvintet, jak se vznášejí vysoko v mracích. Měl bych jí říct pravdu, ale nebyl čas. Den utíkal rychle.

Musel jsem drakům uhnout z cesty. Pomocí radaru jsem našel nejbližší vhodný malý kaňon a strhnul Bleska stranou. Smečka kolem nás prosvíštěla s jezdci v patách. Když už jsem věděl, že v tom nikdo z nich není namočený, mohl jsem je s klidným svědomím přestat hlídat. Když mě míjel princ Dolínak, radostně mi zamával a zasalutoval. Na oplátku jsem se na něj zazubil. Whelfové napsali knihu o smíchu a veselí. Já ale můžu obojího jen v malých dávkách.

Teď musím najít krále.

Právě jsme se dostali do cílové části. Vznášela jsem se nad korunami stromů a cítila jsem se skoro součástí závodu. Vzadu se opět v dohledu objevily hradní věžičky. Julča to zvládne!

Dole se mezitím Aahz připojil ke skupině. Zuřivě něco mával na Samara a rukou naznačoval podřezání hrdla. Musí to být on. Hned jsem si myslela, že je moc podlý na to, aby žil. Na něj si budu dávat pozor. Nedám mu šanci, aby závod překazil. Zdvíženým palcem jsem našemu zelenému šupináči naznačila, že rozumím, ale on už se ztratil v lese.

Julča běžela jako o život. Právě se nacházela v mojí zóně, vítr ji šlehal do růžovoučkých tváří. Zakopla, což u draků vyvolalo radostné vytí, že na svou kořist získali pár kroků. Hrad už byl moc blízko, takže si nemohla dovolit žádné objížděky. Lovci by jí hned odřízli cestu. Pořád nad nimi měla navrch a zbývala jí spousta energie. Byla jsem na ni tak pyšná.

Malý Glíp dokázal, že i přes svůj vzrůst je poměrně rychlý. Svištěl si to daleko před smečkou, až nakonec běžel po boku Julči. Natáhla ruku a poplácala ho po hlavě, čímž si vysloužila zbožný pohled jeho velikých očí. Ten drak je prostě miláček. Velký modrý drak se ujal vedení, prodral se na otevřené pole a po pár krocích se vznesl do vzduchu. Letěl nízko, ale pomalu Julču doháněl. Přistál jen pár kroků od ní. Glíp se obrátil na svém malém zeleném ocásku a zasyčel. Velkého draka to tak překvapilo, že si dřepnul na zadek. Způsobil tak hromadnou srážku, protože se za ním mezitím shromáždil zbytek smečky. Usmála jsem se. Ten náš malej je úžasněj. Skeeve by na něj měl být pyšný. Chystala jsem se Skeevovi později vyprávět všechna Glípova dobrodružství, samozřejmě s několika soudnými úpravami. Neraď slyšel o Aahzovi. Pořád se cítil vinen za to, že zelenošupináč přišel o svou Sílu. Jako by to byla jeho chyba, že se ten mrzutej impsej zabíjác trefil do Skeevova mistra Garkina dřív, než mohl udělat protikouzlo a obnovit tak Aahzovu Sílu. Kdyby protikouzlo nebylo přesné, nadělalo by víc škody než užítu. Aahz by tak nikdy nezískal svou Sílu zpátky a ještě by mu mohl přibýt další problém. Skeeve se chtěl postarat o to, aby se to nikdy nestalo. Ten chlapec má mou plnou důvěru, jak se čestně vrhl na problém, který se stejně časem asi vyřeší, i když to už tady já ani on patrně nebudeme.

Julča se dostala do cílové rovinky a mířila k padacímu mostu. V naprosto otevřeném prostranství kličkovala ze strany na stranu. Občas rozhodila hrst síry. Draci jí svištěli v patách, ale lákavým malým granulcům nemohli odolat. Rychle se pro ně snesli a s blaženým výrazem si je vychutnali. Pletli se jeden druhému do cesty, přetahovali se o pamlsky a najednou zapadli do jam, které pro ně Julča před několika dny vykopala, aby je zdržela. Když tomu může alespoň trochu pomoci, nenechá se jen tak chytit.

Hrochorožci přepadávali přes dračí ocasy a padali za nimi do jam. V závodě zůstalo z původních dvaceti už jen čtrnáct jezdců. Jejda, auvejs. Škubla jsem sebou. Teď už jenom jedenáct, protože další tři se zrovna chytili do sítě, která se na ně snesla ze stromů. Julča chytře přeskočila nastražené laso a nechala je přes něj přejet a spustit past.

Srnčí afrodiziakum v prášku odrovnalo čtyři jezdce, kteří museli čelit nájezdům stáda zamilovaných jelenů, kteří se

najednou vynořili z lesa a hledali ty krásně vonící samice. Počet jezdců se nadále snižoval. Dva z nich náhle vyhodila zvířata ze sedel a oni jim spadli těsně pod kopyta. Znehybnění hrochozci řvali o pomoc. Zbývajících pět ořů přeskočilo místa s nastraženými drny trávy a dusalo za zbytkem draků. Chlupatá vyzáblá žena a ještě jeden jezdec zaječeli, protože je zrovna vyzvedli ze sedla dva velicí draví ptáci. Podaří se jim sice se jim vymanit, ale pro danou chvíli jsou ze závodu vyřazeni. Julča si všechna tahle překvapení nechala na závěr. Je to moje holka, pomyslela jsem si pyšně. Tak zůstali Julče v patách jen tři jezdcí: Samar, Dabel Alf a princ Dolínak. Všichni vypadali zoufale, vztekale a unaveně. Držela jsem palce. Julče už zbývalo jen málo. Jsem si jistá, že vyhraje.

Les přede mnou zhoustnul. Kulový blesk se vzpíral, když jsem ho svedl z hlavní cesty a nutil ho jet skrz křoviska. Nechtěl jsem výměnu nijak narušovat, ale zároveň jsem chtěl dohlédnout na to, aby ani nikdo jiný neměl takové úmysly. Král jel sám, jen za doprovodu chrastění nosítek. Díky tomuto zvuku jsem ho snadno mohl následovat. Prostě jsem jen poslouchal rytmické zvonění, skřípání a pleskání a klapot. Náhle se veškerý hluk utišíl.

„Máš truhlu?“ zeptal se ženský hlas. Zástupcem ČOIky tedy byla žena. Proč ne? Asi polovina sedadel iniciativy náležela ženskému pohlaví. Současnou prezidentkou byla Trpaslice Helvita.

„Samozřejmě!“ odpověděl králův hluboký hlas. Zastavil jsem Bleska. Sklouzl jsem ze sedla a po špičkách přišel blíž, abych se mohl na výměnu podívat. Jindřichtondahonza a jeho vyzývatelka stáli v hloučku hlubokých stromů tak, že k nim nepronikalo moc světla. Skvělé místo na malou krádež za bílého dne, pomyslel jsem si. Silueta kývla.

„Tak mi ji podej. Rychle! Nemáme moc času.“

„Pomalů, pomalů, trpělivost, madam,“ zamlaskal král. Ozvalo se další cinkání a zvonění, jak rozvazoval provazy, které truhlu držely na nosítkách mezi zvířaty. „Můj bože, vy jste ale malé silné stvoření. Au! Dávejte, kruci, trochu pozor, děvče!“

„Sklapni,“ zasyčela postava. „Musí to vypadat opravdově. Stůj klidně!“

„Ach, ano, chápu. Mmm. Mmmph!“ Všechno běželo podle plánu. Ještě jsem zástupkyni ČOIky dal pár minut, aby dokončila svou práci a zmizela s truhlou. Malá tlaková vlna mi napověděla, že k odchodu použila D–hoplák. Jakmile byla pryč, prodral jsem se stromy. Král Jindřichtondahonza tam stál přivázaný jako balík obklopený kolem dokola vlastními oštěpy, zapíchnutými v zemi. Ruce měl svázané za zády a v ústech roubík. Vyndal jsem mu ho z pusy.

„Křičte,“ zašeptal jsem. „Seženu pomoc.“

„Pomoc! Pomozte králi!“ křičel Jindřichtondahonza. „Skandál! Pomozte králi!“

„Pomoc pro krále!“ řval jsem. Běžel jsem k Bleskovi a pádlil s ním z kopce a doprostřed lovu. „Pomozte králi! Je tam nahoře! Potřebuje pomoc!“

„Král? Co se mu stalo?“ Na záchranu krále se vrhli skoro všichni, zklamaní jezdci i pěší, závodníci i diváci. Měl jsem tak trochu samolibý pocit, že jsem byl zasvěcen do děje. Mrknul jsem na krále, když jsme ho odvažovali a pomáhali mu do sedla na hřebce.

„Nebyla ta loupěž trochu moc reálná, sakra?“ procedil mezi zuby. „Taky jste svou krajanku mohl instruovat, že je to jen naoko, ne?“

„Mou krajanku?“ nechápal jsem. Přiznávám, že teď jsem měl naprosto pitomý výraz.

„Ano, tu šupinatou děvečku, o trochu vyšší než vy, ale jinak by to mohla být vaše sestra. Máte sestru?“

„Ne v těchhle končinách,“ odpověděl jsem. V obličeji jsem nedal nic znát, ale pomalu mi to docházelo.

Pervektka. Obrázek v mě mysli se posunul o jedno políčko a docvaknul. Tu siluetu jsem přeci už viděl: každé ráno v zrcadle. Zaskřípal jsem zuby. Jestli ta zástupkyně ČOIky pocházela z Pervu, mohla na mě alespoň mrknout.

„Neměla se mnou nic společného, Vaše Výsosti,“ ujistil jsem ho upřímně, i když v duchu jsem trpěl ponížením. Doma mnou pořád opovrhovali za ztrátu Síly – ne proto, že se to stalo, ale protože se to stalo tak pitomou náhodou. Pervektní reprezentantka se mnou patrně nechtěla mít nic společného. „Já jsem tady s Marfou.“

„Ano?“ zeptal se král zmateně. „Ach, madam vychovatelka. Aha. Ovšem. Vítejte. Vítejte. No, tak asi bychom mohli jít do hradu. Julča by tam také měla zanedlouho dorazit. Pojďme, jsme tak deset minut cesty daleko.“

O pár kroků dál jsme zaslechli: „Mmmrrph! Mlppp! Lupp!“

„Počkat,“ vykřikl král. „Neslyšíte něco?“ To já ale už byl o několik kroků napřed, protože mám mnohem citlivější sluch. Zvuky pocházely z nedalekého lískového křoví. Seskočil jsem z Bleska a prodral se křovím směrem k přicházejícím zvukům. Všiml jsem si cestou polámaných větvíček, jako by tu proběhl nějaký souboj.

Za stromem jsem tam našel malého bázlivého Džina v modré róbě s drátěnými brejličkami, které mu visely z jednoho zašpičatělého ucha. Byl svázaný kouzelnými provazy a v puse měl roubík. Pokud neznáte heslo, provazy nikdy nepovolí. Naštěstí jsou k dostání skoro v každé dimenzi a málokdo se obtěžuje měnit původní výrobní hesla.

„Povol,“ vyštěkl jsem. Provazy opravdu povolily a spadly z něj jako převařené špagety.

„Hej ty!“ ukázal na mě Džin prstem. Všiml jsem si, že se třese. Vyhrožovat Pervektovi muselo Džina stát notnou dávku odvahy. Naše reputace měla věhlas ve všech dimenzích a nezáskali jsme ji jen tak. „Jak se opovažuješ zaútočit na zástupce vznešené Čarodějnické obšurní iniciativy... moment, ty nejsi ten, který mě svázal!“

„Ne, byla to žena, že?“ zeptal jsem se a pomohl jsem mu z křoví.

Narovnal si brýle a zahleděl se na mě zvědavě. „Ano. Jak to víte?“

„Zeptejte se pana krále,“ navrhl jsem a zvedl ho na nyní prázdná nosítka. „Jeho královské Veličenstvo, král Jindřichtondahonza z Voštěpova.“

„Temolo, z Čarodějnické obšurní iniciativy, těší mě,“ představil se Džin a podal králi ruku, který ji stiskl svou mohutnou tlapou. Znovu si posunul brýle. „Obávám se, že zde došlo k velkému nedopatření.“

„Neděláte si legraci, že, pindo?“ pomohl jsem mu do nosítek.

Poslední tři jezdcí se drželi těsně za Julčou. Nás pět porotců se vznášelo přesně nad nimi a kontrolovali jsme, aby nikdo v posledních minutách závodu neudělal nějakou lumpárnu. Poprvé jsem viděla Julču, jak mírně zpomalila. Přes veškerou její skvělou kondici už také začínala být unavená. Běžela celý den, což je i na Voštěpačku pěkná zátěž.

Lovci jeli sami. Poslední tři draci se chytili do pastí, která se spustila přetržením skoro neviditelného lana nataženého mezi korunami dvou starých dubů blízko hradu. Stromy se pod náporem tří vzrostlých draků povážlivě ohnuly a pak se se švihnutím vrátili do původní polohy. Draky to vymrštilo zpátky a ti zůstali ležet na hromadě a nešlo jim do hlavy, co se vlastně stalo. Glíp seděl před nimi na zemi a nevině si olizoval bláto z paznehtů. Trošku divadla neuškodí. Z davu trenérů a dvořanů se vynořil Frigo, aby ho vy kartáčoval. Jeho práce skončila.

Má ale ještě ne. Julča se ještě nedostala na padací most. Sotva popadala dech vyčerpáním. Hrochorožci se nebezpečně přibližovali, blíž a blíž. Samar natáhl dlouhou šupinatou ruku a málem dívku chytil za dlouhatánský culík.

Najednou mi z ruky vypadla ovládací hůlka Samarova draka a spadla mu na hlavu. Zaklel. Zvíře pod ním ucítilo změnu a zpomalilo. Samar se na mě podíval a zuřivě vyplazoval jazyk.

„Jejda,“ zvedla jsem ruce, jako že za to nemůžu. „Pardon.“ No, vypadalo to jako nehoda.

Julča a dva jezdcí klusali daleko vpředu. Sto yardů. Osmdesát. Šedesát. Dvořané se tlačili na cimbuří a povzbuzovali princeznu. Čtyřicet. Dvacet. Zvládne to. Zatajila jsem dech.

Dabel Alf najednou hodil principi Dolínakovi do obličeje hrst nějakého prášku.

„Deset bodů dolů!“ zuřil Počasák. Někakou záhadou (já držela palce) se prášek obrátil a obláček vletěl do očí přímo Alfovi, aniž by se prince vůbec dotkl. Alf se rozkašlal a rozkýchal a spadl z oře.

Deset yardů. Pět. Dva. Jeden. Julča už skoro jednou nohou vstoupila na první plaňku mostu, když ji zachytila silná Dolínakova paže a on ji přetáhl do svého sedla.

„Mám tě, má vzácná paní!“ zaradoval se.

Radostné povykávání dvořanů utichlo. Julča se chvíli tvářila našťavaně. Pak se podívala do očí svému lovcí a usmála se.

„Gratuluji vám, můj pane,“ vydechla. Vyměnili si pohledy a princezně snad ještě víc zrůžověly tváře. Dolínak zčervenal a usmál se. Bingo. Já to věděla. Věděla jsem to. Dvořané opět začali jásat, ještě hlasitěji než předtím.

My porotci jsme se snesli na most k našemu páru, porovnali jsme své poznámky a Počasák pak vyletěl dvanáct yardů do vzduchu, aby ohlásil výsledek.

„Dámy a pánové! Mám tu čest vyhlásit vítěze dnešního lovu: Je to princ Dolínak! A zde přichází Jeho Veličenstvo, aby mu udělilo toužebně očekávanou cenu!“

Po posledním potlesku přišel král, za ním Aahz a hrochorožci, kteří nesli nosítka s truhlou. Zamrkala jsem. Truhla nikde. Místo ní tam seděl nějaký ohromený Džin. Nic jiného. Aahz se tvářil zasmušile. Jeho oči se setkaly s mým pohledem a on zakroutil hlavou. Truhla byla ukradena. Přes veškerá naše opatření jsme zklamali.

Král přijel k princezně, a i když nevypadala, že by z princova objetí nějak pospíchala, pomohl jí sesednout. Políbil Julču, potřásl si rukou s princem a pak zvedl ruce, aby si zjednal ticho.

„Rádi bychom vyjádřili své díky všem sluhům a přátelům a obzvláště našemu novému příteli Aahzovi, který nám přišel na pomoc před chvílí,“ oznámil a ukázal na mě. „Je nám líto, ale musím vám říci, že původní cena, kterou měl získat nejvznešenější jezdec, byla zálučně ukradena naší vlastní osobě.“ Dolínak vypadal schliple. Jindřichtondahonza jej poplácával po rameni. „Omlouváme se co nejsrdečněji principi Dolínakovi. Zdá se, že zločin si nevybírám a znesvěcuje i tu nejsvatější půdu. Ale tenhle chrabrý a mocný muž nezůstane bez odměny. Namísto truhly mu ze svých četných pokladů dáme...“

Annamariejulča se prodrala kupředu a zavěsila se Dolínakovi za paži. „...ruku své dcery!“

„Cože?“ divil se její otec a pak si všiml pevného objetí mezi Julčou a Whelfem. Zvednul přísně obočí, ale protože to byl muž, který rozpoznal pravdu od lži, jeho obličej se rozjasnil. „Ach. Ale ano. Rádi. Dáme mu ruku své dcery.“

Dav šlel. Julča a Dolínak zářili štěstím.

Marfa přistála kousek ode mě, kde jsem stál na kraji davu se zkříženýma rukama. „No, řekla bych, že konec dobrý, všechno dobré, ne? Mezi těmi dvěma už to jiskřilo ještě před závodem.“

„On je spokojenější,“ kývl jsem na prince. „Dostal něco, co se mu líbilo víc než sejf.“

„Ale co se stalo s truhlou?“ naléhala. „Ty jsi přeci jel za králem. Jak by ho někdo mohl okrást, když jsi byl tak blízko?“

Zaúpěl jsem. Každý nerad prohrává, i když to je z dobrého důvodu. A mně se vůbec nelíbilo, jaký dopad to bude mít na mou pověst. Marfa zjihla, protože si ihned uvědomila svá hrubá slova. Litovala mě. To bolelo ještě víc.

„Marfo,“ vyštěkl jsem, „můžu mít reputaci neomylnosti, ale nemůžu být vždycky všude. Ta loupež se musela stát ve chvíli, kdy zašel do hustého roští na druhý straně kopce. Zloději tam na něj museli čekat. Nemohl jsem to vědět. Dokud závod nezačal, směr nikdo neznal.“

„To je pravda,“ souhlasila Marfa. „No a nevšiml sis nějakých stop? Mohl bys určit, kudy zloději šli?“ dožadovala se.

„Marfo,“ opakoval jsem s nekonečnou trpělivostí. „Videlas ty děti? Proč se staráš o nějakou ztracenou cenu? I králi je to jedno. Whelf nestál o žádnou činěnou škatuli. Chtěl tvou kamarádku. A ona ho chce taky, pokud se můj zrak nemýlí a mé tušení se neplete. To je mnohem lepší odměna, než kdyby se neukázali ty zloději a neodkráčeli nám s kořistí. Julča by jinak neměla žádnou výmluvu pro to, že místo hlavní ceny nabídla sama sebe.“

„Ach tak!“ Má logika Marfu dostala. Otevřela širokou pusu a podívala se na mě s respektem. „Máš pravdu, zelenošupináči. Kdyby ten někdo neokradl krále, Dolínak by byl na cestě domů. Jsem to ale hlupák. Taky jsem vlastně šťastnější, že to takhle dopadlo.“

„Ne, nejsi hlupák. Jenom to nevidíš v širších souvislostech.“ Frigo s Glípem se k nám připojili. Vyměnili jsme si s Frigem spiklenecké pohledy. Glíp vyskočil a mřil mi na obličej svým slizkým jazykem. „Fuj, dolů!“

„Širší souvislosti, co?“ natočila Marfa laškovně hlavu. „Není takhle ani trochu možný, že bys Amorovi trochu pomohl, co?“

Místopřisežně jsem si položil ruku na srdce a nastolil atmosféru ublížené nevinnosti. „Marfo, jak by tě něco takového mohlo jenom napadnout? Jsem v šoku!“

„Ty a v šoku, ty starej sentimentální ještěře?“ zalaškovala Marfa. Vypadala zamyšleně. „Takže ty vůbec nevíš, kudy šli, co? Nebylo by přeci špatný vystopovat tu truhlu a dát ji Julče jako svatební dárek, ne?“

Zašklebil jsem se. „Marfo, přišel jsem ti udělat laskavost, ale nikdo mě neplatí za to, abych hledal ňákou ztracenou škatuli na poklady. I bez toho mám pěkně otlačený zadek. Já už jsem svou část v týhle romantický voštěpovský hře sehrál. Tak už pojďte. Vsadím se, že vevnitř už se nalejvá přípitek na šťastnej páreček. Trocha vínka by neškodila.“

Marfa se zasmála. „I já bych si dala, fešáku,“ řekla a zavěsila se mi za ruku. „I já.“

Robert Asprin a Jody Lynn Nye

Robert Asprin

Robert (Lynn) Asprin se narodil v roce 1946. Napsal několik samostatných románů, jako je „Cold Cash War“, „Tambu“, „Války hmyzu“ a také „Ilustrované příběhy Duncana a Malloryho“. Nejznámější je Bob ovšem svými sériemi: „Mýtická dobrodružství Aahze a Skeeva“, romány o Phulovi, a nedávno dokončenými romány „Time Scout“, které napsal s Lindou Evans. Podílel se s Lynnem Abbeyem také na rekordy trhajícíím „Světě zlodějů“. Nejnovější dílo se jmenuje „License Invoked“ a spolupracoval na něm s Jody Lynn Nye. Děj je zasazen do francouzské čtvrti New Orleans, kde v současné době bydlí.

Neuvěřitelné příběhy
aneb

Mýtus je tu zas

Z anglického originálu

MYTH-TOLD TALES

přeložila Bc. Helena Emmerová

Obálka a grafická úprava obálky Petr Bauer

Sazba Laser Books, s.r.o.

Litografie obálky Nakladatelství Fraus, k.s.,
výrobní oddělení

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Odpovědný redaktor Luboš Falout

Vydalo nakladatelství Luboš Falout – Perseus

jako svou 223. publikaci

Plzeň 2004, 1. vydání

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Cena včetně DPH 110 Kč

ISBN 80-86481-72-7